

Elisabeth Mollema

PROOI

Litteraire Thriller

Elisabeth Mollema

Prooi

ARENA

Voor Jan-Jaap

Angie, Angie, when will those clouds all disappear?
Angie, Angie, where will it lead us from here?
– ROLLING STONES

I always feel like somebody's watching me
Who's playing tricks on me
I always feel like somebody's watching me
Tell me it can't be
– ROCKWELL

Hoofdstuk 1

Hoe ze haar best ook deed, ze kon niet stoppen met trillen. De rechterkant van haar hoofd ketste met korte harde stootjes op de koude stenen vloer. Haar spieren verkrampen van de ondraaglijke pijn, haar maag kromp zo hevig samen dat ze ervan moest overgeven. Ze voelde het maagzuur met schokken naar boven komen en in haar keel branden. Paniek overviel haar. Ze probeerde haar mond zo breed mogelijk open te doen. Haar lippen voelden als gelei en schuurden pijnlijk langs iets ruws dat over haar mond zat. Per ongeluk zoog ze haar onderlip naar binnen, het leek alsof er stukjes vel meekwamen. Ik los op! Ik verrot levend!

Ze lag op haar zij en probeerde zich op haar buik te draaien zodat het maagzuur niet in haar longen terecht kwam, maar door een stekende pijn in haar schouder kon ze niet anders dan weer terugdraaien. Haar arm stak naar achteren. Ze probeerde hem onder haar lichaam te schuiven, maar haar handen waren strak op haar rug samengebonden. Er sneed iets in haar polsen, iets van hard plastic. Het moest zo'n tie-wrap zijn die om haar polsen zat, zo'n ding dat tuinmannen gebruiken om takken mee op te binden.

Hoe lang lag ze hier al? Door een gat in de hoek van de ruimte had ze het dag en nacht zien worden. Maar hoeveel keer dat was geweest kon ze zich niet herinneren. Steeds

zakte ze weg in een diepe bewusteloosheid, om dan weer wakker te schrikken van pijn, een geluid of een vreselijk angstgevoel. Ze had de geluiden horen wegsterven in de avond en langzaam horen terugkomen in de vroege ochtend. Eén keer had ze een auto over een nat wegdek horen rijden. En kinderstemmen! Ja, die herinnerde ze zich nog het beste. Hoe lang was het geleden dat ze de warme armen van haar dochter om haar nek had gevoeld?

De tranen liepen langs haar brandende oogleden. Het zout beet in de huid van haar wangen. Ze kreunde en keek weer naar het gat in de hoek van de ruwstenen muur. Het beeld werd wazig. Met moeite slaagde ze erin om bij bewustzijn te blijven. Haar gedachten begonnen als een draaikolk te tollen, tot ze uiteindelijk toch in een diep zwart gat viel en haar bewustzijn verloor.

Met een schok kwam ze weer bij. Ze moest naar die muur zien te komen, die bood de enige mogelijkheid om dat verdomde plastic om haar polsen door te kunnen snijden. Het moest lukken, ze moest haar kind redden voor het te laat was. En ze moest zorgen dat die mensen ontmaskerd werden en laten zien dat ze geen onnozele vrouw was die je zomaar kon misleiden om haar vervolgens als oud vuil weg te smijten. Ze verzamelde alle kracht die ze nog in zich had. Millimeter voor millimeter schoof ze naar de muur. Het duurde een

eeuwigheid, maar uiteindelijk lukte het om er te komen. Hoewel ze bijna flauwviel van de pijn, draaide ze zich om en begon het plastic langs de stenen te schuren.

Ze hadden er vast niet op gerekend dat ze nog leefde.

Hoofdstuk 2

Angela Altman probeerde zich voor te stellen hoe de kamer eruit zou zien zonder de schimmelplekken in de hoek boven de deur, de grauwe vitrages die licht opborden door de tocht van de slecht sluitende ramen en het talloze malen overgeschilderde rauhfaserbehang. Haar blik bleef rusten op een plek waar iets gehangen moest hebben. Een misselijkmakend gevoel van verlatenheid en wanhoop kwam in haar naar boven en bleef steken in haar keel, die voelde alsof hij werd dichtgeknepen. Ze sloot haar ogen en probeerde aan iets anders te denken.

Ze had voor het eerst in het nieuwe huis geslapen. De enige ingerichte kamer was haar slaapkamer, al was ‘ingericht’ misschien te veel gezegd: een deel van haar kleren hing in de kast en het bed stond, dat was alles. Het bed had Max buiten in het gras gezet bij de paar bezittingen die ze kon ophalen in het uurtje dat hij haar had gegund. Het was een tweepersoons Aupingbed waarvan je het hoofd- en voeteneind elektrisch omhoog en omlaag kon bewegen, en zo’n beetje de enige luxe die ze bezat. Dat ze er zo veel jaren samen in hadden geslapen, kon haar niets schelen. Het gaf nog wel iets vertrouwds in deze omgeving waar verder bijna niets van haarzelf was en waarvan ze zich afvroeg of ze er ooit zou kunnen wennen. Aan beide kanten van het bed stonden kastjes

die ze van haar ouders had geleend, net als het tafeltje voor haar laptop in de hoek van de kamer.

Gistermiddag, toen de verhuizers weg waren, kwam haar vriendin Georgina na haar werk in de Armaniboetiek langs om te zeggen hoe laat ze de volgende dag zou komen helpen. De meester zelf zou ter plekke flauwvallen als hij zijn naamgenote en tevens bedrijfsleidster had kunnen zien, want zoals meestal was ze veel te uitbundig gekleed. Het blauwe jasje met het rood geruite rokje en de cognackleurige laarzen hadden nog wel gekund als ze daar niet die groene sjaal bij had omgeslagen. De koperkleurige knopen van het jasje pasten bovendien niet bij de zilveren Indiase armbanden die om haar polsen rinkelden. En ook nu had ze weer te veel make-up op voor de tijd van de dag en haar haar extra gekruld en getoupeerd. Ze leek meer op de Nanny dan op een stijlicoon van een modeontwerper. Haar uitbundige manier van praten versterkte het geheel.

‘Hálló!’ riep ze met die voor haar typerende lijzige manier om een woord te eindigen. ‘Jezús! Wat zie jij eruit!’

‘Ja, zeg! Ik ben aan het verhuizen, weet je nog?’

‘Hi, Jack!’ Georgina begroette de oude labrador, die haar uitgebreid besnuffelde.

‘Je ruikt naar Armani, zeker?’ vroeg Angela.

‘Wat dacht je? Giorgio moet er iets in hebben gedaan wat

heel aantrekkelijk is voor honden. Ik weet niet of dat zijn bedoeling was. Waar zijn Tania en Luc?’

‘Ze logeren een paar dagen bij mijn ouders.’

Misschien kwam het door Georgina’s opgedofte uiterlijk dat nogal afstak tegen de aftandse omgeving, of door haar hoge hakken die irritant tikten op de versleten houten vloer, maar opeens had Angela zich afgevraagd of het wel een goed idee was geweest om dit huis te huren.

Ze twijfelde de laatste tijd sowieso over alles en vroeg zich minstens twintig keer per dag af of ze wel de juiste beslissing had genomen: had ze wel het goede verhuisbedrijf ingehuurd? Had ze de glazen wel op de goede manier ingepakt? Had ze het huis niet beter eerst helemaal kunnen inrichten en er dan pas intrekken? Van geen enkele beslissing was ze zeker. Ze werd gek van die onzekerheid en dus gek van zichzelf. Niemand – inclusief zichzelf – snapte hoe een intelligente vrouw die vroeger zo sterk en onafhankelijk was, tot zo’n nerveus en onzeker wrak had kunnen verworden. Hoe was het mogelijk dat ze de grip op zichzelf kwijt was geraakt? Hoe kreeg ze weer vat op haar leven? Steeds als ze dacht dat ze op de goede weg was, gebeurde er iets waardoor ze weer aan alles begon te twijfelen.

Met Jack achter zich aan manoeuvreerde Georgina tussen de her en der neergezette meubels door naar de open keuken.

‘De keuken is kleiner dan die in de stacaravan van mijn

ouders! Hoe kun je hier in godsnaam koken? En de kastjes zijn zo oud!’

‘Als ik ze een likje verf geef, zien ze er beter uit. Je moet erdoorheen kijken. Als ik weer geld heb, koop ik zo’n combimagnetron. Daarin kun je van alles klaarmaken.’

Georgina liep keurend rond. Angela zag aan haar gezicht dat ze het niks vond.

‘Het is maar tijdelijk,’ zei Angela in een poging de kritiek die ze verwachtte vast te temperen.

‘Ja, dat hoop ik, zeg! Nou ja, ik help je wel er iets van te maken. Weet je zeker dat je hier vanavond wilt slapen? Vind je het niet ongezellig? Je kunt ook bij mij blijven pitten, maar dan moeten we ergens een luchtbed op zien te duiken.’

‘Nee, dank je. Ik kan beter hier blijven, anders komt het nooit af. Ik sta morgen vroeg op en dan ga ik meteen uitpakken. Misschien doe ik vanavond al wat.’

‘Oké dan! Sorry, maar ik moet nu gaan. Mijn vader is jarig.’ Georgina omhelsde Angela. ‘Dag liefje! Maak je niet al te veel zorgen. Ik kom vrijdag meteen naar je toe. Ik heb speciaal voor jou vrijgenomen!’ Ze wapperde met haar vingers.

‘Laat je nagels maar thuis!’ riep Angela haar na terwijl ze geamuseerd toekeek hoe Georgina met haar waggelkont de straat uit liep.

‘Ik laat álles thuis. Je zult me niet herkennen!’

Angela sloot de deur en liep terug naar de woonkamer. Hoewel zijn mand in de hoek stond, had Jack de bank in beslag genomen. Ze liet hem maar liggen. Ze pakte wat dozen uit, maar toen de rommel voor haar gevoel alleen maar groter werd, trok ze een fles wijn open en ging op de grond voor de kleine televisie zitten. Ze zapte langs een programma over mensen die in Italië een nieuw leven wilden opbouwen en er een hotel-restaurant begonnen. Het huis dat ze hadden gekocht was een bouwval, ze spraken geen woord Italiaans en ervaring in de horeca hadden ze ook niet. Maar zonder een zweem van onzekerheid zag Angela ze aan het project beginnen. Misschien kwam het doordat het stel elkaar voortdurend stimuleerde en de ander prees in alles wat die deed, dat elke twijfel in de kiem gesmoord werd voor een van de twee die had kunnen uitspreken. Toen het programma afgelopen was, merkte Angela hoe moe ze was. Ze stond op, strekte haar benen en riep: ‘Kom, Jack. Uit!’

Hij sliep zo diep dat ze het na drie keer met ‘Koekjes!’ probeerde.

Dat hielp. Jack sprong van de bank en liep naar de gang, waar Angela met haar jas aan stond te wachten. Voor ze de voordeur opendeed, liep ze terug om te kijken of de deur naar de kelder goed op slot was. Ze was nog niet beneden geweest, maar één blik in de bedompte ruimte was genoeg om meteen de deur weer dicht te doen en de sleutel in het

slot om te draaien. Ze geloofde niet in spoken en zo, maar waarom zou je niet het zekere voor het onzekere nemen? Het was voor haar gemoedsrust beter als ze zich om die kelder geen zorgen hoefde te maken.

Na de avondwandeling deed ze de lichten uit en ging naar boven. Eerst sloot ze de deur van haar slaapkamer omdat ze het een beetje eng vond om steeds naar de donkere gang te kijken. Maar dat gaf haar een claustrofobisch gevoel, dus ze stapte uit bed en knipte het licht op de gang aan. Maar vanuit haar bed keek ze recht in het felle licht van het kale peertje en ze stapte nog eens uit bed om de lamp in de badkamer aan te doen.

Jack lag beneden zo hard te snurken dat ze het hier hoorde. Als waakhond was hij nutteloos: hij blafte nooit en vreemden begroette hij altijd kwispelend.

Ze had moeite om in slaap te vallen. Het rook vies in huis, naar sigaren en schimmel en verrotting. Misschien lag er iets te vergaan in de kelder. Een lijk! Nee, ze moest niet van die idiote dingen denken.

Steeds hoorde ze geluiden die ze niet kende: krakende trap treden, een deur die openging. Was dat wel bij haar in huis? Wat was dat nou weer voor getik? Was dat het geluid van de centrale verwarming die afkoelde of was het een gek die midden in de nacht stond te timmeren? Zou je net zien dat

haar buurman een nachtbraker was die het verdomde om met andere mensen rekening te houden. Tot twee keer toe stond ze op omdat ze dacht dat ze water hoorde lopen en misschien een kraan open had laten staan. Pas tegen de ochtend viel ze in een comateuze slaap.

Ze viste haar horloge uit de tas naast haar bed. Jezus, het was al over negenen! Vlug stond ze op en ging douchen. Intussen sprak ze zichzelf toe: straks moest ze beginnen met uitpakken. Gewoon aan de gang, dan kwam het vanzelf af. Toen ze aangekleed was, liep ze vol goede moed de trap af, maar halverwege voelde ze al dat haar hoofd begon te gloeien. De gang stond vol met dozen, boodschappentassen, vuilniszakken en kratten haastig ingepakte huisraad. Waar moest ze beginnen en waar moest ze alles in godsnaam laten? De grote goudomlijste spiegel die ze op zicht had van een antiekwinkeltje, maar die ze zich eigenlijk helemaal niet kon permitteren, stond tegen de muur naast de deur naar de woonkamer. Hij moest snel worden opgehangen, voor hij omviel of iemand ertegen stootte en het glas brak. In haar eentje kreeg ze dat nooit voor elkaar, ook niet samen met Georgina. Misschien kon ze hem maar beter terugbrengen. En waarom had ze die staande lamp waarvan de kap ontbrak ook meegenomen? De gevlochten ijzeren voet was foeilelijk. Ze had hem lekker in de tuin bij Max moeten laten staan. Nu

zat ze weer met het probleem dat ze niet wist wat ze ermee moest doen. Ze had altijd moeite gehad om dingen weg te gooien. Zelfs kapotte panty's bewaarde ze voor het geval ze die nog wel ergens voor kon gebruiken. Ze had eens in een blad gelezen dat je ze kon verven en er dan zo'n leuk kleed mee kon weven, die dingen schenen onverslijtbaar te zijn. Niet dat ze het ooit had geprobeerd, maar van de voet van die lamp kon ze misschien wel iets leuks maken. Een kapstok! Of iets om planten aan te hangen, zodat je een soort oerwoudgevoel kreeg als je in de kamer zat! Nee, dat was toch eigenlijk niet waar ze naar op zoek was. Waarschijnlijk stond het ding over een paar maanden nog in de gang. Ze ergerde zich aan zichzelf, want ze had besloten om dit huis niet vol te stouwen met nutteloze junk, maar het netjes en overzichtelijk in te richten. Ze schrok toen ze de brievenbus hoorde. Op de mat lag niets. Ze draaide zich om en liep naar de woonkamer, maar bij het zien van de troep daar, draaide ze zich weer om en liep terug naar de gang. Als Jack niet kwispelend bij de voordeur had gestaan, was ze vast niet weggegaan. Ze greep haar tas, die aan de kruk van de wc-deur hing, pakte de hondenriem van een haakje en ging naar buiten.

‘Kom maar, jongen! We gaan lekker een stukje wandelen.’

Er hingen donkere wolken, maar met een beetje geluk ging

het niet regenen. Een paar deuren verderop zag ze iemand haastig naar binnen glippen. Wie was het? Meneer van der Korput, de huisbaas? Nee, die woonde nog een deur verder. Angela zette een paar passen. Of was het toch zijn huis waar hij naar binnen ging? Ze wist het niet zeker.

Na Jack kort te hebben uitgelaten op het veldje aan het eind van de straat, stapte ze in haar Volvo en reed in de richting van Den Haag. Ze was blij dat ze deze auto had gekocht, al had iedereen haar gewaarschuwd dat het ding benzine zóóp en dat hij veel te duur voor haar was. Maar toen ze het glimmend zwarte gevaarte in de showroom van de dealer had zien staan, en de verkoper haar overtuigde dat dit soort directieauto's zelden met zo weinig kilometers te koop waren en dat het bovendien een waardevolle investering was, had ze hem gekocht. Als compensatie voor het verlies van de Range Rover waarin ze jaren had gereden, maar die ze op een dag van Max naar het leasebedrijf in Den Haag had moeten brengen om daarna met het openbaar vervoer terug naar Rotterdam te reizen. Ze had zich van het ene op het andere moment berooid en hulpeloos gevoeld. Het was misschien achterlijk, maar ze wist niet eens hoe je een strippenkaart moest gebruiken. Hoe vreselijk voelde ze zich toen ze in de tram als een gek met de kaart in de stempelautomaat stond te hengsten omdat het maar niet lukte hem op de juiste plek af te stempelen. Ze voelde nog de spottende blikken van de

andere reizigers. Nu ze de Volvo had voelde ze zich weer stukken beter.

Alleen al de reis naar het strand bracht haar tot rust. Het enige vervelende was dat ook de auto nog vol zat met huisraad waarvan ze geen idee had waar ze het in huis moest laten. Bij elke hobbel verschoof de boel en viel van alles om. Ze probeerde er niet aan te denken en net te doen of ze het afdruiptrek vol haastig meegenomen 'keukentroep' op de stoel naast haar niet zag. Uit de radio klonk 'Angie..!' van de Rolling Stones. Haar vader wilde haar zo noemen, maar moest zich van zijn vrouw tevredenstellen met Angela als doopnaam. Bij het uitkomen van dit nummer in 1972, riep hij het uit tot haar lieflied en zong luidkeels mee als het ergens werd gedraaid. Voor hem bleef ze altijd Angie. Zelf voelde ze zich allang niet meer het onbezonnen en vrolijke meisje dat ze destijds was, dat in filmpjes parmantig en vrij van enige angst op alles afstapte.

Ze parkeerde haar auto in De Kuil, zoals er op het bord stond. Er stonden twee andere auto's, in een ervan, een donkerrode, zat een vrouw met een zonnebril op die haar hoofd afwendde toen Angela haar kant op keek. Angela deed de achterklep open en liet Jack eruit. Hij kende de weg en rende met zijn stramme poten voor haar uit. Ze liep de trap op naar het strand. De meeuwen zweefden in de frisse voorjaarswind bijna zonder hun vleugels te bewegen. Angela

hield van hun jammerend gekrijs. De golven rolden over het strand, dat met een zilveren gloed beschenen werd wanneer het zonlicht tussen de wolken door glipte. Zeemeeuwen, sterntjes en wulpen pikten haastig voedsel uit de poelen, die langzaam volliepen. Ze bleef staan en keek naar de zee, die vandaag een vreemde grijsgroene kleur had. En de wolken, die haastig overwaaiden alsof ze zich ergens voor uit de voeten maakten, zagen er met hun gekke zwarte flarden anders uit dan anders. In de verte, boven de pier van Scheveningen, hing een dreigende lucht. De donkere zee met haar eeuwige ritme en het lege strand bevestigden hoe ze zich voelde: nietig, eenzaam en verlaten. Vreemd genoeg knapte ze van die aanblik juist op. Misschien doordat het troost gaf om in zoiets groots een lotgenoot te vinden.

Ze besloot eerst een stuk door de duinen te lopen en terug te gaan over het strand. Even twijfelde ze nog, omdat het misschien onverstandig was in haar eentje, maar Jack was al die kant op gerend, met zijn neus dicht bij de grond, sporen volgend het struikgewas in. Af en toe was hij verdwenen, maar Angela maakte zich geen zorgen, ze wist dat hij haar in de gaten hield. Toch had ze al na enkele minuten spijt dat ze niet het strand op was gegaan, want in tegenstelling tot andere dagen waarop je nerveus vliegende tapuitjes zag en een nachtegaal of een koekoek kon horen, was het nu vreemd stil in de duinen. Hoewel er op het strand wind had gestaan,

bewoog hier tussen de hoge zandduinen geen enkel takje. Het leek wel of alles zijn adem inhield voor iets wat stond te gebeuren. Ze keek steeds achterom, maar had de fietser niet aan zien komen die haar opeens rakelings passeerde. Ze floot Jack terug en hield zijn riem waaraan een flinke metalen sluiting zat in de aanslag. De fietser reed in rap tempo verder. Even dacht ze in de verte een man te zien staan, maar toen ze goed keek was hij weg. Ze bleef alert en keek af en toe achterom om niet weer te worden verrast door iemand achter haar. Ze nam de afslag naar het strand. Jack had moeite om in het rulle zand naar boven te lopen. Angela liep rustig met hem mee en genoot van de omgeving. Haar oog viel op een oude krant die tegen het prikkeldraad was gewaaid en daar was blijven hangen. Ze zag een foto van een jonge vrouw. SPOORLOOS stond erboven. Het stuk was niet goed te lezen. Er stond een signalement bij, maar Angela werd afgeleid door Jack, die de top van het zandpad had bereikt en blafte. Ze liep gauw achter hem aan. Ze wist dat Jack – zodra hij de zee zag – naar het water zou rennen. Hoe koud het ook was, hij ging er altijd tot aan zijn kop in. Net toen ze dacht: misschien had ik een handdoek mee moeten nemen om hem af te drogen, zag ze hem over de kop rollen vreselijk jankend. Ze zag dat hij zijn poot had bezeerd en strompelend verder probeerde te lopen. Ze rende op hem af. ‘Zit, Jack! Wachten!’

Hij kermde toen ze zijn poot aanraakte. Ze aaide hem over

zijn kop. 'Rustig maar!' sprak ze hem kalmerend toe.

Ze keek om zich heen. Er was geen mens te zien. Rechts zag ze vaag de contouren van Katwijk en links een donkere vlek waarvan ze wist dat het de pier van Scheveningen was. Een paar meeuwen vlogen krijsend boven haar hoofd, alsof ze de ernst van de situatie nog eens wilden benadrukken. Tot overmaat van ramp begon het ook te miezeren. De strandopgang die naar de parkeerplaats leidde, was nog zo ver weg dat ze de paar strandtenten die pas weer waren opgezet, niet eens kon onderscheiden. De wind blies zand in Jacks ogen. Waarom ging hij dan ook juist met zijn kop in de wind zitten?

O, shit! dacht Angela wanhopig. Hoe kom ik terug met een hond die niet kan lopen? Hij woog minstens vijftig kilo, als het niet meer was, te zwaar om naar de auto te dragen. En ineens drong het tot haar door dat ze van nu af aan overal alleen voor stond. Dat ze er niet meer op kon rekenen dat Max haar problemen oploste, zoals hij altijd had gedaan. Dat ze hem niet kon bellen om te vragen of hij haar kon komen halen of in ieder geval een oplossing verzong. Ze was gescheiden, had twee jonge kinderen om voor te zorgen, geen baan maar een alimentatie die voor een groot deel opging aan huur en autokosten, en door die hele scheiding was ze er geestelijk ook niet best aan toe. Max had haar in de twaalf jaar dat ze getrouwd waren behandeld als een kind en haar op

alle mogelijke manieren laten voelen dat ze niks waard was. In het begin leek het zorgzaamheid; pas veel later kreeg ze in de gaten dat het dat niet was.

Het grootste compliment dat hij haar ooit had gegeven, was dat ze een mooiere ring om haar vinger droeg dan wie dan ook. Maar die ring had hij haar zelf gegeven. Voor zover ze zich kon herinneren had ze in zijn ogen nooit iets goed gedaan. Nooit. Zelfs de kinderen waren niet haar verdienste. Die leken op hém, en waren daarom de mooiste kinderen van de wereld. Angela vond het nog steeds moeilijk om zichzelf ervan te overtuigen dat ze wel iets betekende in deze wereld.

‘Je moet het als een uitdaging zien om zelf een oplossing voor een probleem te vinden,’ had de psychologe gezegd met wie ze een paar keer was gaan praten, een vrouw met een Duits accent, te donker geverfd haar en borstelige wenkbrauwen. Ze was er maar een paar keer heen gegaan want ze vond het te duur, en bovendien zei die vrouw dingen die ze zelf ook kon bedenken. Maar het stoorde haar vooral dat ze haar hart moest uitstorten bij iemand die tegen betaling naar haar wilde luisteren en precies na drie kwartier de sessie stopte. En toen Angela vroeg: ‘Hoe gaat u het verder aanpakken?’ antwoordde ze: ‘Daar hebben we nu geen tijd meer voor. Volgende keer!’

Verder was er niemand met wie ze haar problemen kon bespreken, niemand die echt snapte hoe ze zich voelde.

Georgina was veel te nuchter en haar ouders wilde Angela er niet mee lastigvallen. Andere mensen kende ze niet goed genoeg. Het zou fijn zijn als ze eens iemand tegenkwam die precies begreep wat ze dacht en hoe ze zich voelde, een vriend of vriendin, dat maakte niet uit. Iemand die ze kon vertrouwen.

Heel in de verte zag ze twee mensen. Ze liepen tegen de sterke wind in. Angela kon wachten tot ze dichterbij waren en om hulp vragen, maar als zij de hond niet kon dragen, waarom zou een van die mensen het dan wel kunnen? En misschien hadden ze er helemaal geen zin in. Ze besloot 112 te bellen, dit was per slot van rekening een noodsituatie. Ze toetste het nummer in, tegelijk dankte ze de hemel dat ze haar mobiele telefoon had meegenomen, iets wat ze – tot grote ergernis van Max – meestal vergat. Net zoals het alarmnummer. Ze voelde iets van triomf op het moment dat er werd opgenomen.

Maar dat zakte meteen weg toen de vrouw aan de andere kant van de lijn haar niet begreep.

‘Hebt u een gewonde hond gevonden?’

‘Nee, het is mijn eigen hond.’

‘Bent u hem kwijt?’

‘Nee, hij heeft zich verwond. Hij kan niet lopen.’

‘Een hond kan op drie poten lopen.’

Het klonk net als de opmerking dat een kat negen levens

heeft of altijd op zijn pootjes terechtkomt, wat ook niet waar was. Trut! dacht Angela. Ze had zin om de vrouw uit te schelden, maar ze beseftte dat ze afhankelijk was van de medewerking van de politie en besloot de proef op de som te nemen. Ze deed een paar stappen opzij. Jack strompelde achter haar aan.

‘Het gaat echt niet. Hij heeft pijn. Misschien is de poot gebroken,’ zei ze erachteraan, in de hoop dat de vrouw doordrongen raakte van de ernst van de situatie.

‘Ik zal kijken wat ik voor u kan doen. Waar bent u precies?’

‘Wassenaarse Slag, een kilometer of anderhalf van de grote parkeerplaats. Kent u De Badmeester, die brasserie boven op de duinen? Rechts daarvan, richting Katwijk. Het is een enorm stuk lopen. Ik heb echt hulp nodig.’

‘Ik zal kijken wat ik kan doen,’ herhaalde de vrouw.

Het duurde een eeuwigheid voor ze terugbelde.

‘Sorry, ik kan u niet helpen,’ zei ze. ‘De strandwacht is er nog niet zo vroeg in het voorjaar, en de politie heeft geen auto vrij. Het spijt me echt.’

‘Geeft niet,’ zei Angela. Ze overwoog om erachteraan te zeggen: Ik ga hier wel zitten verrekken, bitch! Maar besloot het maar niet te doen.

Het stel was niet ver meer van haar vandaan, ze liepen arm in arm. Toen ze voldoende waren genaderd, riep Angela hen. Ze liep een paar passen hun richting uit, maar bleef staan toen

ze zag dat Jack haar probeerde te volgen.

‘Kunnen jullie me alsjeblieft helpen! Mijn hond heeft zijn poot bezeerd! Ik weet niet wat ik moet doen, want ik kan hem niet dragen!’

De man, Angela schatte hem een jaar of vijfendertig, had een grijs T-shirt en een dik zwart vest erover waarvan de rits ondanks de wind een stukje openhing. Zijn stoppelbaard bestond uit grijze haartjes, maar toch zag hij er jongensachtig uit. Hij lachte niet, maar zijn diepliggende blauwe ogen schitterden toen hij Angela taxeerde. Hij probeerde zijn donkere haar in de wind met zijn hand naar achteren te houden, wat hem een gesoigneerde ruigheid gaf. Max had er nooit zo verwilderd uitgezien. Hij kwam zelfs met gekamde haren onder de douche vandaan.

Angela beseftte dat ze de man stond aan te staren. De vrouw leek het te merken, want ze keek van Angela naar haar partner met een geamuseerd glimlachje op haar gezicht, al kon Angela dat niet met zekerheid zeggen. Ze had donkerblond halflang haar, dat ze met een klem achter op haar hoofd bij elkaar had gebonden, en droeg een beige jasje met een ceintuur en epauletten op de schouders. De punten van haar beige suède laarzen waren nat van het zeewater. Ze was net iets groter en minder knap dan de man en had een pokdalige huid en een te grote kin, vond Angela, waardoor haar gezicht iets mannelijks kreeg.

De vrouw nam het woord. ‘Woon je hier ver vandaan?’ Haar stem klonk zelfverzekerd, ze was vast iemand die organisatorisch werk deed, of zoiets.

‘In Rotterdam.’

‘Ja, dan is het een beetje lastig om te vragen of iemand je kan komen ophalen.’

‘Ik heb de politie al geprobeerd, maar die kan niets voor me doen. Mijn auto staat op de parkeerplaats van de Wassenaarse Slag. Als ik Jack maar eenmaal in mijn auto heb, is het geen probleem meer. Dan rijd ik meteen door naar de dierenarts.’

De vrouw keek om naar de strandtenten in de verte.

‘Er is nu ook nog geen strandwacht,’ ging Angela verder. ‘Misschien kunnen jullie iemand waarschuwen. Er is vast wel iemand bij een van die strandtenten met een jeep die mij wil komen halen. Ik kan jullie mijn telefoonnummer geven, dan wacht ik hier.’

De vrouw keek onderzoekend van haar naar Jack. Vertrouwde ze het niet?

‘Ik kan hem wel dragen,’ zei de man opeens.

‘Kunnen we niet beter iemand zoeken die hen kan komen halen?’ zei de vrouw.

Angela dacht dat ze misschien niet betrokken wilde raken en een smoesje verzon. Maar de man schudde zijn hoofd en tilde de hond resoluut op. Door zijn vastberaden manier van doen leek het dier gerustgesteld. Hij kermde niet meer van

de pijn zoals eerder, toen Angela zijn poot had willen onderzoeken.

‘Je gaat die hond toch niet dat hele eind dragen?’ vroeg de vrouw.

De man knikte. ‘Het gaat best.’

De vrouw haalde haar schouders op, alsof ze wilde zeggen: zelf weten waar je aan begint. ‘Loop dan in ieder geval op het hardere zand. Dat gaat makkelijker.’

‘Ik ben jullie zo dankbaar,’ zei Angela terwijl ze meeliep naast de man, die zonder enige blijk van krachtsinspanning Jack droeg.

‘Dat is vanzelfsprekend,’ zei de man. ‘We kunnen je hier toch niet laten staan.’

‘Wat is er nou precies gebeurd?’ vroeg de vrouw.

‘Geen idee. Ik denk dat hij ergens in is gestapt. Ik heb geprobeerd het te onderzoeken, maar hij kermt vreselijk als ik het aanraak.’

‘En je bent hier alleen?’

Angela knikte. ‘Ik wilde even uitwaaien. Maar je realiseert je niet dat je op zo’n strand toch wel ver van de bewoonde wereld bent, hè? Het is desolater dan je denkt. Als jullie niet waren gekomen, had ik hier misschien nog uren gezeten.’

‘Waar woon je in Rotterdam?’

‘De noordkant. Ik ben er zo.’

De vrouw knikte.

Angela twijfelde of ze het zou vertellen, maar door hun hulp voelde ze een soort vertrouwen en ze zei: ‘Ik ben pas gescheiden. Het klinkt misschien stom, maar ik moet er nog aan wennen dat ik dit soort dingen van nu af aan zelf moet opknappen.’ Het klonk alsof ze zichzelf er nog van moest overtuigen, wat eigenlijk ook waar was. ‘Verder ken ik niet zo veel mensen die ik kan bellen.’

‘Ja, dat zal niet meevallen. Heb je kinderen?’ vroeg de vrouw.

Angela knikte. ‘Twee. Een jongen van drie en een meisje van zeven. Ze logeren een paar dagen bij mijn ouders tot ik alles op orde heb. Ik ben net verhuisd. Een heel gedoe. Je moet helemaal opnieuw beginnen, hè?’

‘Woon je ook pas in Rotterdam?’ vroeg de vrouw.

Angela schudde haar hoofd. ‘Nee, maar ik woon wel in een nieuwe buurt.’

Ze brachten haar helemaal tot bij haar auto, al bood Angela aan om vooruit te rennen en hun daarna tegemoet te rijden.

‘Mag ik jullie adres?’ vroeg ze toen Jack in de auto zat. ‘Ik wil jullie graag een bedankje sturen.’

‘Dat hoeft niet,’ zei de vrouw.

‘Ik wil het graag. Jullie hebben me zo geholpen.’

De vrouw deed haar tas open en haalde er een pen uit. Ze zocht verder, maar vond blijkbaar niets om op te schrijven.

‘Wacht! Ik heb wel iets.’ Angela vond een verfrommeld

papieren zakje tussen de rotzooi in de auto, trok het zo goed mogelijk uit elkaar en gaf het aan de vrouw .

‘Eric en Martha! Alleen een e-mailadres?’

Martha knikte.

Angela drong niet verder aan. Ze zou wel zien wat ze kon doen.

‘O, ik heet Angela, Angela Altman.’

Ze gaf hun allebei een hand maar ze zeiden hun achternamen niet.

‘Nogmaals bedankt, hè?’

‘Graag gedaan!’

Eric keek haar glimlachend aan. Angela dacht: een man die zo behulpzaam is, had me vast niet in de steek gelaten voor een ander. Ze verdrong de gedachte aan Max en zijn nieuwe vriendin Suze meteen, want ze voelde zich misselijk van wanhoop en onmacht worden. Ze stapte in en reed weg. In haar achteruitkijkspiegel zag ze dat de man en de vrouw haar nakeken.

Hoofdstuk 3

Er bleek een stuk glas tussen de voetkussentjes van Jack te zitten. Toen de dierenarts het had verwijderd, kon hij meteen een stuk beter lopen. Angela reed opgelucht naar huis. Het hielp een beetje om de chaos in haar huis zonder al te veel stress aan te pakken. De dagen daarna besteedde ze aan het uitpakken en zo goed mogelijk inrichten van haar nieuwe woning. Die was veel kleiner dan het huis waarin ze met Max had gewoond. Dit was een tussenwoning in een smal straatje met oude huizen uit de jaren twintig van de vorige eeuw. Het straatje kwam uit op de Gordelweg, een straat die evenwijdig liep aan de rondweg van Rotterdam. Op sommige dagen was de lucht zwaar van de uitlaatgassen. In Angela's straat waren tussen de woonhuizen kleine bedrijfsruimten gebouwd met daarboven woningen. De bedrijfsruimte naast het huis van Angela stond leeg. Er leek karton voor de ramen in de dubbele deuren te zitten, maar die konden ook gewoon vuil zijn. De straat stond vol fietsen en de dag voor het vuilnis werd opgehaald lagen er stapels vuilniszakken. Als het regende, wat het al dagen met korte tussenpozen deed, zag het er nog troostelozer uit. De huizen hadden geen voortuin en achter was alleen een binnenplaatsje. Op de bovenverdieping van Angela's huis bevonden zich drie slaapkamers, al paste er in een ervan nauwelijks een bed.

Voorlopig was het een prima kamertje voor Luc. Tania kreeg de grotere kamer.

De kinderkamers in het huis van Max moesten van hem blijven zoals ze waren, waardoor Angela bijna alles nieuw moest kopen van het weinige geld dat ze na eindeloos gesteggel tussen de advocaten had gekregen. Haar advocaat had nog wel verder willen onderhandelen, maar Angela was het getreiter van Max zat. Steeds als ze dacht dat ze het eens waren geworden, verzon hij weer een nieuwe voorwaarde waaraan ze moest voldoen. Ze wilde rust, ze wilde aan haar nieuwe leven beginnen, al had ze geen idee hoe dat eruit moest gaan zien. Van haar ouders en via hun kennissen kreeg ze wat meubelen: een houten eettafel met vier verschillende stoelen, een paars kleed met een vlek erin, een koelkast waarvan het deurtje van het vriesvak niet sloot en nog meer spullen die ze zelf nooit zou hebben uitgekozen. Het enige meubelstuk van waarde was de Steinbergpiano die van haar moeder was geweest. Het was een kleine piano van kersenhout, die, als de klep dicht was, leek op een dressoir. Angela was niet muzikaal, maar ze hoefde maar naar het instrument te kijken of ze hoorde in gedachten het pianoconcert in d-mineur van Bach dat haar moeder vroeger zo vaak speelde. Ze had er ook een cd van, maar die draaide ze nooit, want daarop klonk het stuk anders dan het aandoenlijk amateuristische spel van haar moeder, vol valse

noten en gemiste aanslagen. Haar moeder was nogal gelovig en speelde verder alleen gezangen, maar dan vluchtte Angela altijd de kamer uit. Soms pakte Angela het sieradenkistje dat van haar moeder was geweest, deed de antieke bloedkoralen oorbellen in, hing de ketting met het diamanten hart, die nog van haar overgrootmoeder was geweest, om haar hals en ging ermee achter de piano zitten. Ze kon zelf niet spelen, maar als ze haar handen op de toetsen legde, leek het even, heel even maar, of ze haar moeder was. Het sieradenkistje lag nu onder in een laatje van de kast in haar slaapkamer. Ze had het nog niet opengemaakt sinds de verhuizing.

Op een rommelmarkt had Angela voor Tania een ijzeren bed met krullen op de kop getikt. Het kind was er verrukt over en noemde het haar ‘prinsessenbed’. Angela had haar een echte prinsessenkamer beloofd. Daarvoor moest ze nog nieuwe gordijnen kopen en een nieuw dekbedovertrek, en de kamer verven. Het bed stond er al en om het dekbed zat een oude donkergroene hoes. De rest zou later komen.

Eerst moest ze orde in de chaos zien te scheppen. Maar hoe ze ook haar best deed, er leek geen eind aan te komen. Het werd alleen maar een grotere rommel als ze spullen uit een doos haalde en vervolgens niet wist waar ze ze moest laten. Ze zette alles her en der neer en raakte het overzicht totaal kwijt.

Het zou helpen als ze de lege dozen naar de kelder bracht,

zodat het huis er opgeruimder uitzag. Het lichtknopje zat onderaan naast de houten trap, zodat ze eerst in het donker en op de tast naar beneden moest om het licht aan te doen. Maar toen ze boven aan de trap stond en weer in het donkere gat keek en ook die rotte lucht weer rook, bedacht ze zich. Ze zette de dozen onder de kapstok naast de voordeur.

Hoofdstuk 4

‘Weet je wat leuk zou staan?’ zei Georgina toen ze aan het eind van vrijdagmiddag kwam helpen.

‘Als je die rode bank bij het raam zet en die twee blauwe stoelen aan de zijkant.’

In spijkerbroek en met haar haar in een staart leek ze nog petieteriger dan anders. Haar vriend Jurgen zou later langskomen om een internetverbinding aan te leggen.

Angela wilde eigenlijk dat Georgina de meubels liet staan en haar hielp de keuken in te ruimen, want daar zag ze het meest tegen op. Maar Georgina begon al met de bank te schuiven.

Angela had Georgina ooit bij de kapper ontmoet, waar ze eerst stiekem naar haar conversatie met de kapster had geluisterd. Ze spraken over de aerobicsles waar ze blijkbaar samen heen gingen, al had Angela pas na een tijd door dat ze dat bedoelde met ‘het geitenaquarium’.

Toen Georgina merkte dat Angela meeluisterde, werd ze niet boos of geïrriteerd, maar betrok ze Angela juist bij het gesprek.

‘Meid, echt! Als je langsloopt zie je zo iedereen staan hupsen in van die strakke pakjes. Alle maten zijn vertegenwoordigd. Het is geen gezicht, al die konten. Er staan soms kerels gewoon naar binnen te loeren. Ik begrijp

niet dat ze er geen gordijnen voor hangen. Ken je die sportschool aan de Van Gillessenstraat?’

Angela schudde haar hoofd.

‘Je moet echt eens gaan kijken. Maar niet op donderdag, dan zijn wij er.’

Angela, die destijds vond dat ze ook iets aan sport moest doen, sprak af dat ze op die dag een proefles zou nemen. Het was het begin van een vriendschap.

Toen ze Georgina een keertje bij haar thuis uitnodigde, reageerde ze alsof ze bij een filmster op bezoek was.

‘Het lijkt hier wel Hollywood!’ riep ze een paar keer.

Max trok een gezicht naar Angela met een hoofdknik in de richting van Georgina, die op zwarte laarzen met veel te hoge hakken door het huis wiebelde.

‘Waar heb je dát mens in godsnaam vandaan?’ fluisterde hij. ‘Ze gedraagt zich of ze bij de koningin op bezoek is.’

Ook het superlaag uitgesneden truitje met zilverdraad bekoorde hem niet. Hij wendde zijn hoofd af en ging naar zijn werkkamer.

Georgina liep rond alsof ze de kunstschaten in de Hermitage bekeek.

‘Ik wist niet dat mensen zo rijk konden zijn! Jemig, Angela. Woon je hier echt?’

Angela ergerde zich soms aan Georgina’s manier van doen; ze was luidruchtig en af en toe een beetje ordinair, maar

anderzijds bewonderde ze haar om haar lef en haar levenswijsheid. Ze was streetwise en slim en leergierig. Ze leek voor niks en niemand bang en werd nergens onzeker van. Georgina bewonderde op haar beurt Angela, die een goede opleiding had genoten en in kringen verkeerde die Georgina alleen van verhalen kende. Ze vond het aanvankelijk onbegrijpelijk dat Angela van Max ging scheiden om vervolgens zo veel kleiner en in een veel mindere buurt te gaan wonen. Ze vond het nieuwe huis van Angela oud en creepy en de straat viezig. Pas toen ze hoorde hoe het werkelijk zat, riep ze: ‘Dat je niet veel eerder bent weggegaan!’

Zelf woonde ze niet veel beter dan Angela nu. Met Jurgen, die in zo’n megastore werkte waar ze televisies en computers verkopen, hokte ze in een klein flatje in een nóg mindere buurt.

‘Is die huisbaas nog langs geweest?’ vroeg Georgina, terwijl ze een paar kussentjes op de bank schikte. ‘Zo’n vieze vent! Heb je de kleren gezien die hij aanhad! Doe je deuren maar goed op slot. Weet je zeker dat hij geen sleutel van de voordeur heeft?’

Angela schudde haar hoofd. ‘Nee, maar hij is best aardig, hoor. Zijn vrouw is invalide, ze zit in een rolstoel. Hij moet alles in huis doen. Daarom ziet hij er een beetje onverzorgd uit. Hij woont een paar huizen verderop. Ze zitten vaak in een

huisje aan de Kaag, vertelde hij.'

'De Kaag! Mijn god! Wie wil er nou in zo'n moeras zitten. Dat begrijp ik echt niet. Trouwens: mannen zijn altijd aardig als ze je willen versieren.'

Terwijl Georgina met meubels schoof, probeerde Angela zo ontspannen mogelijk verder te gaan met uitpakken, maar inwendig was ze op van de zenuwen. Luc en Tania zouden de volgende dag komen en dan moest het huis zo veel mogelijk ingericht zijn, de scheiding was voor de kinderen al moeilijk genoeg. Maar zolang Jurgen boven met de computerinstellingen bezig was, kon ze niet zeggen dat ze moe was en vragen of ze een andere keer terug wilden komen.

Toen Georgina het complete meubilair een paar keer door de kamer had geschoven en tegelijkertijd gelukkig ook een aantal dozen had uitgepakt omdat ze spullen zocht om de kamer mee 'aan te kleden', stak Jurgen zijn kaalgeschoren hoofd om de deur en zei: 'Het is klaar. Je hebt alleen een andere muis nodig, die van jou is kapot. Ik zorg wel voor een nieuwe. Of gebruik je je laptop zonder?'

Angela schudde haar hoofd. 'Liever met muis.'

Jurgen keek op zijn horloge, een extra groot model, zag Angela. 'Anderhalf uur bezig geweest.'

Angela vroeg zich af of hij het zei omdat hij geld wilde. Terwijl ze erover nadacht hoe ze hem dat moest vragen, zei

hij: ‘Heb jij nog lang werk, Georgina? Ik heb namelijk met Theo afgesproken om te gaan snookeren. En als ik jou eerst nog naar huis moet brengen...’

Voor Georgina kon antwoorden, zei Angela: ‘Jongens, laten we alsjeblieft stoppen. Jullie zijn al lang genoeg bezig, en ik ben ook bekaf. Morgen is er weer een dag.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Georgina. ‘Ik kan makkelijk naar huis lopen, hoor. Want... eh... misschien staat die bank toch leuker onder het raam.’

‘Daar stond hij,’ zei Angela. ‘Nee, laat maar. Hij staat goed zo. Bedankt!’

Ze liet hen uit en bleef net zo lang in de deuropening staan zwaaien tot ze uit het gezicht waren verdwenen, hoewel ze liever meteen de deur achter hen had dichtgegooid.

Ze liep de trap op om boven haar mail te checken. Er waren er vier: van Transavia en van de KLM, waar ze op de mailinglijsten stond zodat ze als eerste de aanbiedingen ontving. Niet dat ze geld had om ergens heen te gaan, maar het was leuk om te dromen over allerlei reisjes. Met Max was ze in Nice, in Rome en in Barcelona geweest. Het klonk fantastisch, maar ze hadden alle keren slaande ruzie gekregen, natuurlijk omdat Max vond dat Angela iets stoms deed. De herinnering aan zijn geschreeuw kon haar nu nog hoofdpijn bezorgen. Ze wilde er niet meer aan denken. De

derde mail was van het reisbureau, dat meedeelde dat de gids stedenreizen waar ze om gevraagd had, was aangekomen. En de vierde was van Georgina, die haar veel geluk in haar nieuwe huis wenste en meldde dat ze gauw langs zou komen. Het bericht was van vijf dagen geleden. Als iémand had kunnen bedenken dat ze het bericht nu pas zou kunnen lezen, was het Georgina wel, fronste Angela.

Ze stond op, liep naar haar bed, waarop haar tas lag, en pakte het briefje met het e-mailadres van Eric en Martha eruit. Het was de hoogste tijd om hen te bedanken. Ze wilde meer doen dan alleen een briefje schrijven, maar ze had nog niet bedacht wat. Hen uitnodigen voor een etentje was misschien te veel van het goede. Ze kende die mensen nauwelijks, en voorlopig zou ze daar in dit nieuwe huis toch niet aan kunnen beginnen. Ze had de keuken nog niet eens ingericht, laat staan dat ze wist waar ze het bestek en servies kon vinden. Ze was wel van plan om, als alles op orde was, vaker mensen uit te nodigen dan ze vroeger had gedaan. Ze had er een soort visioen bij van een lachende gastvrouw die zonder een zweem van stress haar gasten ontving om hun de meest exquise gerechten voor te zetten, terwijl iedereen heel geanimeerd met elkaar aan tafel zat te praten. Later zouden ze haar bedanken en zeggen dat het fantastisch was geweest. Van zo'n leven droomde ze, al beseftte ze dat het nogal oppervlakkig was. Misschien was het meer de gezelligheid

waarnaar ze verlangde, of dat ze veel vrienden had. Voorlopig zou het wel bij een droom blijven, want alleen al bij de gedachte aan al het werk dat zo iets met zich meebracht, kreeg ze de zenuwen. Ze besloot Eric en Martha nog een keer om hun adres te vragen zodat ze iets kon sturen. Ze tikte het e-mailadres over dat op het briefje stond en schreef:

Beste Eric en Martha,

Sorry dat ik jullie nu pas een berichtje stuur, maar als gevolg van de verhuizing was mijn computer nog niet aangesloten.

Ik wil jullie nogmaals bedanken voor jullie hulp. Met Jack gaat het gelukkig goed.

Als jullie je adres geven, kan ik wat sturen. (Als jullie zeggen dat het niet hoeft, blijf ik aandringen.)

Hartelijke groeten,

Angela

Ze keek nog even naar de aanbiedingen van de luchtvaartmaatschappijen, maar besloot zichzelf niet gek te maken en sloot de computer af.

Hoofdstuk 5

Ze moest haar bewustzijn weer hebben verloren, want ze schrok wakker van een vreemd geluid. Het duurde even voor ze beseftte dat het werd veroorzaakt door de regen die buiten neerkletterde. Ze had pijn in haar hoofd. Alle geluiden, hoe zacht ook, waren te veel voor haar overspannen hersenen. Zelfs ademen deed pijn. De tie-wrap sneed in haar polsen. Ze probeerde of ze de druk kon verminderen door haar armen iets te bewegen, maar daardoor sneed het plastic alleen maar meer in haar vlees. De pijn zorgde ervoor dat ze niet weer het bewustzijn verloor. Ze kon niet meer bedenken wat ze liever wilde: de bewusteloosheid zou verlichting brengen van de pijn waar ze zo naar verlangde, maar tegelijk betekende dat het begin van het einde en zou ze niet in staat zijn te ontsnappen uit deze misère.

Ze probeerde zich te concentreren op het gat boven in de muur, waar het piepkleine stukje buitenlucht haar deed beseffen dat ze niet echt in de hel was beland. Ze zag het regenwater door het gat langs de muur naar binnen sijpelen. Ze volgde het water en zag dat er al een grote plas lag. Ze keek weer naar boven. Er kwam steeds meer water naar binnen. Ze voelde het al nat onder haar worden. Stel dat de hele ruimte volliep. In het koude water zou ze het geen half uur meer volhouden, als ze niet voor die tijd verdronk. Het

water gutste nu naar binnen. Ze moest haar hoofd optillen om het niet in haar neus te krijgen. Haar benen leken nu al als wrakhout van haar weg te willen drijven. Ze probeerde te gaan zitten, maar dat lukte niet doordat haar onderbenen naar achteren waren gebonden. Een hevige paniek overviel haar. Ze voelde haar hart in haar borstkas tekeergaan en haar adem stakte. Plotseling hield het water op naar binnen te stromen, alsof iemand de kraan had dichtgedraaid. Eerst gebeurde er niets, maar toen voelde ze het water om haar heen wegzakken. Rillend en klappertandend lag ze doorweekt op de natte vloer. Toen haar spieren weer begonnen te verkrampen, beseftte ze dat haar lichaam in een volgende kritieke fase raakte. Haar gedachten begonnen te tollen. Ze zag heldere kleuren en vreemde vage vormen. Tussen suizende en piepende geluiden in haar hoofd, hoorde ze stemmen. Terwijl ze beseftte dat ze het zelf was die onsamenvhangende woorden sprak, voelde ze zich weer langzaam wegzakken.

Hoofdstuk 6

De volgende dag stond Angela vroeg op om Luc en Tania bij haar ouders op te halen, zo noemde ze voor het gemak haar vader en zijn vriendin Mirthe. Ze vroeg zich af hoe de kinderen zouden reageren als ze straks hun nieuwe huis zagen. Het was nog steeds een rommel, de enige kamer die er een beetje opgeruimd uitzag was die van Tania, maar dat kwam doordat er haast niks in stond. Ze zocht haar tas. Die lag boven in haar slaapkamer waar ze hem had laten liggen toen ze gisteravond het mailtje had verstuurd. Ze liep de trap op en zette haar laptop aan. Er waren twee mailtjes: een van Georgina, dat ze vluchtig las. Het was wat geleuter vol haastig gemaakte taalfouten en zogenaamd leuke verschrijvingen zoals: ‘Ben je weer fijn aangesloten? Dan kunnen we lekker meeuwen.’

Het andere mailtje was van Eric en Martha.
Ze schreven:

Beste Angela,

Wat leuk om van je te horen. We zijn morgen in Rotterdam. Misschien woon je toevallig in de buurt waar we moeten zijn. Als je het leuk vindt, komen we even langs.

Hartelijke groeten,

Eric en Martha

Angela staarde naar het scherm. Langskomen? In deze rotzooi? Ze las het mailtje nog een keer. Ze twijfelde. Eigenlijk had ze er niet zo veel tijd voor. Ze moest morgen met Luc naar de huisarts want hij had een raar soort eczeem in zijn knieholte, en verder moest ze nog duizend-en-een dingen doen. Langskomen? Wat moest ze tegen die mensen zeggen? Ja, ze waren aardig, maar wat wist ze nou eigenlijk

van hen? Niets, behalve hun voornaam. Niet eens hun achternaam of waar ze woonden. Ze knoopte niet zo makkelijk een gesprek aan met vreemden, niet zoals Georgina bijvoorbeeld. Aan de andere kant was het misschien wel handig als ze langskwamen, dan kon ze hun meteen iets meegeven als dank voor hun hulp.

Ze klikte op 'beantwoorden' en schreef:

Beste Eric en Martha

Leuk als jullie langskomen. Het is hier nog wel een onwijze bende. Ik moet tussen 1 en 2 even weg. De rest van de dag ben ik thuis, maar misschien kunnen jullie zeggen hoe laat jullie er kunnen zijn.

Hartelijke groeten,

Angela

Ze schreef haar adres en mobiele nummer eronder. Daarop

was ze makkelijker bereikbaar dan op de vaste telefoon. Ze sloot af, griste haar tas van het bed en rende naar beneden. ‘Jack, kom!’ riep ze naar de hond, die onder de tafel vandaan kwam. Ze trok de voordeur open en stond oog in oog met de man van wie ze haar huis huurde. Oog in oog was eigenlijk niet de goede uitdrukking, want hij richtte zich uit een soort voorovergebogen houding op. Het leek wel of hij door haar brievenbus had staan gluren.

‘Meneer Van der Korput!’ Angela moest aan Georgina’s woorden denken. Hij zag er inderdaad creepy uit met zijn ongeschoren kop en zijn afgedragen sweatshirt vol vlekken.

‘Ik kwam even kijken wat voor naambordje hierop moet,’ zei Van der Korput zonder een spoor van gêne. ‘Wat zal ik erop laten zetten? Altman? Of wil je je voornaam erbij? Angela toch, hè?’

Angela was even sprakeloos. Het naambordje zat namelijk veel hoger dan de brievenbus en ook niet op de deur maar op het kozijn. Ze schudde haar hoofd. ‘Altman is genoeg. Ik kan het ook zelf regelen.’

‘Nee, dat is service. Ik maak het in orde.’ Hij veegde zijn handen af aan zijn buik en stak zijn hand uit.

Angela stapte gauw langs hem heen naar buiten en sloot de deur af. ‘Ik moet gaan. Ik moet nog helemaal naar Overijssel. Als ik te lang wacht, sta ik weer in een file.’ Ze gaf hem een hand en voelde hoe zweterig de zijne was. ‘Dag!’

Hoofdstuk 7

Luc en Tania renden op hun moeder af toen ze het tuinhekje van haar ouderlijk huis opendeed. Angela tilde Luc op en voelde zijn zachte armen om haar heen. Ze stak haar neus in zijn nek en snoof de geur op. Hij rook nog steeds naar baby vermengd met de geur van aarde en urine: voor een moeder de lekkerste lucht die er is, als het je eigen kind betreft. Ze zette haar zoon neer.

Tania rende opgewonden heen en weer om haar nieuwe barbiepop met twee verschillende setjes kleren te laten zien. De vlechtjes in haar kastanjebruine haar dartelden achter haar aan. ‘Kijk eens, mama! Van opa mocht ik ze allebei!’

‘Mooi zeg!’

‘Angie!’ riep haar vader. Ze gaf hem een kus en voelde de haren van zijn getrimde baardje tegen haar lippen prikken. Ondanks de bruine ribbroek en het flodderige flanellen overhemd zag hij er nog steeds gedistingeerd uit. De klompen die hij droeg als hij in de tuin werkte, deden daar niets aan af.

‘Je verwent ze, pap.’

‘Daar zijn opa’s voor. Hoe gaat het met je? We maakten ons zorgen omdat je helemaal in je eentje moest verhuizen.’

‘Georgina en haar vriend kwamen helpen.’ Dat was niet helemaal waar; ze zei het om haar vader gerust te stellen.

‘Waar is Mirthe?’ Ze keek rond of ze de vriendin van haar vader ergens zag. Ze waren al vijftien jaar samen, maar Angela was nog altijd niet aan Mirthe gewend. Angela’s moeder was twintig jaar geleden, toen Angela achttien was, aan borstkanker gestorven. Door haar geloof – ze was streng gereformeerd – had ze geen middelen gewild om haar pijn te verlichten. De laatste weken waren vreselijk geweest, ook voor Angela en haar vader. Enkele jaren na de dood van zijn vrouw ontmoette Angela’s vader zijn nieuwe vriendin. Net als hij een heiden, zoals hij zichzelf altijd gekscherend noemde. Mirthe kwam uit de grote stad en hield van het leven, iets wat Angela’s moeder nooit zichtbaar had gedaan. Aan die strenge opvoeding had Angela haar calvinistische instelling te danken: eerst werken, dan plezier maken. En als het zover was, vroeg ze zich constant af of ze het wel verdiende. Of ze niet beter naar huis kon gaan om de ramen te zemen, bijvoorbeeld. Max deed daar altijd nog een schepje bovenop, omdat ze – volgens hem dan – nergens veel van terechtbracht.

‘Mirthe is naar de bakker,’ zei haar vader terwijl hij de hark tegen de muur van het huis zette. ‘Blijf je lunchen?’

Angela schudde haar hoofd. ‘Ik moet zo weer gaan, pap. Het huis is nog een bende. En ik wil met de kinderen niet te laat thuiskomen.’

Haar vader glimlachte. Ze zag zijn bezorgdheid.

‘Lukt het een beetje?’ vroeg hij.

Angela knikte, maar wendde vlug haar hoofd af.

‘We kunnen van de week misschien een dagje komen helpen.’

Angela schudde haar hoofd. ‘Heel lief van je, pap, maar ik red me wel.’ Ze kon hun hulp heel goed gebruiken, maar ze had niet zo’n zin in de kritische blikken van Mirthe, die net als Georgina niet begreep waarom ze zo’n luxe leven had omgeruild voor een leven in die gribus, zoals ze zich een keertje had laten ontvallen. Dat ze Max dan had moeten delen met zijn vriendin, had Angela dan blijkbaar op de koop toe moeten nemen. Van alle andere dingen die gebeurd waren, wisten Angela’s vader en Mirthe niets.

Ze had een paar keer op het punt gestaan om de waarheid over haar relatie met Max te vertellen, maar ze was bang dat het vooral haar vader veel verdriet zou doen te horen wat zijn dochter allemaal had moeten doorstaan.

‘Laat Jack dan hier.’ zei Angela’s vader nu. ‘Wij vinden het leuk om de hond te hebben.’

‘Nee, het is voor de kinderen denk ik beter als hij bij ons is. Dan is er tenminste nog iets vertrouwd.’

‘Heb je al een baan gevonden?’ vroeg haar vader.

Angela haalde diep adem en schudde haar hoofd.

‘Ik heb bij een paar scholen gesolliciteerd, maar nog geen

antwoord gekregen. Er zijn de laatste tijd een hoop zij-instromers bij gekomen en het feit dat ik alleen in deeltijd kan werken, werkt ook niet echt in mijn voordeel. Maar er komt vast wel wat, pap. Ik heb ervaring en een aantekening remedial teaching, dat zal wel helpen.’

‘Probeer anders de school waar je vroeger werkte. Ze waren daar destijds zo enthousiast over je.’

‘Ik zal erover nadenken.’

Haar vader legde zijn hand op haar schouder en lachte haar bemoedigend toe.

‘Je bent een lieverd,’ zei ze terwijl ze hem op de wang kuste. ‘Ik wou dat het anders was, pap, dat je je niet zo’n zorgen over je enige dochter hoeft te maken. Maar het komt vast goed. Ik heb gewoon even tijd nodig om een passende baan te vinden. Ik wil genoeg tijd kunnen besteden aan de kinderen.’

Hij glimlachte. ‘Ik vertrouw erop dat het goedkomt. Wie kent je beter dan je eigen vader?’

Ze werden afgeleid door Tania, die op het tuinhek was geklommen en iets naar hen riep.

Angela bleef tot Mirthe terugkwam om haar te bedanken voor de goede zorgen. De kinderen waren dol op haar vrolijkheid en vindingrijkheid om hen bezig te houden. Terwijl Angela’s vader de tassen van de kinderen haalde, liep Mirthe mee naar de auto. Haar korte grijze kapsel had de

paarsachtige gloed van iemand die vroeger roodharig was geweest. Angela had haar niet anders dan in een broek gezien. Mirthe was nooit getrouwd geweest en had ook geen kinderen. Tot een paar jaar geleden had ze op een doveninstituut gewerkt. Misschien had ze daardoor de stelligheid verworven van iemand die wist wat goed was voor anderen.

‘Als je een beetje gesetteld bent, moet je de kinderen maar weer eens brengen en er een paar dagen tussenuit gaan.’

‘Dank je. Ik zal kijken hoe het loopt.’ Ze zei maar niet dat het grootste deel van haar geld aan de Volvo was opgegaan.

‘Max was hier gisteren nog.’

Angela keek Mirthe geschrokken aan. ‘Wat deed die hier nou?’

‘O, hij was in de buurt. Hij komt wel eens vaker, hoor. Wist je dat niet? Ik dacht dat je vader je dat had gezegd. Ja, god, we kennen elkaar natuurlijk ook al heel lang. Wij hebben geen problemen met hem. Ik vind niet dat je iemand dan zomaar de deur moet wijzen.’

Angela wist niet wat ze moest zeggen. Ze had geen idee dat Max nog bij haar vader en Mirthe over de vloer kwam. Ze had altijd al het gevoel gehad dat Mirthe met Max dingen besprak waar ze tegen Angela niets over zei, zoals die keer toen ze Max vertelde dat eens moest worden onderzocht of Tania geen ADHD had. Het kind was toen nota bene pas vijf, maar

volgens Mirthe veel te druk. Het was voor Max weer een reden om Angela te wijzen op de regelmaat die er in de opvoeding en in het huishouden moest zijn en dat het haar schuld was dat Tania zo druk was. Zei Mirthe nou dat Max in de buurt was geweest? Wat had hij hier dan te zoeken? Voor zover ze wist, bracht zijn werk hem nooit eerder in deze regio. De kinderen gingen over een paar dagen een heel weekend naar hem toe, die paar dagen kon hij toch wel zonder hen? Het was een vervelende gedachte dat hij zich via een achterdeur in haar leven mengde.

Haar vader kwam terug, tilde Luc en daarna Tania op en beloofde dat ze gauw weer mochten komen. Angela nam snel afscheid en reed weg.

Ze was nauwelijks de A1 opgereden, of haar mobiel ging. Ze had haar oortje niet in en nam niet op. Niet lang daarna hoorde ze dat ze een sms'je had. Nieuwsgierig pakte ze de telefoon en las het bericht. *Komen morgen om ca 2 uur.*

Eric+ Martha.

Hoofdstuk 8

Voor ze naar huis ging, stopte Angela bij Gall & Gall om een fles mooie wijn te kopen voor Eric en Martha. Terwijl de kinderen in de auto wachtten, holde ze de naastgelegen supermarkt in om wat boodschappen te halen. Iets eetbaars dat geen verhitting nodig had, want ze had de pannen nog niet uitgepakt. Ze griste een pak yoghurt uit het schap, een pak melk, kaas, wat vleeswaren en ten slotte een zak bruine broodjes. Vlak voor de kassa mikte ze een rol koekjes en een paar repen chocola in haar mandje. Over een paar dagen zou ze wel uitgebreid boodschappen gaan inslaan.

Ze baalde toen ze even later haar nieuwe straat in reed. Zou ze zich er ooit thuis voelen? De kinderen wurmden zich langs haar toen ze de deur open had gemaakt en renden de smalle gang door naar de woonkamer. Ze zag hun voetstappen op de laminaatvloer, maar van wie was die grote afdruk? Niet van haar. Deze was van een veel grotere schoen afkomstig, eentje met flinke profielzolen. Had die afdruk er al langer gezeten en was hij van een van de verhuizers of misschien van Jurgen? Ze kon het zich niet herinneren en sloot de deur. Misschien was deze van Van der Korput. Misschien moest ze voor de zekerheid toch maar een ander slot op de deur laten zetten. De kinderen renden langs haar de trap op. Angela liep met

hen mee en liet ze hun kamers zien.

‘Niks aan!’ schreeuwde Tania. ‘Je zei dat ik een prinsessenkamer kreeg.’

‘Die krijg je ook,’ zei Angela. ‘Maar ik moet alles nog kopen.’ Ze voelde een lichte wanhoop in zich opkomen.

‘Wanneer doe je dat dan?’ Tania keek boos.

‘Gauw. Eerst moet ik alles uitpakken.’

‘Waar is papa?’ vroeg Luc.

Angela dacht na.

‘In ons huis! Toch, mama?’ zei Tania.

Angela knikte. ‘Ja, papa is in zijn huis en dit is mijn huis en het zijn allebei jullie huizen.’

‘Suze woont nu in ons huis, hè, mam?’ riep Tania. Ze keek haar moeder uitdagend aan. ‘Is ons huis dan ook van Suze?’

Angela had zin om terug te schreeuwen, maar ze hield zich in en schudde haar hoofd. ‘Nee, Suze logeert er alleen maar.’

‘Maar ze is er áltijd!’ Tania pakte haar Barbie en begon die uit te kleden. ‘Vind jij Suze aardig?’

Angela dacht na. Natuurlijk vond ze Suze niet aardig. Ze vond haar een trut, een verraadster om in het geniep drie jaar met Max een relatie te hebben. Niet dat zij en Angela elkaar kenden. Ze had haar één keertje ontmoet, in de Bijenkorf, waar ze bij hoge uitzondering samen met Max was. Max stelde hen aan elkaar voor, ze werkte bij hem op kantoor.

‘Mama!’ riep Tania. ‘Je luistert niet!’

‘Wel! Vind jij Suze aardig?’

‘Best wel. Suze heeft jouw jas aan.’

‘Welke?’ vroeg Angela geschrokken.

‘Die oude, waarmee je altijd in de tuin werkt.’

‘O, die! Werkt Suze ook in de tuin?’

Tania knikte. ‘Ze heeft ook je kaplaarzen aan. Ze bindt de planten vast met van die plastic dingen, anders waaien ze om. En weet je, mama! Ze had pas dat blauwe vest aan dat je van opa had gekregen en toen zei papa dat het niet mocht en toen werd Suze boos.’ Tania stond op en liep weg, ze had duidelijk geen zin om verder over het onderwerp te praten. Ik ook niet, dacht Angela. Ze had het idee dat Suze de kinderen probeerde in te palmen. Van Tania hoorde ze dat ze bijna alles mochten: laat naar bed, eten voor de televisie en net zo lang computerspelletjes doen als ze zelf wilden. Suze bracht cadeautjes mee en ging overal met ze naartoe. Laatst had Tania zelfs boos geroepen toen ze haar zin niet kreeg: ‘Van Suze mag het wel. Van Suze mag ik alles.’

Die griet pikt niet alleen mijn man af, maar ook mijn kinderen, had Angela gedacht. Een moment wilde ze Tania haar zin geven, maar gelukkig had ze dat niet gedaan. ‘Van mij mag het niet. Klaar!’ Tania was makkend afgedropen.

Maar wel gek dat Suze haar kleren aantrok, al waren ze dan oud, dacht Angela. Of was dat haar manier om Angela’s positie in te nemen?

Luc hield zijn mond. Hij begreep niks van dat gedoe over al die huizen en Suze. Hij rende naar de doos waar hij zijn speelgoed in had ontdekt en begon er met een verbeterd gezicht alles uit te gooien. Angela bleef even naar hem kijken. Ze maakte zich een beetje zorgen over zijn reactie, maar besloot hem zijn gang te laten gaan.

Tania kwam terug en bleef om Angela heen dralen. Toen vroeg ze: ‘Maar hoe kunnen wij nou in twee huizen tegelijk wonen?’

Angela glimlachte. ‘Zo zal het ook niet gaan. Papa haalt jullie elke zaterdagochtend op en zondagavond brengt hij jullie weer terug.’

Het was veel gevraagd om de kinderen elk weekend naar hun vader te laten gaan, maar Max had erop gestaan en was niet tot een compromis bereid. Ze mocht nog blij zijn dat hij niet had vastgehouden aan zijn eis de kinderen vanaf vrijdagavond te hebben.

‘Mag ik dan in mijn eigen bed slapen?’

‘Natuurlijk! Dat hebben we toch afgesproken? Alles blijft zoals het was, alleen heb je hier nog een extra kamer. Begrijp je? Je hebt nu twee kamers. Dat is heel bijzonder. Er zijn niet veel kinderen die dat hebben.’

Tania knikte. ‘Krijg ik hier ook speelgoed?’

Angela knikte.

‘Mag Jack ook mee naar papa?’

Over de hond hadden Max en zij niks afgesproken. Jack was eigenlijk van Angela, en volgens haar was Max het dier liever kwijt dan rijk. Ze legde haar hand op het hoofdje van Tania. ‘Als papa het goedvindt, mag Jack mee.’

Ze vond dat ze een diplomatiek antwoord had gegeven. Ze hoopte maar dat Tania het vergat of dat Max, als hij geen zin had in de hond, dat zelf aan Tania zou meedelen.

Terwijl de kinderen speelden, probeerde Angela de woonkamer toonbaar te maken. Het bezoek van Eric en Martha zorgde er in ieder geval voor dat ze niet toegaf aan de stomme paniek die haar bekroop bij elke doos die ze openmaakte. Langzaam begon het ergens op te lijken.

Het servies dat ze van haar oma had geërfd, stond leuk in de houten kast die in haar vorige huis als boekenkast dienst had gedaan. Max vond het een oud ding, en had hem laten nasturen. Op het tafeltje van plexiglas had ze wat fotolijstjes gezet en een vaas met bloemen die ze van Georgina had gekregen. De moderne schemerlamp met witte kap, die ze in de uitverkoop van een failliete lampenzaak had gekocht, stond er mooi op, dacht ze tevreden. Ze voelde een klein beetje van het zelfvertrouwen waar de psychologe het over had gehad. Hopelijk werd dat niet door een volgende tegenvaller tenietgedaan.

Ze legde de lege dozen opgevouwen in de gang. Dat stond

best georganiseerd. Weer een oppepper! De verhuizer zou ze komen halen zodra alles was uitgepakt. Met een beetje geluk was dat al over een paar dagen.

‘Mag ik een ijsje?’ vroeg Luc. Hij klemde zijn armen om haar heen.

‘Dat heb ik hier niet. Je mag wel een boterham.’

‘Ik wil een boterham met chocoladepasta.’ riep Tania.

Er zat niks anders op dan het keukenprobleem te lijf te gaan. Met de kinderen achter haar aan liep Angela naar de open keuken. Het aanrecht was van roestvrij staal en zat vol deuken en krassen. Voorlopig zag je het niet door alle rotzooi die erop stond.

‘Ik wil mijn giraffenbeker!’ riep Luc.

‘Ik wil een feestboterham! Chocopasta met hagelslag!’ riep Tania.

‘Ik ook een feestboterham!’ lispelde Luc.

Angela keek naar de troep. De chocopasta was zo gevonden, die had ze net gekocht. Maar hagelslag was er niet. En waar waren in godsnaam die stomme giraffenbeker en bordjes?

De kinderen begonnen te dreinen. Angela tilde de bovenste doos van een stapel van vier, zette die op de grond en keek erin. Pannen en plastic dozen! Misschien had ze de giraffenbeker erbij gestopt. Het was handiger geweest als ze op de dozen had geschreven wat hun inhoud was.

‘Ik kan de beker niet vinden, Luc!’ Het klonk nogal

wanhopig.

Luc begon te huilen. Tania gaf hem een tik, die te hard aankwam. Luc krijste als een varken.

‘Tania! Niet doen! Luc is nog klein!’ Ze greep haar bij haar armpje, ook te hard.

‘Au, mama!’

Angela zag Tania’s onderlip trillen. Ze had acuut spijt en trok Tania naar zich toe.

‘Kom maar. Sorry, schat. Ik wilde je geen pijn doen.’

Tania begon te snikken. Het klonk als verdriet over iets heel anders. Even later zat Angela op de grond te midden van twee huilende kinderen en de uitgepakte keukeninventaris. O god! dacht ze wanhopig. Ik red het nooit alleen! Mirthe heeft gelijk. En Max ook. Het kostte Angela moeite om niet mee te huilen.

Hoofdstuk 9

De volgende dag kwam eerst de huisbaas om te zeggen dat er iemand naar het raam in Lucs kamer kwam kijken, dat niet goed sloot. Toen hij aanbelde, was Angela nog bezig zich aan te kleden en ze rende de trap af naar de deur.

‘Mag ik even binnenkomen?’ vroeg hij toen Angela de voordeur had opengedaan.

Geschrokken staarde ze hem aan. Ze wilde hem eigenlijk niet binnenlaten, maar hij zette zijn voet al op de drempel zodat ze de deur niet meer dicht kon doen.

Het enige aardige aan hem waren zijn fonkelende oogjes. Die leken op die van oom Niels als hij vroeger Sinterklaas speelde. Maar op een keer kwam er geen Sinterklaas toen het 5 december was en Angela’s vader had nogal nors gezegd: ‘Oom Niels was geen echte oom. Hij was de buurman en hij is weg.’

‘Wanneer komt hij terug?’ had Angela gevraagd.

‘Nooit meer, hoop ik.’

Later begreep ze dat oom Niels een pedofiel was. Misschien was er met die aardige fonkeloogjes van de huisbaas ook iets mis.

‘Ik vreet je niet op, hoor,’ zei hij lachend.

‘Eh... O, sorry!’ Ze deed een stap naar achteren. ‘Kom binnen, meneer Van der Korput.’

‘Zeg maar Frans. Zo oud ben ik nou ook weer niet, en anders liever oom Frans.’ Hij grinnikte.

Ze wilde hem laten voorgaan om de deur achter hem dicht te doen, maar het gangetje was een beetje nauw, waardoor ze zijn buik langs de hare voelde gaan. Frans grinnikte weer. Angela zag zijn bruine tanden en hij miste wat kiezen in zijn bovenkaak. Zonder aankondiging liep hij de trap op.

‘Het raam boven sluit niet goed. Ik zal het je laten zien.’

‘Dat hebt u... je al gedaan toen ik het huis kwam bekijken.’

‘Ik moet toch nog een keer kijken om de timmerman te kunnen zeggen wat hij mee moet nemen.’

Angela bleef aarzelend onder aan de trap staan voor ze besloot toch maar mee te lopen. Frans deed het raam open en weer dicht en herhaalde dat enkele keren.

‘Verder nog klachten?’ Hij keek haar lachend aan en wierp door de geopende deur van haar slaapkamer een blik op het onopgemaakte bed. ‘Lekker geslapen in je nieuwe huis?’

Angela liep gauw de kamer in en trok het beddengoed over de matras. ‘Eh... Het is nog een beetje wennen. Klachten? Nee, nee. Niet iets wat me nu te binnen schiet.’

‘Anders moet je het me laten weten.’ Hij deed een stap in haar richting.

Angela knikte en liep de kamer uit in de hoop dat Frans haar zou volgen. Terwijl ze de trap af liep, vroeg ze zich af of ze hem koffie moest aanbieden. Ze besloot het niet te doen. Bij

de voordeur bleef ze staan. ‘Wanneer komt die timmerman, weet u dat al?’

‘Je!’

‘O, sorry!’

‘In de loop van de ochtend. Zal ik nog bellen?’

Angela schudde haar hoofd. ‘Ik ben thuis.’

Behalve de timmerman kwam ook de loodgieter, omdat de wasbak in de badkamer lekte. Daarna belde Max aan om een koffer af te geven die Angela was vergeten. Ze wist dat hij zou komen, hij had haar kort gebeld, maar ze schrok toch toen ze hem voor de deur zag staan. Hij zag er anders uit, al kon ze niet direct bepalen waardoor. Hij leek jongensachtiger. Hij was bruin, zijn haar zat rommelig en hij droeg een spijkerbroek! Zoiets wilde hij vroeger nooit dragen. Ze had hem ruim een week niet gezien. Hij meed haar blik, lachte niet en duwde de koffer de gang in, bijna zonder een voet in het huis te zetten. Alle gevoelens die ze de afgelopen tijd had gehad, woede, verdriet en onzekerheid, kwamen tegelijk boven; als een grote golf spoelde het over haar heen. Ze zag dat haar handen trilden en stopte ze achter haar rug weg.

Ze keek of ze zijn auto zag staan. Aan de overkant stond bijna eenzelfde Range Rover als die waar zij in had gereden, maar deze was zilvergrijs en spiksplinternieuw. Suze zat achter het stuur. Het was net of ze een stomp in haar maag

kreeg. Suze was ook blond, ze was alleen jonger dan Angela.

‘Mannen zoeken altijd hetzelfde type,’ had Georgina gezegd. ‘Maar deze heeft een stem als een kanarie.’

Angela staarde een moment naar Suze. Toen ze het merkte, keek ze gauw weg. De kinderen hoorden hun vader en renden op hem af.

‘Kijk eens wat ik van opa heb gekregen, papa!’

Tania vloog haar vader om zijn hals en liet hem haar nieuwe pop zien.

Max was dol op zijn kinderen. Hij had geprobeerd de voogdij te krijgen en had het liefst gezien dat Angela het met een bezoekenregeling had moeten doen. Dat was gelukkig niet gelukt, maar soms bekreep haar het angstige gevoel dat hij stiekem op haar lette in de hoop dat ze er een puinhoop van zou maken zodat hij alsnog zijn zin kreeg.

‘Ik heb een prinsessenbed!’ riep Tania. Ze trok haar vader mee naar binnen.

Max keek achterom. ‘Ik heb niet zo veel tijd...’

Tania’s gezicht betrok. Ze leek verward en keek Angela aan voor hulp.

‘Ach, een minuutje kan toch wel?’ zei Angela.

Ze keek om naar Suze, maar die zat voor de spiegel in de zonneklep aan haar gezicht te prutsen. Max keek geërgerd. Vast geen zin om straks door zijn ex te worden gecorrigeerd, maar hij zei toch: ‘Wacht even, dan.’

Hij liep terug naar de auto en zei iets tegen Suze. Hoewel de auto aan de overkant stond, hoorde ze dat Suze haar stem verhief. Toen Max terugkwam, zag ze de spanning op zijn gezicht. Angela ging gauw naar de woonkamer om verdere confrontaties uit de weg te gaan, maar ook om te voorkomen dat Max zag hoe nerveus ze werd van zijn aanwezigheid. Ze hoorde hem de trap op lopen. Angela liep naar het raam en keek door de vitrages naar buiten. Ze zag Suze niet meer in de auto zitten. Voor zover het mogelijk was keek ze links en rechts de straat in, maar de vrouw was nergens te bekennen. Toen ze hoorde dat Max de trap af kwam, liep ze terug naar de gang. Max stond al buiten.

‘Papa!’ riep Luc. ‘Ik heb een garage! Kom kijken!’ Hij trok Max weer mee naar binnen. Tania rende ook mee. Angela zag dat hij moeite deed om aandacht aan zijn zoon te besteden, maar tegelijk stiekem rondkeek.

‘Dit is onze keuken!’ schreeuwde Tania om ook aandacht te krijgen. ‘Lelijk, hè?’

‘Leuk!’ zei Max terwijl hij de puinhoop op het aanrecht bekeek.

‘Papa, blijf je bij ons?’ riep Luc. Hij schudde aan zijn vaders hand.

Max voelde zich zichtbaar ongemakkelijk. ‘Ik heb een idee. Zullen we zaterdag een hut in de tuin gaan bouwen?’

‘Ja!’ Luc begon te springen van enthousiasme. ‘Mag ik er

dan in slapen?’

‘Ik ook, papa!’ schreeuwde Tania.

‘Misschien. Maar papa moet nu gaan.’ Max bewoog zich al richting de voordeur.

‘Je gaat werken, hè?’ zei Tania

Max knikte, maar Angela zag dat hij niet de waarheid sprak.

Tania begon weer aan hem te trekken en wees hem op het plaatsje achter het huis. Op zijn gezicht was afkeuring te lezen. Voor haar huis? Voor haar?

Angela voelde een tochtvlaag en liep naar de gang om te kijken of ze de voordeur open was blijven staan. Die stond inderdaad wijd open. Ze schrok toen Max opeens achter haar stond.

‘Dag!’ zei hij terwijl hij langs haar de deur uit liep en die zonder meer achter zich dichttrok.

Ze staaarde even naar de dichte deur. Stik, lul! dacht ze.

Ze baalde en voelde zich in de steek gelaten. Tania en Luc renden de trap op en begonnen boven ruzie te maken. Dat leidde af, anders was ze misschien in een diep zwart gat gezakt.

Tegen de middag stond Jurgen voor de deur met een nieuwe muis. Hij zag er fris gewassen uit. Angela zag dat hij een oorring in had. Ze kon zich niet herinneren dat ze die eerder had gezien. Het ding glom inderdaad van de nieuwigheid. Ze keek naar beneden en zag dat Jurgen zwarte schoenen met

dikke zolen droeg. Was die afdruk in de gang van hem geweest?

‘Ik dacht, ik doe het maar meteen, voor ik het vergeet,’ zei Jurgen toen hij Angela’s verbaasde blik zag.

‘Oké! Wacht! Ik haal even mijn tas. Hoeveel krijg je van me?’

Hij liep achter haar aan naar de woonkamer. Angela rook een sterk parfum, waarschijnlijk Armani, dat Georgina uit de winkel had meegenomen.

‘Zal ik hem ook aansluiten?’

‘Graag, als het niet te lastig is. Eh... De timmerman is boven ook bezig. Is dat een probleem?’

Ze dacht te zien dat Jurgen teleurgesteld was, maar hij schudde zijn hoofd.

‘Zal ik intussen een kopje koffie zetten?’

‘Lekker.’

Boven hoorde ze gehak en getimmer, en het geharrewar van de kinderen. Nog later op de ochtend werd het nieuwe bed voor Luc bezorgd, een hoogslaper die Angela op het laatst had besloten te kopen omdat het kamertje zo klein was. Het bed moest ter plekke in elkaar worden gezet, maar er ontbrak een onderdeel. De timmerman schoot te hulp. Het kon Angela allemaal niet meer schelen, als ze maar opschoten met hun werk en gauw ophoepelden.

Ze betwijfelde of ze wel met Luc naar de huisarts kon gaan

en al die kerels met Tania alleen thuis kon laten. Maar Jurgen was er ook en bovendien zagen Lucs knieholtes zo rood van het eczeem, dat ze besloot toch te gaan. Tegen Jurgen zei ze: ‘Ik moet dringend een boodschapje doen, kun jij alsjeblieft nog even hier blijven?’

Zijn gezicht verried dat hij er niet zo veel zin in, maar hij zei: ‘Ik ben eigenlijk klaar. Als het niet te lang duurt wil ik nog wel even blijven, maar ik moet eigenlijk terug naar de zaak.’

Het duurde natuurlijk toch langer dan ze had gedacht, want ze moest ook nog langs de apotheek. Jurgen kwam de trap af toen Angela binnenstapte. ‘Er zit iemand op je te wachten. Ik heb hem in de woonkamer gelaten. Dat is toch wel goed, hè?’

‘Wie?’ riep Angela geschrokken terwijl ze op haar horloge keek. ‘Shit, het is al kwart over twee! Eric en Martha zouden komen!’

‘Ik ga ervandoor!’ riep Jurgen.

‘Ja, goed. Is het gelukt?’

Jurgen keek haar vragend aan.

‘Met de muis.’

‘Ja, alles werkt weer. Nou, dag!’

Hij kuste haar op de wangen en hield daarbij even zijn hand op haar heup.

Angela liep snel de woonkamer in.

‘Eric!’

Hij stond op, liep naar haar toe en kuste haar. Automatisch deed ze mee, verward waarom iedereen toch zo snel wilde kussen. Ze kende Eric nauwelijks. Ze rook zijn aftershave of eau de toilette, een aangename, prikkelende geur die ze niet thuis kon brengen. ‘Waar is Martha?’

‘Martha is ziek,’ antwoordde Eric. ‘Ze zei dat ik toch maar even langs moest gaan, omdat we het hadden beloofd.’

Angela staarde even in zijn ogen, waarmee hij de hare leek te fixeren. Ze zag dat er een zwart randje om zijn irissen zat. Ze vond hem knapper dan ze zich kon herinneren. Eric wees naar Jack, die aan zijn voeten was gaan zitten, en aaide hem over de kop.

‘Hij herkende me nog.’

Angela glimlachte. ‘Je bent zijn redder. De mijne ook, moet ik bekennen. Ben je er al lang?’

Eric schudde zijn hoofd. ‘Een kwartiertje. Die jongen zei dat ik binnen kon wachten.’ Hij keek om zich heen. ‘Leuk huis wel.’

‘Het is maar tijdelijk en nog een onwijze rommel. Ik word er af en toe gek van. Ik ben niet zo goed in ordenen, en er moet nog een hoop gebeuren. Lampen ophangen en zo. Je weet wel... Wil je iets drinken?’

‘Wat heb je?’

‘Eigenlijk niet veel. O, voor ik het vergeet: ik heb iets voor jullie!’ Ze liep naar de eettafel en gaf Eric de ingepakte fles

wijn. ‘Als dank voor jullie hulp.’

Eric pakte de fles aan en gaf haar weer drie kussen. ‘Dat had echt niet gehoeven, hoor. Het is nog te vroeg voor een glas, zeker?’

Angela deed een stap naar achteren en knikte. ‘Voor mij wel. Als ik daaraan begin, kan ik de rest van de middag naar bed. Ik kan niet zo goed tegen drank. Wil je anders een glas spawater? Ik kan ook koffiezetten.’

‘Spa is goed.’

Eric volgde haar naar de keuken en keek glimlachend toe hoe ze een glas mineraalwater inschonk.

‘Leuke kinderen heb je,’ zei Eric met een blik op Luc, die met zijn garage speelde.

‘Hoe lang blijft die meneer?’ vroeg Luc.

‘Zeg maar Eric, hoor. Meneer klinkt zo oud.’ Eric lachte. ‘Ik heb ook uitgebreid met je dochter gesproken toen je weg was. Lekker bijdehandje! Ze heeft me het hele huis laten zien.’

‘Alles? Boven ook?’

Eric knikte. ‘Alles! Ze was heel trots op haar nieuwe bed.’

Angela glimlachte, maar ze vond het geen prettige gedachte dat een vreemde door haar huis had lopen snuffelen. Daar moest ze straks met Tania over praten.

Eric liep naar de kamer en ging op de bank zitten. Hij legde zijn arm op de leuning en sloeg zijn benen over elkaar.

‘Waar moest je zijn?’ vroeg Angela.

Eric keek haar vragend aan.

‘Jullie moesten toch hier in de buurt zijn?’

‘Ja, eh... ergens bij de Bergweg. Hoe heet het daar? Correct, die elektronikawinkel.’

Angela knikte. Het gesprek stokte een ogenblik, want van boven klonk hard getimmer. Luc sprong op en rende de kamer uit. Angela kon zich maar moeilijk ontspannen en merkte dat ze nauwelijks aandacht aan haar bezoek kon geven.

Eric wees naar een zeefdruk van Appel die tegen de muur stond.

‘Mooi ding.’

‘Hij was van mijn moeder. Ik heb het altijd raar gevonden dat ze van moderne kunst hield. Hij moet hier aan de wand komen, binnenkort, hoop ik. Ik ben niet zo handig met boor en spijker.’ Ze aarzelde. ‘Hamer en spijker, bedoel ik.’

‘Ik wil het wel even voor je doen. Heb je pluggen?’

Angela voelde het bloed weer naar haar hoofd stijgen. Niet nóg iemand die ging staan klussen! Had ze haar mond maar gehouden.

‘God, pluggen. Ik heb geen idee of ik die heb.’ Ze fladderde met haar handen, maar beseftte tegelijk dat dat nogal onnozel stond.

Eric stond op. ‘Ik vraag de timmerman wel even. Misschien mag ik ook zijn boor lenen. En een spijker.’ Hij lachte en liep

de kamer uit.

Angela haalde diep adem. Ze hoorde boven gerommel en het vrolijke gebabbel van Luc en Tania. Zij vonden het in ieder geval leuk om al die mensen over de vloer te hebben. Het leidde lekker af. Eric kwam terug met het benodigde gereedschap.

‘Zeg maar waar hij moet hangen.’

Angela pakte de lijst en hield die op de juiste hoogte precies tussen de twee stoelen in. ‘Zoiets?’

‘Wacht, laat mij maar even, dan kun je kijken of het goed is.’

Om het schilderij van haar over te kunnen nemen, moest hij achter haar komen staan. Ze voelde zijn lichaam tegen het hare. Gauw dook ze onder zijn arm weg, deed een paar stappen naar achteren en zei zonder goed te kijken: ‘Ja, prima zo. Moet ik iets aangeven?’

‘Heb je een potloodje om de hoogte af te tekenen?’

Angela keek zoekend rond. ‘Een potlood, een potlood! Waar heb ik die dingen nou gelaten?’

‘Vraag de timmerman, die heeft altijd wel iets om mee af te tekenen.’

Angela rende naar boven. Luc zat in de gereedschapskist van de timmerman te rommelen. Tania liep met een zware hamer rond en Jack was met zijn stramme poten ook de trap op gelopen. Tania’s slaapkamer, de enige plek die er een

beetje fatsoenlijk uit had gezien, lag vol gereedschap en stukken hout. Het zweet brak Angela nu echt uit.

‘Jongens, naar beneden, nu. Jullie lopen hier in de weg. Jack, hup! Vort, jij ook!’ Ze duwde met haar onderbeen tegen de kont van de hond. ‘Nee, Tania! Niet die hamer meenemen. Leg terug! O, wacht!’ Ze keerde zich om naar de timmerman, die het schouwspel glimlachend stond te bekijken. ‘Hebt u misschien een potloodje of zo?’

‘Natuurlijk!’ Hij haalde het uit zijn zak en gaf het haar.

‘Ik breng het zo terug. Even iets aftekenen. Mijn vriend...’ Ze aarzelde. ‘Ik bedoel: iemand hangt even iets voor me op.’

Het lukte haar om de kinderen en de hond naar beneden te dirigeren. Eric stond nog steeds met het schilderij tegen de muur te wachten.

‘O god!’ riep Angela geschrokken. ‘Je armen! De kinderen, de hond... Het hele zooitje was boven. Het is ook eigenlijk geen doen, verhuizen met kinderen én een hond erbij en al die mensen om me heen. Ik... ik bedoel niet jou, sorry hoor!’ Ze gaf Eric het potloodje. ‘Morgen gaan ze weer naar hun vader. Kan ik even doorwerken.’

Eric gaf haar het potlood terug en zette de lijst voorzichtig op de grond. Hij schudde zijn armen en zei lachend: ‘Er zit geen bloed meer in.’

‘Sorry.’

‘Geeft niet.’ Hij ging aan de slag.

Angela probeerde niet in de weg te lopen, maar Eric ook niet het gevoel te geven dat ze hem alleen liet ploeteren. Daardoor voelde ze zich totaal nutteloos. De herrie van het boren en het getimmer boven maakten dat ze hoofdpijn kreeg.

‘Het hangt,’ zei Eric. Hij wees trots naar zijn werk.

‘Heel mooi! Dank je. Het ziet er meteen gezelliger uit, hè?’

Het kon haar eigenlijk geen donder meer schelen. Ze wilde rust. Ze wilde dat iedereen wegging en dat het rustig werd in huis. Ze zou wel zien hoe ze alles voor elkaar kreeg.

‘Nog meer?’ vroeg Eric.

Angela schrok. Merkte hij dat ze genoeg had van zijn gezelschap? ‘Eh...’ Ze deed of ze rondkeek. ‘Nou nee. Op het moment niet. Ik zou het niet weten. Ja, er is nog wel veel te doen. Die spiegel misschien... maar mijn hoofd staat er niet naar.’ Ze realiseerde zich dat het nogal wanhopig klonk. ‘Weet je... Het is zo veel... Zo’n verhuizing... Al die mensen in huis. Je raakt het overzicht kwijt.’

Ze voelde de tranen achter haar ogen opkomen. Ze wilde niet huilen, niet in het bijzijn van Eric.

Hij stak troostend zijn armen naar haar uit en deed een stap naar voren.

Angela veegde met haar hand over haar ogen. ‘Het gaat wel.’

Maar Eric sloeg zijn armen om haar heen en drukte haar tegen zich aan. Angela kon zich niet meer beheersen en

barstte in snikken uit. Eric wreef over haar rug, wat haar irriteerde. Ze bleef maar een beetje tegen hem aan hangen. Eric was de eerste man na Max wiens armen ze om zich heen voelde. Toen zette ze een paar stappen achteruit en liep zonder Eric aan te kijken de wc in, waar ze ging zitten om te bedenken hoe ze zich uit de situatie moest redden. Wat wilde deze man van haar?

‘Leef je nog?’ riep hij na een tijdje.

‘Ja, ja! Ik voelde me even niet goed.’

Ze hoorde stemmen en deed iemand nou de kelderdeur open? Wat hadden ze daar te zoeken?

‘De timmerman is hier, hij wil je wat vragen.’

‘Ik... ik kom eraan!’ Er hing geen spiegel in de wc, ze kon niet zien of haar mascara was doorgelopen. Ze trok een stukje papier van de wc-rol, spuugde erop en veegde het langs haar onderoogleden en deed de deur open. ‘Sorry... Ik voelde me even niet goed...’

De mannen staarden haar beiden aan.

Hoofdstuk 10

Door het gat in de muur zag ze dat het buiten licht was. Ze sloot haar ogen. Ze was moe. Kon ze maar opgeven en voor altijd slapen. Maar de gedachte aan haar dochter maakte dat ze volhield. Ze moest proberen helder te denken. Waar was ze? Hoe was ze hier terechtgekomen?

Ze probeerde haar blik te fixeren op de hoek van de muur. Ze telde de stenen: een, twee, drie... Ze werd misselijk en duizelig. Ergens onder in haar achterhoofd loeide een brandende pijn. Haar ogen zakten dicht en haar gedachten begonnen weer rond te tolleren.

Hoofdstuk 11

Pas nadat Angela de deur achter de loodgieter, een vriendelijke man van een jaar of veertig met een Rotterdams accent, had gesloten, voelde ze een beetje de rust waarnaar ze bijna de hele dag had verlangd. Eindelijk alleen! Met haar rug tegen de deur bleef ze even staan, haalde diep adem en probeerde te genieten. Ze sloot haar ogen. Ondanks de stress van de afgelopen dagen was ze toch tevreden. De grootste rommel was weg. Het meeste was eindelijk uitgepakt en de kamers kregen langzaam de sfeer die ze in gedachten had. Van nu af aan zou alles beter gaan. Met spot dacht ze aan Max en zijn drie r'en: rust, regelmaat en reinheid. Hij had haar er dagelijks aan herinnerd aan welke regels een goed familieleven volgens hem moest voldoen. Hij zou nog verbaasd zijn als hij merkte hoe ze haar leven straks op orde had.

‘Rijk, raar en een rotvent,’ zei Georgina toen ze van de drie r'en hoorde. ‘Je bent niet goed bij je hoofd als je je vrouw dat soort regels oplegt. Je gaat me toch niet vertellen dat je er iets van aantrok?’

‘Nou, het lukte me in ieder geval niet om me eraan te houden. In de verste verte niet, moet ik bekennen. Het was altijd een chaos, volgens Max. En met die regelmaat ging het

ook steeds mis. We moesten van hem stipt om zes uur aan tafel zitten. Ik kreeg er de zenuwen van.'

'Ik zou gek worden van zo'n vent.'

'Jij zei dat ik bij hem had moeten blijven.'

'Omdat je me niet had verteld hoe het werkelijk zat.'

'Nu weet je het.'

Angela was toch op een ander onderwerp overgestapt, want Georgina begreep niet écht waarom ze bij Max was weggegaan. Niet om die drie r'en. Eigenlijk was het initiatief om uit elkaar te gaan helemaal niet van haar gekomen. Het kwam doordat Max een verhouding had. Al drie jaar. Hij wilde dat ze getrouwd bleven. Dat Angela voor de kinderen zou zorgen zodat hij zijn gang kon gaan. Zo weinig respect voelde hij voor haar! Ze had het nog geprobeerd ook, maar was er diep ongelukkig van geworden.

Max had gesmeekt, gedreigd dat ze zonder hem ten onder zou gaan. Dat ze niet in staat was om voor zichzelf te zorgen, laat staan voor de kinderen. Dat hij daarom de voogdij over de kinderen zou krijgen. En ook toen had ze hem geloofd en was ze vreselijk bang geweest haar kinderen kwijt te raken. Het was een afschuwelijke tijd geweest.

Ze wilde nog wel een tijdje blijven staan, maar Tania en Luc hadden honger. De keuken was weliswaar nog steeds niet helemaal ingeruimd, en het was ook wel wennen in die kleine ruimte. Haar vorige huis had een ruime eetkeuken met een

kookeiland en alle mogelijke apparatuur. Niet dat ze zo'n keukenprinses was. Ze had steeds weer geprobeerd Max te overtuigen van het tegendeel, maar evenveel keren had hij geroepen: 'Niet te vreten! Waar heb je dit recept nou weer vandaan?'

'Uit de *Viva*. De Toscaanse keuken stond deze week centraal.'

'Begin eerst eens met de Hollandse.'

Op het aanrecht van Angela's nieuwe keuken kon je nauwelijks iets kwijt. Het werd straks jongleren met borden en pannen, maar Luc en Tania lustten alleen spaghetti met bolognesesaus – en aardappelen met appelmoes en uitgebakken spekjes. Voor hen hoefde ze zich niet te verdiepen in de Toscaanse of een andere keuken. En voor zichzelf zou ze niet apart koken. Misschien ging ze vanavond wat bij de Italiaan halen.

Luc en Tania zaten op de grond voor het kleine televisietoestel. Lucs jasje lag naast hem. Ze liep erheen en raapte het op om het in de gang op te hangen. Toen hoorde ze het geluid. Ze luisterde. Het klonk als het ratelen van een koffiemolen of iets dergelijks. Zelf gebruikte ze zo'n ding niet. Had ze misschien ergens een ander apparaat aan laten staan? Ze luisterde weer en liep in de richting van de voordeur. Ze kon niet bepalen of het geluid van binnen of van buiten kwam. Het kon een grasmaaier zijn of een elektrische

heggenschaar. Maar het was buiten nog steeds fris en het regende, niet bepaald weer voor dat soort werkzaamheden. Misschien was het een auto die ergens met draaiende motor in de straat stond? Ze deed de voordeur open en deinsde even terug voor de frisse voorjaarslucht. Ze keek de straat in, maar zag niemand. Het liep tegen zessen, iedereen zat aan tafel of was aan het koken. De geparkeerde auto's langs de stoep waren ook leeg. Ze luisterde weer. Het monotone geluid kon ook van een trein in de verte zijn. Of was het de constante stroom auto's op de rondweg, die je bij een bepaalde windrichting hoorde? Maar uiteindelijk vergewiste ze zich ervan dat het geluid van binnen kwam.

Ze deed de voordeur dicht, liep het gangetje in en wierp een vluchtige blik in de spiegel, die Eric ook nog had opgehangen. Ze zou wel zien hoe ze het ding afbetaalde. Ze zag er moe uit, maar dat was logisch na al het werk en de spanning van de afgelopen dagen.

Wel aardig van Eric om haar zo te helpen. Hoe kon ze hem voor dat alles bedanken? Ze wist niet zo goed wat ze van zijn gedrag moest denken. Even schoot de vraag door haar gedachten of hij expres alleen was langsgekomen, maar Martha had hem nog op zijn mobiel gebeld en Angela de groeten gedaan, dus ze wist dat hij hier was. Angela liep terug naar de woonkamer. De televisie stond zo hard, dat ze het vreemde geluid niet meer hoorde. Ze liep door naar de

keuken om te kijken of ze het daar kon traceren.

‘Kun je de televisie even zacht zetten, Tania?’ riep ze. Ze moest het twee keer herhalen.

‘Nee!’ riep Luc boos, omdat hij dacht dat de televisie uit moest.

‘Alleen een beetje zachter. Ik hoor een gek geluid en ik weet niet waar het vandaan komt.’

Tania gehoorzaamde. ‘Wat voor geluid?’

‘Niks bijzonders.’

Angela luisterde goed, legde haar oor tegen de achterdeur, die op het binnenplaatsje uitkwam. Toen tegen de koelkast, tegen de magnetron. Ze deed alle kastjes open en luisterde, maar ze kon het niet vinden.

‘Zet de televisie maar weer harder.’

Ze liep terug naar de gang, trok de deur van de woonkamer dicht en bleef onder aan de trap staan luisteren. Kwam het geluid van boven? Langzaam en tegelijk goed luisterend liep ze de trap op. Boven op de kleine overloop bleef ze staan. Nu wist ze het zeker. Het geluid kwam uit haar slaapkamer. Ze opende de deur. De kamer zag er net zo uit als gisteren: netjes, maar saai. Georgina had beloofd haar te helpen er een liefdesnest van te maken. ‘Een slaapkamer moet sexy zijn.’

‘Waarom?’ had Angela gevraagd.

‘Omdat je niet de rest van je leven vrijgezel blijft. Een mooie meid als jij vindt zo een andere kerel. En een mens

heeft liefde nodig, een vrouw, bedoel ik. Mannen willen alleen maar seks, al zeggen ze dat het niet zo is.'

Liefde of niet, Angela kon zich nog niet voorstellen dat ze met een andere man in bed zou liggen. Alleen al de gedachte dat ze zich moest uitkleden in de buurt van zo'n vreemde. Of stel je voor dat het een harig monster bleek met borsthaar tot onder zijn kin. Als ze zag wat er allemaal in de vacht van Jack bleef hangen... Of dat hij ongewassen rook. Mensen konden zo stinken als ze een hele nacht onder de dekens hadden liggen zweten. Of stel dat hij van die vieze stiekeme winden liet! Ze rilde al bij de gedachte. Max was haar eerste liefde geweest, en haar enige. Ze luisterde weer. Het geluid kwam echt hier vandaan. Ze keek in de kasten, voelde in de zakken van haar kledingstukken, keek in lades van de nachtkastjes, achter de gordijnen en onder het bed. Nergens! Ze keek de verder nog kale kamer rond. Misschien kwam het geluid bij de burens vandaan. Maar toen ze haar oor tegen de muur bij het hoofdeinde van haar bed legde, werd het geluid alleen maar gedempt.

Ze gleed met haar hand over het behang. Zat er ergens iets achter? Met de knokkel van haar wijsvinger klopte ze op verschillende plekken om te horen of er ergens een holle ruimte zat. Ook niets. Haar oog viel op het bed. Het overtrek lag aan de bovenkant niet strak. Ze liep erheen om het recht te trekken. Toen zag ze op haar kussen, net zichtbaar onder

het witte dekbed, iets roods liggen. Ze staarde er een moment naar en sloeg vervolgens in één ruk het dekbed weg. Tegen de onderrand van het hoofdkussen lag een pakje met ernaast een wekker. Ze verstijfde en voelde het bloed naar haar hoofd stuwen. Wie had die dingen daar neergelegd? En wat was het? Voorzichtig boog ze zich voorover. De wekker lag los naast het pakje. Zo te zien was het een gewone wekker en hij was nieuw, er zat nog een half afgescheurd plakker van de streepjescode op. Met de punt van haar wijsvinger duwde ze het ding om, terwijl het irritant doorratelde. Voorzichtig pakte ze het op. Het was een klein zwart wekkertje met een lichtgrijze wijzerplaat en zilverkleurige wijzers met een rode punt aan het einde. De wijzer van het alarm stond op zes uur. Op haar horloge was het bijna tien over zes. Met een knopje aan de zijkant kon ze het geratel gelukkig uitzetten. Ze haalde diep adem, zette de wekker op het kastje naast haar bed en pakte voorzichtig het pakje op. Er zat glimmend rood papier omheen dat slordig was gevouwen en met een strik van gouddraad bij elkaar werd gehouden. Ze schudde het pakje voorzichtig heen en weer en hield het tegen haar oor. Het lint leek haastig gestrikt en viel op het bed toen Angela het lostrok. Het wit kartonnen doosje was zo geopend. Onder wit vloeipapier lag een rode roos, donkerrood, de kleur van geronnen bloed. Ze staarde er een moment naar en draaide toen het doosje om zodat de bloem

op haar hand viel. Door de steel was een afgescheurd papiertje gestoken, waar iets op stond. Angela las de woorden en voelde een siddering in haar maagstreek: *Ik weet dat je van me houdt...* Het was met blauwe inkt in blokletters geschreven en om de tekst stond een hart, eveneens met blauwe inkt. Ik weet dat je van me houdt? Wat was dat voor vreemde tekst? Ze dacht onmiddellijk aan Max. Had hij het er neergelegd? Maar waarom?

Ze draaide het briefje om in de hoop een afzender te vinden of anders iets anders dat verwees naar de herkomst. Maar noch op het papier noch op het doosje dat ze op het bed had laten vallen stond iets.

Ze staarde weer naar het briefje en zag dat haar hand trilde. Ik weet dat je van me houdt? Max? Maar waarom? Of kwam het van iemand anders?

Eric kon het ook zijn. Hij was boven geweest toen ze met Luc naar de dokter was en had zich best een beetje opdringerig gedragen. Hij was een paar keer dicht tegen haar aan gaan staan, hoewel dat wel steeds het gevolg was van wat er op dat moment gebeurde. Nadat ze in zijn armen in tranen was uitgebarsten, had ze vermeden hem aan te kijken en ervoor gezorgd steeds ergens mee bezig te zijn. Het moest hem duidelijk zijn geworden dat ze geen andere bedoelingen had, maar misschien had hij die wel. Hij zei dat Martha ziek was, maar dat kon net zo goed een smoesje zijn en dat Martha

haar de groeten deed, kon hij ook best hebben verzonnen. Ze herinnerde zich dat hij op het strand op een bepaalde manier naar haar had staan kijken, ze was er toen door in verwarring geraakt. En had ze aan de manier waarop Martha lachte niet gezien dat zij het ook had gemerkt? Maar wat wilde Eric dan bereiken met zo'n briefje? Toen hij wegging, had hij in niets laten blijken dat hij haar weer wilde zien. 'Tot ziens en bedankt voor de fles wijn!' riep hij terwijl hij naar zijn auto liep, een witte stationcar van een Japans merk, tamelijk oud, dacht ze toen hij langsreed.

Als Eric het niet was geweest, kon het van Frans komen. Had ze misschien iets gedaan waardoor hij dacht dat ze hem leuk vond? Ze greep naar haar blouse, waren de knoopjes wel allemaal dicht geweest?

Of de timmerman. Hij was lang boven bezig geweest en had tijd genoeg gehad om het pakje in haar bed te leggen. Die vent dacht toch zeker niet dat ze iets in hem zag? Ze had nauwelijks met hem gesproken. Ja, ze had wel vriendelijk tegen hem gelachen. Had hij dat als een hint beschouwd? De loodgieter kon het ook geweest zijn, maar tegen hem had ze nauwelijks iets gezegd, ze had hem alleen gevraagd of hij koffie wilde. Zo'n vraag kon die vent toch niet hebben opgevat als een liefdesverklaring? De man van het stapelbed dan? Een jongen van een jaar of twintig met een bril met een zwart montuur en dikke glazen. Met hem had ze alleen

gesproken over het bed, dat hij het in eerste instantie niet in elkaar kon zetten omdat er een onderdeel miste. Maar toen had de timmerman zich ermee bemoeid en was ze maar weggegaan. En ze had die kerels nooit eerder gezien. Aan de andere kant: misschien een van hen haar wel? Of speelde een van hen onder één hoedje met de huisbaas?

Jurgen! Jezus, hij! Had ze hem misschien op een idee gebracht? Ze was aardig tegen hem geweest, maar dat was ze altijd. Ze maakten heel vaak grapjes met elkaar, omdat Jurgen daar een aanzetje toe gaf. Ze kon zich niet herinneren dat ze anders tegen hem had gedaan dan normaal.

Wat had Georgina ook alweer gezegd? Dat mannen maar één ding willen. Als ze dat zo zeker wist, was haar eigen vriend misschien het levende bewijs voor zo'n wetenschappelijke bewering.

Ze pakte het doosje op en liep met de roos in haar andere hand de trap af.

‘Hebben jullie een cadeautje in mijn bed gelegd?’ vroeg Angela.

De nieuwsgierige blikken van de kinderen, vooral gevoed door het woord ‘cadeautje’, waren genoeg om te zien dat zij er niets van af wisten. Hoe kon het ook? Tania's handschrift had ze meteen herkend en zo'n tekst zou een kind nooit

verzinne.

‘Mag ik ook een cadeautje?’ riep Tania terwijl ze opgewonden voor Angela’s neus op en neer begon te springen.

‘Ik ook!’ riep Luc.

Het geschreeuw van de kinderen verhevigde Angela’s hoofdpijn en het kostte haar moeite de kinderen weer tot rust te brengen. Ze stopte de roos terug in het doosje, legde het op het aanrecht en vroeg: ‘Zullen we pizza halen?’

‘Ik neem spaghetti!’ riep Tania.

‘Ik ook!’ riep Luc.

‘Kom mee dan!’ Angela pakte haar tas van tafel en verliet met de kinderen het huis.

Na het eten las Angela op de bank voor uit een boek over een ezel. Lucs ogen zakten al na tien minuten dicht en aan Tania’s ademhaling hoorde ze dat die ook slaperig begon te worden.

‘Kom, jongens! Naar bed!’

Gedwee liepen de kinderen mee naar boven. Angela besloot ook vroeg naar bed te gaan, veel zin om in haar eentje in de woonkamer te zitten had ze toch niet, en liep nog even naar beneden om de lichten uit te doen. In de keuken viel haar oog weer op het doosje met de roos. Ze gooide het in het roestvrijstalen vuilnisemmertje dat links naast de keukendeur stond.

In bed liet ze iedereen die in huis was geweest weer de revue passeren. Niemand leek de dader, als je bij zoiets van een dader kon spreken. Kon het een vreemde zijn geweest? Kon iemand ongezien het huis binnen zijn gesloten? De voordeur had de helft van de dag opengestaan. Ze had hem zelf een paar keer dichtgedaan omdat het koud werd in huis, maar niemand lette er natuurlijk op toen ze met Luc naar de dokter was. Dus ja, het pakje kon ook best van een vreemde zijn. Het was een nare gedachte dat iemand zomaar je privacy kon schenden. Stel je voor dat die vent zich ergens in huis had verstopt. Jezus! Dat ze daar niet eerder aan had gedacht! Ze stopte haar armen onder het dekbed en trok het tot aan haar mond omhoog. Alsof ze zo veilig was! dacht ze meteen.

In het schijnsel van het nachtlampje in Tania's kamer zag ze dat ze de deur van haar slaapkamerkast niet goed had gesloten. Ze knipte het licht aan en stapte uit bed. Ze aarzelde even, maar duwde de deur dicht en draaide de sleutel om. Het was belachelijk, maar haast dwangmatig keek ze ook onder het bed en achter de gordijnen, dezelfde plekken die ze elke avond controleerde wanneer ze als kind last had van angsten. Nu kon ze net zo goed alles controleren. Zachtjes liep ze de kamers van de kinderen in en keek ook daar onder de bedden, al wist ze dat onder de hoogslaper van Luc zelfs Jack niet ongezien weg kon kruipen. Op haar hoede liep ze de trap af.

Bij de kelderdeur bleef ze staan. De kelder was een

uitgelezen plek om je te verstoppfen. Er was maar één lamp. Ze voelde aan de kruk, de deur zat niet op slot, vlug duwde ze hem weer dicht, draaide de sleutel om en schoof ook de grendel die boven aan de deur zat dicht. Vreemd eigenlijk, de kelder had geen verbinding met buiten. Of wel? Ze dacht even na. Nee, dat was niet logisch. De begane grond lag op hetzelfde niveau als het plaatsje achter het huis, en voor zover ze had gezien was er geen raam of luik waardoor je van buitenaf toegang tot de kelder had. Volgende keer als ze de huisbaas zag, zou ze eens vragen waarom de grendel op de kelderdeur zat. Toch legde ze nog even haar oor tegen de deur. Wat was dat voor getik? De boiler misschien? Verbeelde ze het zich of hoorde ze iets verschuiven? Ze liep naar de woonkamer en controleerde alle ramen, de openslaande deuren in de achterkamer en de keukendeur. De sleutel gooide ze in de gootsteen, zodat je niet door een ingeslagen ruitje het slot kon openmaken. Jack kroop uit zijn mand en strekte zijn poten, waarbij hem wat lucht ontglipte.

‘Bah, Jack!’ zei Angela, waarna hij op het kleed neerplofte en met een diepe zucht weer in slaap viel. ‘Ja, jij ook welterusten!’ Voor ze weer naar boven liep, knipte ze de schemerlamp aan.

Terug in bed bleef ze naar de geluiden in en rond het huis luisteren. Telkens viel ze in een korte slaap, maar schrok dan weer wakker van een geluid waarvan ze niet wist of ze het had

gedroomd of echt gehoord. Doodmoe werd ze ervan, maar pas toen het licht begon te worden, verdween de angst en viel ze in slaap.

Hoofdstuk 12

Het was de eerste mooie voorjaarsdag, al stond er een koude wind en was de lucht nog vochtig van de vele regen. Boven het gras en de struiken van het plantsoentje aan de overkant, zag je het water verdampen. Door de vochtige warmte hing er zelfs tussen de winkels op straat een humusachtige lucht. Als je goed luisterde, kon je tussen het geluid van passerende auto's door het driftig tjilpen van de koolmeesjes horen. Angela en Georgina zaten op het terras van de Hill Inn, een tearoom annex broodjeszaak op de kruising van twee dure winkelstraten, waar je leuk mensen kon kijken. Luc en Tania waren bij Max. Jack mocht van Max zowaar ook mee, daarmee hoopte hij waarschijnlijk te laten zien wat een geweldige vader hij was.

Toen ze de kinderen op de afgesproken tijd bracht – geen minuut te laat – stond Max bij het tuinhek te wachten, vrolijk zwaaiend. Angela wist zich door zo veel onverwachte vriendelijkheid geen houding te geven. Ze lachte terug, maar toen de kinderen uit de auto stapten, begreep ze dat het voor hen bedoeld was, waardoor ze zich nóg ongemakkelijker voelde. Ze gaf Max de spullen van de kinderen en het voer voor Jack. Ze zag de gordijnen achter een van de ramen bewegen en wist dat Suze stiekem naar hen stond te kijken. Om te pesten forceerde Angela een lach op haar gezicht en

zei: ‘Nou, veel plezier! Jij brengt ze morgenavond weer terug, hè?’

Max keek verrast en lachte zowaar terug. ‘Ja, natuurlijk. Om een uur of zeven, dan kunnen ze hier nog eten. Of heb je liever dat ik ze vóór het eten breng?’

Zijn lach maakte haar angstig, omdat het vroeger een voorbode was van een spottende opmerking of een woede-uitbarsting.

‘Nee, zeven uur is goed.’ Ze omhelsde de kinderen en riep: ‘Dag, Jack!’, wat nogal belachelijk was omdat hij net tegen een struik stond te plassen. Toen ze in haar auto zat en het hele stel het tuinpad op zag lopen, voelde ze zich alleen en buitengesloten. Gelukkig belde toen ze naar huis reed Georgina om te vragen of ze zin had in een terrasje.

Georgina legde haar in turkooizen cowboylaarzen gestoken voeten op de stoel tegenover haar en vouwde de witte katoenen rok met kanten ruches tussen haar blote benen. Terwijl ze een man met een zwarte labrador volgde, zei ze: ‘Jurgen kwam vanmorgen om half vijf thuis, stomdronken. Ik had de hele nacht geprobeerd hem te bereiken, maar hij had zijn telefoon uitgezet, per ongeluk zei hij toen ik hem ernaar vroeg. Geen flauw idee waar hij heeft uitgehangen, maar hij wilde nog seks ook. Soms denk ik weleens dat dat het enige

is waar die kerels aan denken.'

Ze zei het nogal hard. Angela keek rond of iemand het had gehoord. Maar de man van het bejaarde stel naast haar tuurde gebiologeerd in zijn kopje koffie, terwijl hij sabbelende bewegingen met zijn mond maakte. Aan hun andere kant zat een jonge vrouw met een zonnebril recht voor zich uit te staren. Ze had de kraag van haar jas omhoogstaan en haar handen lagen in haar schoot, om de ene zat een verband. Misschien had zij het wel gehoord, maar wat maakte het eigenlijk uit.

'Volgens mij is het de meest overschatte bezigheid die er is,' ging Georgina verder. 'Je bent hooguit een kwartier bezig, maar iedereen heeft het erover. Alsof je de hele dag niets anders doet! Het lijkt wel belangrijker dan eten. Vaak denk ik als Jurgen weer boven op me ligt: schiet op, man, ik wil slapen! Maar dan doet hij er juist extra lang over, vooral als hij heeft gezopen. En maar hijgen in mijn oor en van die vunzige dingen zeggen. Alsof ik opgewonden word als iemand zegt: 'Kom hier met die lekkere dikke kont van je! Dan denk ik alleen: shit! Ik moet afvallen!'

Angela grinnikte. 'Je kunt ook de hele dag aan chocoladetaart denken, terwijl je die ook in vijf minuten ophebt.'

Georgina hoorde haar nauwelijks 'Ja, seks. Daar draait het volgens mij om,' herhaalde ze. 'Of om de voortplanting, maar

dat klinkt niet zo leuk. Mannen kijken altijd in het rond op zoek naar een geschikte kandidaat om mee te paren, vrouwen ook trouwens. Vrouwen kijken ook naar elkaar, of ze concurrenten zijn. En hoe groter de concurrentie, hoe vriendelijker ze doen.’

Angela keek opzij. ‘Ik dacht dat vrouwen dan juist gemeen deden?’

Georgina knikte. ‘Doen ze ook. Het is een soort gemeen aardig doen. Dat is slimmer dan je meteen als een bitch te gedragen, zo weet je wat de vijand uitspookt. *If you can't beat them, join them!* Een vrouw wil niet dat mannen haar een gemeen kreng vinden, en mannen willen geen bitch. Die willen een lief en zorgzaam vrouwtje, eentje die afhankelijk is en goed voor hun nakomelingen zorgt. Vrouwen mogen ook niet slim zijn, dat is lastig. Mannen hebben het er al druk genoeg mee andere mannen uit hun buurt te houden. Als mannen bij elkaar zijn, gaat het altijd over wie de grootste pik heeft. Wie is het sterkst en de beste met voortplanten. Wie heeft de grootste auto, het duurste horloge, het zijn allemaal sublimaties van hun voortplantingsvermogen.’

Angela keek verbaasd opzij. ‘Waar heb je dat allemaal vandaan?’

‘Discovery, geloof ik. Maar het meeste wist ik al, min of meer tenminste. Ervaringskennis, zeg maar. Dat woord heb ik opgezocht.’

Angela keek haar vragend aan.

‘Sublimatie.’ Georgina sprak het langzaam en duidelijk uit. ‘Als het iets met seks te maken heeft, wil ik het weten. Ik wil niks missen. Niet dat ik het allemaal zo belangrijk vind, hoor.’ Met getuiste lippen volgde ze een jongen en een meisje die gearmd voorbijliepen. Het meisje had haar hand in de achterzak van de broek van de jongen geschoven.

Angela sloot haar ogen en genoot van de warme zon. Ze luisterde maar half naar Georgina’s verhandelingen over de wetten van de menselijke natuur. ‘Zag je die chauffeur van die vrachtauto kijken?’

Angela schudde haar hoofd. ‘Ik had mijn ogen dicht. Let je ook weleens niet op of mannen naar je kijken?’

‘Nee, ik wil weten of ik nog in de markt ben. Ik mag toch wel op het menu kijken? Ik bestel niks.’

Angela dacht aan het doosje met de roos dat ze in haar bed had gevonden. Georgina had ze er nog niet over verteld, want stel je voor dat het van Jurgen kwam. Die deed best vaak flirterig tegen haar, dus wie weet?

‘Je zit te suffen!’ Georgina stootte haar aan.

‘Eh... ja. Hé, krijg jij weleens liefdesbrieven?’

Georgina zuchtte en keek haar onderzoekend aan.

‘Liefdesbrieven? Wat ouderwets! Dat lees je zeker in die romans. Ik ken geen vent die ze schrijft. Alleen vrouwen en homo’s doen dat soort dingen.’

‘Ook niet van Jurgen?’

Georgina begon te lachen. ‘Jurgen is woordblind. Hij heeft me één keer een brief geschreven. Dat was toen hij met zijn werk een dagje naar Knokke ging en heel vroeg weg moest. Hij had er totaal geen zin in, maar ik zei: “Ga nou maar! Dat is goed voor je carrière. Vanavond ben je weer thuis en lig ik in je armen. Ik wacht op je.” Toen ik een paar uur later uit bed kwam, lag er een briefje op de eettafel waarop stond: *vanavon fees.*’ Ze grinnikte. ‘Ik dacht eerst dat het van het zoontje van de burens was. Ik dacht nog: die is er vroeg bij! Vanavon fees!’ Ze lachte en schudde haar hoofd. ‘Nee, geen liefdesbrieven. Tenzij ik die vieze vette briefjes meereken die ik op de lagere school kreeg en waarop stond: *wil je met mij?* Of: *ik ben op jou.* Bij mij komen ze meteen to the point. Ik weet niet waar dat aan ligt.’

Ze lachte naar een jongen van een jaar of twintig die met een mountainbike aan zijn hand langsleiep.

Jurgen was het dus ook niet. *Ik weet dat je van me houdt.* Het was raar om zoiets te lezen. Het gaf je een beetje een gevoel van machteloosheid, alsof je zelf niet kon bepalen van wie je hield, alsof je niet de baas was over je eigen gedachten. Angela wist precies van wie ze hield: van Tania en Luc, van haar vader, vroeger van Max en een beetje van Georgina, omdat zij haar enige vriendin was. Verder van niemand. Het had iets dwingenderigs om te beweren dat je

wist dat iemand van je hield, iets bazigs.

‘Heb jij weleens een liefdesbrief gehad?’ vroeg Georgina.

Angela dacht even na. Zou ze het Georgina vertellen? Maar wat als ze Jurgens handschrift herkende? Dan moest ze het briefje natuurlijk eerst uit de vuilnisbak vissen. ‘Nee. Nee, ik ook niet.’

Georgina stootte haar weer aan. ‘Die vent is al drie keer langsgelopen.’

Angela zag een man in een lichtgele linnen broek, een bruin colbert en een wit overhemd. Hij had donkerblond steil haar en een bril met een rond montuur. Hij lachte zelfverzekerd naar haar. Zijn gezicht kwam haar vaag bekend voor.

Hoofdstuk 13

Angela zette Georgina bij de tramhalte af en reed naar huis. Het was weer gaan regenen, zo'n miezerige spray waarvan je drijfnat wordt.

Ze moest er nog erg aan wennen dat dit haar huis was. De rommelige straat was ook zo anders dan het laantje bij het park, waar ze eerst woonde. Ze miste het huis dat zij en Max samen hadden gevonden. Dat was groot en licht geweest, een huis om je gelukkig in te voelen. Bijna elke ruimte hadden ze verbouwd. Het was precies geworden zoals ze het in gedachten hadden.

Ze voelde een brok in haar keel en draaide gauw de sleutel van het slot in de voordeur om. Een onaangename koude lucht kwam haar tegemoet. De lucht van een kerk op een koude donkere dag, van oude kerkbanken, licht vermolmd door onopgemerkte houtworm, en van doden die begraven lagen onder de eeuwenoude plavuizen. Je kon ze ruiken door de kieren in de vloer.

Angela haatte kerken. Vooral die in kleine dorpjes waar mensen bijeenkwamen om naar de hel-en-verdoemenisverhalen van de dominee te luisteren, waar het vochtig en koud was, zelfs in de heetste zomers. Ze had de kerk de rug toegekeerd, hopen er nooit meer aan te worden herinnerd. Ze stapte de gang in. Het voelde of ze het huis van

een vreemde binnenging en ze moest de neiging onderdrukken om niet hard weg te rennen. Op de deurmat lag een witte envelop. Ze pakte hem op. *Angel* stond er op de voorkant geschreven. Niemand noemde haar zo. Er stond geen adres of afzender op de envelop en er zat ook geen postzegel op. Ze scheurde hem open. Er zat een getypte brief in. Met ingehouden adem las ze de tekst.

Liefste,

Onze liefde is als een roos

Nu nog in de knop

Maar in de eerste warme zonnestralen

Tot volle bloei ontluikend

In de zomer van onze liefde

De blik in je ogen!

De hunkering van je mond!

De siddering van je tengere lichaam.

Jij bent bestemd voor mij.

Ik voelde de verbondenheid met jou

Hand in hand zullen we door de velden des levens gaan.

Ik weet dat je van me houdt.

Jij voor mij.

Ik voor jou.

Voor altijd verenigd

Zoals de hemel en de aarde.

Water en vuur.

O, mijn liefste.

Ik heb de tekenen gezien.

Ons leven vervuld van passie voor elkaar.

We zullen samensmelten tot één wezen.

Onze liefde is als een roos...

Angela staarde naar de brief. Hij was geprint op wit papier dat twee keer was gevouwen. Links onderin zat een zwart vlekje, zoiets als de uitgeveegde stip van een vlekkerige balpen. Ze

keek op de achterkant, maar daar stond niets. Haar ogen gleden langs de regels, in de hoop iets in de tekst te herkennen. Het was niet bepaald hoogstaande dichtkunst. Ze hield van poëzie, Hagar Peeters was haar lievelingsdichteres. De dichtbundel die ze van Max had gekregen zat in de doos met boeken die nog bij Max in de gang stond. *Ik weet dat je van me houdt?* Ze realiseerde zich dat ze nog in de deuropening stond en met een ruk draaide ze zich om. Aan de overkant ging een deur open, een vrouw met veel blond haar en een zwarte leren broek aan stapte naar buiten en riep iets tegen de man die verderop aan zijn scooter stond te sleutelen. Even later gingen ze samen het huis binnen. Een eind verderop liep een moslimvrouw in een zwarte jas de straat uit. Ze had een jongetje van een jaar of vijf aan haar hand dat bijna werd meegesleurd. Hij draaide zich om en keek naar Angela, terwijl de vrouw hem voortsleepte. Waarom bleef dat kind zo naar haar kijken? Was de brief een grap van een stelletje kinderen uit de buurt?

Angela stapte naar binnen en sloot de voordeur achter zich. Met de brief en de envelop in haar hand liep ze naar de keuken en legde alles op het aanrecht. Ze deed het deksel van het vuilnisemmertje omhoog om te kijken of de roos daar nog in zat. Het emmertje was leeg. Buiten viste ze het plastic zakje zo uit de grote vuilnisbak.

In de keuken legde ze een paar kranten op de vloer en stortte het zakje erop leeg. De roos was nog niet verwelkt en het kaartje zat er ook nog aan. Ze pakte de brief van het aanrecht om de teksten te vergelijken. *Onze liefde is als een roos* sloeg natuurlijk op de roos en met *de eerste warme zonnestralen* bedoelde de afzender vast de lente die nu aanbrak. Ze las verder, maar uit niets in de tekst kon ze opmaken van wie die afkomstig was. *Passie voor elkaar?* Ze voelde voor niemand passie.

God, wie stuurde haar toch deze onzin? Ze merkte dat ze sneller ademde en dat haar keel droog was. Ze schonk een glas mineraalwater in en nam een paar grote slokken, wat haar een beetje kalmeerde.

Misschien was het beter dat ze er verder geen aandacht aan besteedde. Ze moest zich niet zo van de wijs laten brengen, er was al genoeg om zich druk over te maken. Als hij echt contact wilde, zou hij zich wel bekendmaken en dan kon ze hem aan het verstand brengen dat de gevoelens niet wederzijds waren. Ze kon ook de politie bellen, maar zouden die moeite doen om de afzender te achterhalen? Dit waren geen dreigbrieven. Ze pakte de brief en de envelop, proppte alles samen en gooide het met de roos in de vuilnisbak buiten, bedacht zich en viste alles er weer uit. Ze trok een keukenla open, haalde een plastic zakje van het rolletje pedaalemmerzakjes en stopte alles daarin. Het zakje legde ze

in de Wedgwoodsoepterrine die ze toch nooit gebruikte. Ze keek op haar horloge. Het was al laat. Als ze niet opschoot, was de supermarkt dicht en had ze voor het hele weekend geen eten in huis.

Hoofdstuk 14

De ruitenwissers bewogen traag over de voorruit toen Angela naar de Albert Heijn aan de Streksingel reed. Ze ging liever daarheen dan naar de supermarkt in de buurt om niet eindeloos tussen de schappen door te hoeven dwalen. Na lang zoeken vond ze een parkeerplaats op een modderig veldje naast een bouwplaats in de buurt.

In de supermarkt keek ze eerst in de bak van de aanbiedingen links van de ingang, en pakte een stoommaaltijd met zalm. Ze griste een zak sinaasappels uit een andere bak en voor de kinderen mandarijntjes. Voor ze hem in haar mandje gooide, bestudeerde ze eerst langdurig de zak biologische sla op rotte blaadjes, liep daarna naar het schap met fruit, pakte bananen, ook biologisch, en appels. Een eindje verder koos ze een stuk jonge volvette kaas, zes danoontjes en mousse au chocolat voor haarzelf. Bij de visafdeling twijfelde ze of ze zo'n doosje sushi zou kopen om vanavond bij de televisie op te eten. Ze had nog een fles witte wijn in de koelkast. Daar kwam ze de avond wel mee door. Als ze de hele fles soldaat maakte, kon ze waarschijnlijk ook niet meer nadenken over hoe zielig ze was nu ze op haar achtendertigste zonder kinderen of ander gezelschap de zaterdagavond moest doorbrengen. Het was toch jammer dat Max de kinderen elk weekend wilde hebben.

Het betekende dat ze van nu af aan altijd alleen was op zaterdag, ook als de kinderen straks pubers waren en er veel vriendjes over de vloer kwamen. Dat was nu allemaal alleen voor Max. Hij had bovendien geld genoeg om het de kinderen aan niets te laten ontbreken, ze zouden niet eens bij haar willen zijn. Zo waren kinderen. Ze pakte het doosje sushi om het beter te kunnen bekijken. Die mooie delicate hapjes zagen er wel erg aantrekkelijk uit. Zou ze?

‘Hé, Angela!’ Angela liet van schrik het doosje op de grond vallen.

‘O, kijk nou wat je doet! Je schrok toch niet van mij?’

Het was José, een vriendin van Georgina. Ze beschouwde zich meteen als een goede vriendin van Angela, maar dat was niet wederzijds. Niemand anders dan Georgina kon zich zo noemen. Angela vond José saai: niets aan haar manier van doen en wat ze te zeggen had, maakte indruk.

Angela bukte en raapte het doosje op. De inhoud lag door elkaar, leek meer op een eenpansrijstmaaltijd. Ze kon het zo niet meer terugzetten, in ieder geval niet waar José bij was. Ze gooide het doosje in haar mandje.

‘O!’ riep José geschrokken terwijl ze het doosje met haar blik volgde. ‘Zo gooi je de hele boel door elkaar!’

Alsof het Angela was die de sushi verpestte! José legde haar hand op die van Angela en trok haar naar zich toe om haar te kunnen kussen.

‘Hoe gaat het nou?’ José hield haar hoofd schuin, als een hond die een geluid probeert op te vangen. Angela had geen zin om te antwoorden en al helemaal niet om te vertellen hoe ze zich voelde. Het kostte haar moeite om vriendelijk te blijven kijken.

‘Hé, ik geef vanavond een borrel. Niets bijzonders, hoor, maar het is zulk slecht weer, de laatste tijd, ik dacht: ik verzin iets vrolijks. Misschien heb je zin om langs te komen?’

De uitnodiging kwam totaal onverwacht, Angela kon zo gauw geen smoesje bedenken.

‘Ik schrijf het adres even voor je op.’

José rommelde in haar tas. Even later gaf ze Angela een kaartje. José van Leeuwen, assistent officemanager Stichting BBHV & WG en dan een adres in Rotterdam, las Angela. Waar stond die afkorting voor? Ze deed een poging haar te ontcijferen. Maar na een paar seconden gaf ze het op. Ze draaide het kaartje om, daar had José haar eigen adres op geschreven. Ze woonde in Schiebroek, zag Angela, een wijk niet ver van haar vandaan.

‘Om een uur of half negen. Goed?’ José legde haar hand op die van Angela. ‘Dan heb je een beetje afleiding. Kun je vast wel gebruiken!’ Ze knipoogde en keek meelevend. ‘Tot vanavond dan! Moet opschieten! Moet nog duizend dingen doen! Doeidoei!’

Niets erger dan te worden uitgenodigd omdat je zielig bent,

dacht Angela. Waarom had ze niet gewoon gezegd dat ze al een andere afspraak had of dat ze moe was en liever thuis wilde blijven? Omdat ze besluiteloos was of omdat ze niet kon liegen, zelfs niet om bestwil. Maar ze wilde niet braaf zijn, chaotisch was al erg genoeg. Ze keek naar het kaartje. José had haar telefoonnummer er niet bijgeschreven. BBHV & WG bellen had op zaterdag natuurlijk geen zin. Het enige wat ze kon doen was gewoon niet komen opdagen. Ze voelde zich meteen schuldig

Het was flink sjouwen, terug naar de auto. Ze zette alles achterin, waar nog steeds spullen lagen die het huis in moesten. Maar voor dat groene ijzeren vergiet was eigenlijk geen plaats meer en de stapel video's had ook iedereen al tien keer bekeken, bovendien: wie keek er nog naar een video? Alles stond tegenwoordig op dvd. Ze sloeg de klep dicht en liep naar de voorkant van de auto. Pas toen zag ze dat er iets onder haar ruitenwisher was gestoken. Ze trok het eronder vandaan. Het was een uit een glossy tijdschrift gescheurde pagina. Over de volle pagina was een foto afgedrukt van iemand die tussen zilvergrijze horizontale jaloezieën door keek. Met de toppen van twee vingers trok hij een paar lamellen naar beneden zodat je alleen zijn ogen zag. Het was een advertentie voor de een of andere anti-rimpelcrème voor mannen. Angela voelde een koude rilling langs haar rug gaan

toen ze de met zwarte viltstift geschreven tekst eronder las:

Ik kijk.

Overal

Altijd.

Nooit bij me vandaan.

Ik weet dat je van me houdt.

Geschrokken keek Angela om zich heen. Haar ademhaling ging sneller. Ze voelde haar mond droog worden. Ze tuurde naar de afbeelding in haar hand tot het wazig werd voor haar ogen. O god! Wat gebeurde er toch allemaal? Schichtig tuurde ze rond. Iemand hield haar in de gaten en hij moest haar van huis af zijn gevolgd, hoe wist hij anders dat ze hier was?

Een eind verderop zat een man op een scooter te wachten. Ze kon niet zien wie het was, want hij droeg een helm. Was hij het? Ze keek weer rond. Die blauwe bestelauto! Ze had zo'n auto eerder gezien, maar waar? Er liepen overal mensen. Een man met een zwarte hoed en een zwarte labrador keek haar onderzoekend aan. O, god nee! En aan de overkant van de straat zat een vrouw achter het stuur van een kleine donkerrode auto naar haar te kijken. Had ze die auto eerder gezien? Angela draaide zich gauw om, stapte haastig in haar

Volvo en stak met trillende hand de sleutel in het slot. Ze drukte het knopje van de deur naar beneden en voor de zekerheid ook die van de andere drie deuren. Ze startte de auto, reed achteruit het hobbelige veldje af en scheurde weg.

Hoofdstuk 15

Met haar handen om het stuur geklemd, reed Angela zo hard mogelijk naar huis, intussen haar achteruitkijkspiegel in de gaten houdend. Reed die zwarte Golf er net ook? Er zat een man achter het stuur. Ze probeerde zijn gezicht te onderscheiden, maar het zonlicht weerkaatste in zijn natte voorruit. Ze zette de achterrauitwisser aan om het raam goed schoon te maken, maar het hielp niet veel. Een andere auto haalde hem in en kwam dicht achter haar rijden. Ze ging meer naar rechts om de auto te laten passeren, maar hij bleef achter haar rijden. Ze reed bijna een bromfietser aan. Hij gaf een trap tegen haar rechterportier en begon te schelden. Ze stuurde de auto weer naar links. Daar was die zwarte Golf weer, was het dezelfde als daarnet? Er zaten nu twee mensen in, maar misschien had ze dat net door het weerkaatsende zonlicht niet goed gezien. De bestuurder leek op Jurgen. Hij keek opzij. Nee, het was hem niet. In haar achteruitkijkspiegel zag ze opeens een Range Rover in dezelfde kleur als die waarmee Suze laatst voor haar deur geparkeerd stond. Ja, ze was het. Ze bleef dicht achter Angela rijden, toeterde en passeerde zonder opzij te kijken, waarna ze met grote snelheid verder reed.

Ze zag te laat dat er een auto uit een parkeerkolom rechts de

rijweg op reed en gaf een ruk aan het stuur waardoor ze bijna een tegemoetkomende tram ramde. Ze voelde haar hartslag accelereren. Ze keek in haar zijspiegel of er geen verkeer naast haar zat en sloeg rechts af. Shit! Verboden in te rijden! Ze trapte op haar rem. Ze overwoog toch door te rijden, maar van de andere kant naderde er een bestelbusje. Ze hield haar handen vertwijfeld in de lucht om de bestuurder van het busje te laten zien dat ze niet terug kon, maar hij keek haar uitdagend aan en ging over zijn stuur liggen om te laten zien dat hij de tijd had. Altijd dat gezeik van die kerels met hun machogedrag.

Fietsers belden en auto's toeterden, terwijl Angela probeerde haar auto achteruit de rijbaan op te rijden. Iemand begon te schelden. Ze reed bijna een kinderwagen aan. Het zweet brak haar aan alle kanten uit. Ze had haar handen zo stijf om het stuur geklemd dat ze de nagels in haar handpalmen voelde en haar knokkels wit werden.

Eindelijk lukte het om zonder ongelukken het straatje uit te komen. De bestuurder van het bestelbusje had geen mededogen en dwong haar nog verder achteruit te rijden, waardoor ze te laat merkte dat ze de hele weg blokkeerde.

‘Eikel!’ zei ze hardop.

De man lachte, gaf gas en glipte voor haar langs. Ze schrok, want uit het niets doemde er opeens een vent naast het rechterzijraam op. Haar adem stokte toen hij zich

vooroverboog en door het raampje recht in haar gezicht keek. Verstijfd van schrik staarde ze hem aan. Hij zei iets, maar ze zag alleen zijn mond bewegen. Hij beduidde haar het raampje naar beneden te draaien, maar ze hield haar handen aan het stuur geklemd en bleef hem aanstaren. De man maakte weer een draaiende beweging met zijn hand en riep iets wat ze niet verstond. Toen ze nog steeds niet reageerde, beduidde hij haar te wachten. Hij liep naar het midden van de weg, stak een paar meter voor haar zijn hand op om het verkeer achter haar te laten stoppen en maakte een gebaar dat ze door kon rijden. Zonder te bedanken scheurde ze weg en reed half verdoofd met de stroom verkeer mee. In haar achteruitkijkspiegel zag ze de man oversteken en tussen de mensen op de stoep verdwijnen. Ze ontwaarde geen spoor meer van de auto's waarvan ze dacht dat die haar hadden gevolgd. Met nog steeds een razend hoge hartslag die een suizend gevoel in haar hoofd veroorzaakte, reed ze als een gek door de stad.

Even later draaide ze haar straat in en parkeerde haar auto. Voor ze uitstapte speurde ze rond naar iemand die er verdacht uitzag. Het leek wel of ze het slachtoffer van een misdrijf was.

Maar het was toch ook niet normaal dat iemand je zo volgde en van die rare briefjes stuurde? En wat te denken van die foto met die enge, geheimzinnige ogen? Ze begon weer te trillen. Ze moest de politie bellen. Ze had nu genoeg

bewijzen dat het meer betrof dan liefdesbrieven. Ja, dat ging ze doen. Vlug stapte ze uit, griste de boodschappen uit de achterbak en liep zonder op of om te kijken naar haar voordeur.

Hoofdstuk 16

Ze wist nog steeds niet waar ze was en hoe ze hier terecht was gekomen. Steeds dezelfde beelden kwamen terug: glooiende groene heuvels, ruwe rotsen afgewisseld met weiden waarin witte koeien vredig lagen te herkauwen, hun vochtige neuzen glanzend in de laatste stralen van de ondergaande zon. En het beeld van een man die zich over haar heen boog. Ze wist wat hij van plan was, maar ze kon zich niet verzetten. Verder kon ze zich niets herinneren.

Maar wel dat het allemaal een vooropgezet plan was geweest om haar te misleiden, te bestelen en zich daarna van haar te ontdoen.

Hoofdstuk 17

Angela struikelde bijna toen ze de nauwe gang in liep. Met haar voet probeerde ze de voordeur achter zich dicht te duwen. Toen het niet lukte, zette ze de boodschappentassen neer. Eentje viel om. De stoommaaltijd en de danootjes rolden over de vloer. Ze liet het even voor wat het was en deed de deur dicht, maar ze kon het niet laten om toch eerst nog een keer in de straat te kijken en haar blik langs de ramen aan de overkant te laten glijden. Bewoog daar een gordijn? Wie woonde er in dat huis? De kanten gedrapeerde gordijnen en de porseleinen figuurtjes in de vensterbank wezen op oudere bewoners. Die zouden zoiets toch niet doen? Hoewel? Misschien was het een gefrustreerde bejaarde, zoals die vent van negentig die ze eens tijdens een vakantiebaantje in een verzorgingshuis had ontmoet en van wie bekend was dat hij altijd vroeg of hij tegen betaling met de verzorgster naar bed kon.

Het huis ernaast zag er verwaarloosd uit. De gordijnen waren nog niet één keer open geweest. Er zat een poes in de vensterbank die verlangend naar buiten keek. Er woonde dus wel iemand.

Haar aandacht werd afgeleid door het geluid van een startende motor rechts in de straat. Een nogal gezette vrouw met een helm op reed langzaam op een scooter de stoep af.

Angela keek haar na toen ze langsreed. Ze had die vrouw nooit eerder gezien, maar ze realiseerde zich dat ze eigenlijk niemand kende in deze straat, behalve Frans, de huisbaas. Na die keer dat hij haar de komst van de timmerman had aangekondigd, had ze hem niet meer gezien. Misschien was hij met zijn vrouw naar De Kaag, want zijn auto stond er ook niet.

Angela sloot de deur en zeulde de tassen naar de keuken, waar ze ze op het aanrecht zette. Ze keek de woonkamer rond. Die zag er aftands uit, niets beter dan een studentenkamer met al die oude rommel. Er hing een onaangename sfeer, maar ze kon niet ontdekken waar dat precies aan lag. Misschien doordat de kinderen en Jack er niet waren. Het was stil binnen, een huis waarin niet werd geleefd. Ze keek naar buiten. Door die grote boom kwam er maar weinig licht naar binnen. Ze kon niet vragen aan de huisbaas of hij hem omhakte, want hij stond in een tuintje dat grensde aan het plaatsje achter haar huis. Angela knipte een schemerlamp aan. Het maakte nauwelijks verschil. Ze had wat plantjes moeten kopen. Ze snoof de lucht op. Ze was gevoelig voor geuren. Sommige – hoe lekker ook door anderen gevonden – stootten haar vreselijk af. Misschien omdat ze haar onbewust herinnerden aan vervelende gebeurtenissen. Zoals de geur van petroleum haar deed denken aan de tante van haar moeder, bij wie er nooit een

lachje vanaf kon. Ze was vroeger doodsbang voor die vrouw geweest, die naar haar keek alsof ze een kind van de duivel was. Dat gebeurde rond haar negende en ze had zich bijna schuldig gevoeld, zich voorgenomen nóg meer haar best te doen, maar daar was ze steeds ongelukkiger onder geworden, ze had niet begrepen waarom je nooit vrolijk en blij mocht zijn, waarom je op aarde moest lijden en pas later in het paradijs het geluk zou vinden. Ze haatte die tante, die haar nog meer dan haar moeder wilde laten geloven dat ze moest leven volgens de regels van die kerk en dat al het andere leidde naar hel en verdoemenis. Schuld, schuld en nog eens schuld, ze leefde er nog steeds mee. Als ze daar nou eens van afkwam.

Ze snoof de lucht weer op, de geur van gekookte boerenkool en sigarenrook, vermengd met die van schimmel. Misschien rookte de vorige bewoner.

Ze had de neiging om het huis te verlaten. Ze keek op haar horloge. Het was te vroeg om naar José te gaan. Niet dat ze er veel zin in had, maar het was beter dan hier te blijven zitten. Ze liep naar de voorkant van de kamer en gluurde tussen de vitrages door naar buiten. Daar was die moslimvrouw weer. Deze keer zonder het kind. Of was het iemand anders? Ze liep langs zonder een blik op Angela's woning te werpen. Angela volgde haar met ingehouden adem, haar hals was klam van het zweet. Ze liep naar de keuken en

opende de deur om wat frisse buitenlucht het huis in te laten. Ze had zin om te huilen. Zou ze de politie nog bellen? Wat konden ze doen als ze zelf geen idee had van wie die berichten waren?

Ze schrok van het geluid van de telefoon die in haar zak zat. Ze keek en zag dat ze een sms'je had ontvangen. Ze opende het; anonieme afzender. Het bericht luidde: *kijk eens in je mail!*

Angela voelde haar knieën knikken. Ze gooide de telefoon op tafel en liep de kamer uit.

Het duurde even voor de computer was opgestart. Ze klikte op het icoontje van het e-mailprogramma. Er waren twee nieuwe berichten. Het eerste was van Transavia met aanbiedingen naar een aantal Franse steden. Dat kon ze voorlopig wel vergeten. Ze klikte op de knop 'verwijderen'. Het tweede bericht was van *Me*. Als onderwerp stond er 'plaatje'. Angela klikte de mail aan. Met ingehouden adem las ze de inhoud.

Angel!

Het is een wonder dat wij elkaar zijn tegengekomen. Nee, het is geen wonder. Het

moest zo zijn. Wij zijn voor elkaar bestemd.

Ik zie overal de tekenen. Bewijzen dat wij bij elkaar horen. Het kan geen toeval zijn.

Twijfel niet, mijn liefste. Vertrouw op onze toekomst.

Kiss you tenderly..... Ik droomde van je naakte lichaam.

‘Godverdomme!’ zei Angela hardop. Ze herlas de mail. *Een wonder dat wij elkaar zijn tegengekomen.* Wie ‘wij’? Wanneer was dat dan gebeurd? *Ik zie overal de tekenen.* Tekenen? Wat was dat voor onzin? Wat wilde die vent toch? Was het wel een man? Angela voelde haar hart als een razende tekeergaan. Het sms’je kon ook van een vrouw zijn. Ze had het nooit door als vrouwen op haar vielen. Wist zij veel! Ze was eens met Georgina naar een sauna gegaan. Ze had een beetje preuts een handdoekje over haar kruis gelegd. Er was daar een vrouw, nogal een gezet type, die haar de hele tijd wijdbeens zat aan te staren.

‘Dat was een pot,’ had Georgina later gezegd. ‘Ze viel op je. Zag je dat niet?’

‘Echt?’ had Angela uitgeroepen. ‘Ik dacht dat ze gewoon een beetje gezelligheid zocht.’

‘Door met d’r woef naar je te zitten *flashen*! Jij hebt ook nooit iets door! Dat mens probeerde je te verleiden!’

Angela las het mailtje nogmaals. Uit niets bleek dat het van een vrouw afkomstig was, van een man ook niet, trouwens. Ze klikte de bijlage aan. Het duurde even voor de afbeelding verscheen. Eerst zag ze niet goed wat het voorstelde, maar toen het beeld bijna compleet was, voelde het of iemand haar een stomp in haar maag gaf. Ze slaakte een kreet, het was haast een dierlijk geluid.

‘O, nee!’ zei ze zachtjes voor zich uit. ‘O, nee!’

Op het scherm stond de afbeelding van een hoofd in een leerachtige kap, alleen de ogen, neusgaten en mond waren zichtbaar en tussen zijn tanden klemde hij een roos. Het was een zwart-witfoto. De ogen – ze leken licht van kleur, bruin of groen misschien, maar blauw kon ook – keken haar recht aan, maar er was geen emotie uit af te lezen. De pupillen waren klein, dat kwam misschien door het licht van de flits.

Ze klikte de foto weg en las het mailtje nog een keer. Ze klikte op ‘beantwoorden’ om te zien wat het e-mailadres van de afzender was. Me@yahoo.com stond er. Ze had dat adres nooit eerder gezien, maar iedereen kon bij *Yahoo* een e-mailadres openen, ook anoniem als je wilde. Ze dacht even na en tikte toen:

Stop met het sturen van al die onzin. Ik ben er niet van gediend! Als je er niet mee ophoudt, ga ik naar de politie!

Daarna wilde ze de mail met de foto verwijderen toen ze zich realiseerde dat ze het bericht misschien beter kon bewaren. Als het hierna niet stopte en ze naar de politie ging, konden ze de afzender misschien op een of andere manier toch achterhalen. Ze maakte een map met als onderwerp ‘engerd’ en sleepte het mailtje daarnaartoe. Met haar hand aan de muis bleef ze even naar de mailbox staren. Zou ze het mailtje doorsturen aan Georgina en vragen wat zij ervan vond? Ze besloot nog even af te wachten of het stopte. Als dat niet het geval was, dan zou ze het aan Georgina vertellen.

Ze sloot de computer af, deed het licht in haar kamer uit en liep peinzend de trap af. Er moest ergens een aanwijzing te vinden zijn naar degene die al die berichten stuurde: een woord, een zin, iets op die uitgescheurde pagina uit de glossy die onder haar ruitenwissers had gezeten of op de foto die haar net was gestuurd. Het moest iemand zijn die haar van dichtbij kon observeren, iemand die haar e-mailadres en telefoonnummer kende, die zelfs hier in huis was geweest. Meteen liep ze naar de voordeur en draaide voor de zekerheid de sleutel om zodat de deur op het nachtslot zat. Maar opeens kreeg ze een vreselijke gedachte: aan het eind van de straat

zat een winkel waar je sleutels kon laten kopiëren. De dag dat ze dat doosje met die roos in haar bed vond en de deur een groot deel van de dag open had gestaan, had iemand makkelijk de sleutel uit het slot kunnen halen en er vlug mee heen en weer kunnen lopen om hem te laten kopiëren. Dat betekende dat die gek zo naar binnen kon.

Waar had ze de sleutel die dag gelaten? Ze was hem kwijt geweest en vond hem pas na lang zoeken terug op de grond bij de voordeur. Ze had hem opgeraapt en gedachteloos in haar zak gestopt. Ze dacht dat hij uit het slot was gevallen, maar misschien was dat helemaal niet het geval geweest, misschien had iemand hem door de brievenbus laten vallen nadat hij een duplicaat had laten maken. Was dat een idiote gedachte? Ja, maar wel mogelijk. Ze zou hoe dan ook een ander slot op de deur laten zetten. Ze keek op haar horloge, maar het was al te laat. Alles wat ze nu nog kon doen, was de deur barricaderen.

Ze liep naar de woonkamer en kwam terug met een stoel die ze tegen de voordeur zette. Toen ze probeerde of het werkte, schoof de stoel weg. Dat werkte dus niet. Hij moest ergens mee worden verankerd. Tania's hockeystick lag onder de kapstok, die schoof ze tussen de poten van de stoel op zo'n manier dat de bocht achter het muurtje van de trap stak.

Dat werkte beter, de deur ging al moeilijker open, maar als

je hard doorduwde, kwam je waarschijnlijk toch binnen. Onder de kapstok stond nog een verhuisdoos vol met bloempotten, volgens Georgina prima spul om bij het vuilnis te zetten. Maar Angela had nog niet besloten of ze het advies zou opvolgen. Ze hoopte dat ze er voor die tijd een betere bestemming voor vond. Anders moest de doos voorlopig maar de kelder in.

Angela trok de loodzware doos onder de kapstok vandaan. Ze probeerde hem op te tillen, maar de bodem boog door. Als ze vlug was, kon ze hem op de stoel tillen voor de bodem eruit viel. Een, twee... Hijgend van de inspanning hevelde ze het gevaarte over naar de stoel. Nu kreeg je de deur echt niet meer open zonder de boel flink te forceren en dat zou haar genoeg tijd geven om alarm te slaan. Ze keek tevreden naar de barricade.

‘Mooi!’ zei ze hardop. ‘Die kan er niet meer in.’ En ik er niet meer uit, dacht ze er meteen achteraan. Misschien kon ze via de achterdeur naar buiten. Meestal lag er achter dit soort huizen een brandgang met een verbinding naar de openbare weg. Dat had ze al veel eerder moeten checken.

Hoofdstuk 18

Met haar hand op de kruk van de keukendeur keek ze naar buiten. De binnenplaats werd omringd door een houten, met klimop overwoekerde schutting, die droop van de regen. De stralen van een schraal zonnetje dat tussen de regenwolken doorbrak, deden de natte bladeren glinsteren. Recht tegenover het huis stond een omgekeerd blauw plastic kistje tegen de schutting dat ze nog niet eerder had gezien. Het kon er door de vorige bewoner zijn neergezet. Je had van die mensen die altijd en overal meteen voor een vluchtroute zorgden, bijvoorbeeld als ze eerder een brand hadden meegemaakt.

Erg makkelijk zou het niet zijn om zo op straat te komen en al helemaal niet als ze 's avonds thuiskwam en langs dezelfde route in het donker terug moest. Als dit de enige andere manier was, kon ze beter het hele weekend thuisblijven om de voordeur te bewaken. Max zou de kinderen zondagavond brengen, daarvóór hoefde ze de deur niet uit en eten had ze genoeg. Geen leuk vooruitzicht, maar ze kon Georgina vragen langs te komen. Of nee, die ging natuurlijk naar het feestje van José. Trouwens; hoe moest ze binnenkomen? Ook door de brandgang en dan over de schutting?

Ze keek achterom de kamer in. Stofdeeltjes dansten in een bundel licht van de laaghangende zon, die door het raam van

de achterkamer scheen. Het huis deed haar denken aan dat van tante Marie, toen ze het samen met haar moeder leegruimde. Bij alles wat ze aanraakte was het alsof of tante Marie commentaar had gegeven

‘Weet je zeker dat ze dood is, mam?’ had ze gezegd.

‘Voor zover ik kon beoordelen wel, ja.’

‘Dan is ze teruggekomen als een geest.’

Haar moeder had haar met een glimlach een blik toegeworpen waarin het antwoord lag dat Angela kende: alleen Jezus is de weg, de waarheid en het leven. In niets anders geloven wij. Geesten bestaan niet.

Ze staaarde naar de piano waarop de stofdeeltjes neerdaalden. Ze miste haar moeder en voelde zich eenzamer dan ooit. Er was niemand die ze om hulp kon vragen, niemand om haar te beschermen en te troosten. Niemand die zei: Kom bij me zitten, liefje, dan speel ik iets moois voor je op de piano. Ze miste Tania en Luc. En Max. Ze miste haar vroegere leven.

Door dat stomme gedoe met die anonieme berichten voelde ze zich een gevangene in haar eigen huis.

Ze schrok op uit haar gedachten toen de telefoon ging. Het ding lag natuurlijk weer niet in de oplader. Ze zocht overal: onder kranten, achter de tv, in de keuken, zelfs in de boodschappenmand die naast het afval Emmertje in de keuken stond. Intussen rinkelde het ding maar door. Eindelijk vond ze

hem tussen de kussens op de bank.

‘Hallo! Met Angela!’ riep ze hijgend.

Ze wachtte even. Er kwam geen antwoord.

‘Hallo! Hallo! Wie is daar?’

De lijn leek dood. Achtelooos gooide ze de telefoon op de bank en liep terug naar de keuken. Ze wilde naar het plaatsje om te kijken of er toch niet ergens een deur in de schutting zat. De sleutel in het slot van de keukendeur zat vast, pas toen ze kracht zette ging het slot open. De telefoon ging weer. Zet-
rende terug, pakte hem op en riep: ‘Met Angela!’

Weer geen antwoord.

‘Hallo! Wie is daar?’

Ze hield haar adem in en luisterde goed.

‘Georgina, ben jij het? Is dit een grap of zo?’

Het bleef stil. Toen hoorde ze een klik. De verbinding was verbroken. Ze legde de telefoon neer, liep terug naar de keuken en staarde een moment door het raam naar buiten. Een merel met zijn bek vol takjes verdween in de klimop. Ze zag de bladeren bewegen. Vast een nest aan het maken. De eerste tekenen van de lente, al merkte je er door het weer nog niet veel van. Met de toppen van haar vingers duwde Angela tegen haar voorhoofd, ze voelde een lichte hoofdpijn opkomen. Toen de telefoon weer overging, schrok ze zich wezenloos. Niet opnemen! dacht ze, dan houdt het vanzelf op. Het stopte, maar niet lang daarna begon het weer. Ze liep

ernaartoe, aarzelde. Het kon haar vader zijn, of Max omdat er iets met de kinderen was gebeurd, of Georgina. Het rinkelen begon op haar zenuwen te werken. Ze pakte de telefoon weer op en riep: ‘Ja!’

Even dacht ze iets te horen.

‘Wie is daar! Geef antwoord!’

Weer stilte. Ze drukte de telefoon uit en stopte hem weg onder een kussentje op de bank en legde daar de geruite plaid die op de armleuning lag, overheen. Ze stopte het geheel nog eens goed in en liep terug naar de keuken, maar bedacht zich halverwege. Stel dat er echt iets met de kinderen of met haar ouders aan de hand was, dat ze ziek waren of een ongeluk hadden gekregen of zoiets, dan zou ze de telefoon niet horen. Nog voor ze bij de bank was, ging hij alweer over. Ze greep de telefoon onder het kussentje vandaan en zei: ‘Ja, wie is daar?’

Ze hoorde een geluid alsof iemand zich verslikte en naar adem hapte.

‘Wie ben je? Waarom zeg je niks?’

Nu hoorde ze duidelijk iemand ademen, snel en kort. Ze luisterde goed. Het klonk als het hijgen van een hond, van iemand die zich inspande, het ging steeds harder en sneller. Opeens realiseerde Angela zich wat het was.

‘Goorlap!’

Ze gooide de telefoon neer en staarde ernaar alsof het een

vies ding was. Nu zou ze hem echt niet meer opnemen, als er iets met de kinderen was of met haar ouders, zouden ze haar wel mobiel proberen te bereiken. Nee, ze kon beter de stekker eruit trekken.

Wie was het toch die haar steeds lastigviel? Het moest iemand zijn die daar plezier in had. En wie weet wat hij nog meer van plan was! Stel dat hij het huis binnendrong als ze lag te slapen. Misschien was het beter om vannacht beneden op de bank te gaan liggen, plaats genoeg nu Jack er niet was. En ze moest ervoor zorgen dat hij ook niet via de achterkant binnen kon komen. Dat kistje moest ze weghalen.

Ze wilde erheen lopen toen de bel ging, lang en hard. Onwillekeurig deed ze een paar passen van de voordeur vandaan en wachtte. Georgina was het vast niet, die kwam nooit rond deze tijd. Frans misschien? Eigenlijk had ze nu geen zin in die vent. De bel ging weer. Ze liep naar de woonkamer en gluurde tussen de vitrages door naar buiten. Er stonden twee mensen op de stoep. Van de ene kon ze het gezicht niet zien, omdat hij te dicht bij de voordeur stond, de andere was een vrouw die met haar rug naar Angela toe stond. Iets kwam haar bekend voor. De vrouw draaide haar hoofd opzij. Martha! En nu zag ze ook dat Eric naast haar stond. Angela schoof het gordijn verder opzij, tikte tegen het raam en riep: 'Ik kom eraan!'

Ze lachten en knikten.

‘Sorry dat het even duurde,’ zei ze toen ze de deur opendeed. ‘Er stonden wat dingen in de weg.’

Martha lachte vriendelijk. ‘Hoi, Angela! We zijn onze telefoon vergeten en konden je daarom niet bellen om te vragen of we even mochten langskomen. Eric vertelde hoe gezellig het was en dat je zulke leuke kinderen had. We waren in de buurt, want Eric moest iets ruilen bij die winkel waar hij gisteren heen ging, dus we dachten: we proberen het gewoon.’

Angela had hun wel om de nek kunnen vliegen, zo blij was ze om hun gezichten te zien.

‘Kom binnen! Hartstikke leuk dat jullie er zijn.’

‘Of komen we ongelegen? Als het zo is, moet je het gewoon zeggen, hoor,’ zei Eric.

‘Nee, nee! Geen probleem, alleen zijn de kinderen bij hun vader...’ Ze stapte opzij om hen de nauwe gang in te laten, maar struikelde over de doos met bloempotten.

‘Laat mij maar,’ zei Martha behulpzaam en ze tilde de doos op.

‘De bodem!’ riep Angela, maar het was al te laat. Met veel lawaai kletterde de inhoud op de grond.

Martha keek geschrokken.

‘Het geeft niet,’ zei Angela. ‘Het stond hier omdat het met het grofvuil mee moest.’

‘Jeetje, wat vervelend!’ Martha bukte zich en legde de

scherven bij elkaar. ‘Heb je iets om ze in te doen, een emmer of zo?’

De emmer stond in de kelder. Ze hem naar beneden gegooid omdat ze te bang was om in het donker de trap helemaal af te lopen. Martha keek haar onderzoekend aan. Angela draaide het slot in de kelderdeur om en schoof de grendel opzij. ‘Ik weet ook niet waarom dat ding erop zit,’ zei ze haastig.

‘Wel veilig,’ zei Martha. Ze glimlachte bemoedigend.

Angela lachte onzeker terug. Ze deed de deur open en keek in het donkere gat. Martha’s afwachtende blik dwong haar de trap af te lopen.

Hoofdstuk 19

Snel en handig stapelde Martha de potten die niet waren gebroken in elkaar en schoof ze onder de kapstok. Daarna kiepte ze de scherven in de emmer, die ze vervolgens aan Eric gaf.

‘Je weet vast wel waar de vuilnisbak staat,’ zei ze, terwijl ze haar handen schoonveegde.

‘Hoezo ik?’

‘Jij bent hier toch eerder geweest?’

‘Niet om te bezemen.’

‘O, nee. Natuurlijk niet.’

‘Ik kijk wel even.’

‘Buiten bij de keukendeur,’ zei Angela.

Martha veegde haar handen tegen elkaar schoon. ‘Nou, dat was een leuke binnenkomer. Krijg je onverwacht bezoek, begint dat meteen de boel te vernielen.’

‘Het is mijn schuld,’ zei Angela, die er verder maar een beetje bij had gestaan. ‘Ik had die doos daar niet neer moeten zetten.’

Ze dacht: zal ik zeggen waarom die rotzooi er echt stond, dat het was om te voorkomen dat iemand stiekem binnenkwam? Nu Eric en Martha er waren, was haar angst voor een deel verdwenen en dacht ze dat ze misschien een beetje te hysterisch had gereageerd. Eric onderbrak haar

gedachten en riep vanuit de keuken: ‘Heb je nog nieuwe vuilniszakken? De vuilnisbak is vol!’

Angela liep naar de keuken en gaf Eric een nieuwe vuilniszak.

‘Willen jullie iets drinken?’

‘Lekker.’

Martha legde haar hand op een stoel en schoof die netjes onder de tafel, bij de volgende deed ze hetzelfde.

‘Sorry, het is een afwijking van me. Ik kan niet tegen scheef.’

‘Pas maar op,’ zei Eric lachend, ‘Martha is nogal een regelaar. Voor je het weet, richt ze hier de hele boel opnieuw in.’

Martha lachte.

‘Eric overdrijft, maak je maar geen zorgen, Angela. O, een piano! Speel je ook?’

Angela schudde haar hoofd.

‘Hij was van mijn moeder, daarom wil ik hem niet wegdoen, misschien heeft een van de kinderen aanleg.’

Martha pakte de bladmuziek die op de piano lag.

‘Bach! Dat is een moeilijk stuk.’

‘Mijn moeder speelde een deel ervan.’

Martha legde de muziek terug en liep door de kamer.

‘Wat een enig huis! En zo leuk ingericht met al die verschillende stijlen.’

Angela keek verbaasd. Verschillende stijlen waren het wel, ja. Meende Martha wat ze zei? ‘Het is maar tijdelijk. Ik wil liever in een andere buurt wonen, maar ik kon zo snel geen ander huis vinden. Ik heb koffie, thee, of een glas wijn?’

‘Heb je misschien ook een biertje voor me?’ vroeg Eric.

‘Doe mij dat ook maar als je hebt,’ zei Martha.

Angela pakte glazen uit de kast en zette die op tafel.

‘Ik vind het zelf nogal een zootje,’ antwoordde ze op Martha’s opmerking over haar inrichting.

Martha bleef bij een fotolijstje staan en pakte het op.

‘Zijn dit je kinderen?’

‘Ja, ze komen morgen terug. Jack is ook mee naar hun vader, heb ik een dagje rust.’

Martha bekeek de foto aandachtig.

‘Knappe kinderen. Zijn ze vaak bij hun vader?’

‘Elk weekend. Ja, wel een beetje vaak, maar ik kon het niet anders regelen.’

Martha zette de foto terug.

‘Ik zou het moeilijk vinden mijn kinderen elk weekend te moeten missen.’

Angela knikte. Martha was de eerste die wat dit betreft medeleven toonde.

‘Hebben jullie...?’ Ze stopte en keek van Eric naar Martha en weer terug. Waren ze getrouwd? Hadden ze eigenlijk wel een relatie?

‘Kinderen, bedoel je?’ vroeg Martha. Ze schudde haar hoofd. ‘Ik kan geen kinderen krijgen.’ Ze kreeg een weemoedige blik in haar ogen. ‘Ja, het is een groot gemis.’

Martha en Eric keken elkaar een moment aan. ‘We hebben adoptie overwogen, maar het is zo’n gedoe. Er komen allerlei mensen bij je langs die je ondervragen over van alles en nog wat, je voelt je soms net een crimineel. Bovendien is het loeideur om kinderen te adopteren en ik zou er toch minstens twee willen hebben. Ik ben dol op kinderen.’

Ze pakte een andere foto op, eentje waarop Angela met Tania en Luc stond.

‘Lijken ze op hun vader?’

Ze keek naar Angela, die in tegenstelling tot haar kinderen blond was.

Angela knikte.

‘Ze lijken meer op hem dan op mij.’

Martha wierp een blik naar Eric en zette de foto terug.

Angela pakte twee blikjes bier uit de koelkast en voor zichzelf een fles wijn uit de kast.

‘Wil jij de fles even openen, Eric?’ Ze gaf hem de fles en de opener.

‘Tuurlijk.’

‘We houden je toch niet op?’ vroeg Martha nog eens.

‘Eh...’ Angela keek op haar horloge. ‘Nee, niet echt. Ik wilde vanavond naar een feestje. Maar ik... eh... Misschien

blijf ik thuis.’

Martha ging op de bank zitten. ‘Toch niet om ons, hè?’ Ze wees naar de zeefdruk van Appel. ‘Is die echt?’

Angela knikte.

‘Die dingen zijn veel waard, tegenwoordig. Ik hoop dat je goed verzekerd bent.’

‘Valt wel mee. Deze is niet genummerd.’

‘Zal ik inschenken?’ vroeg Eric. Hij hield de fles wijn omhoog en schonk Angela’s glas in.

Angela pakte het volle glas van hem aan. ‘Op de kennismaking, hè?’

‘Cheers!’ zei Martha. ‘Maar eh... Je hoeft voor ons niet thuis te blijven. We kwamen alleen even gedagzeggen, echt niet om de hele avond door te zakken.’

Hoewel de aanwezigheid van Martha en Eric haar enigszins geruststelde, bleef ze toch een vervelend gevoel houden. Eigenlijk wilde ze Martha en Eric vertellen over de anonieme berichten en vragen wat zij ervan vonden. Het leken heel aardige behulpzame mensen, maar aan de andere kant, ze kende hen nauwelijks. Misschien moest ze de dingen niet erger maken dan ze waren. Georgina zou zich er waarschijnlijk niets van aantrekken en het zien als een grap van een halvegare. Ze zag dat Eric naar de achterkamer liep en naar buiten keek.

‘Het is niet veel soeps, hè?’ zei Angela. ‘Ik moet het nog

opknappen. Toen jullie kwamen wilde ik net gaan kijken of er een achteruitgang was. Ik vind het fijn om te weten dat je ook nog ergens anders het huis uit kunt dan alleen door de voordeur. Er zijn in dit soort huizen geen zijramen waar je door kunt klimmen, hè? Als er brand is, bedoel ik,' zei ze er haastig achteraan. 'Meestal loopt er wel een brandgang. Er zit alleen zo veel klimop, ik kan niet zien of er een deur is of zo.'

'Ik wil wel even voor je kijken,' zei Eric.

'O, als je dat wilt doen, graag!' Angela liep naar hem toe.

Eric deed de keukendeur open en stapte het plaatsje op. Een muffe lucht van vochtige aarde en verrotting kwam haar tegemoet. Eric liep langs de schutting en trok hier en daar klimop weg. Rechts achter in de hoek zat blijkbaar iets, want hij bekeek de schutting aandachtig. 'Ik zie iets van een deur, maar die is dichtgetimmerd.'

Hij legde zijn hand op de bovenkant van de schutting en trok eraan. Er kwam beweging in, maar de rest van de schutting kwam ook mee naar voren.

'Doe dat maar niet!' riep Angela. Ze liep ook naar buiten. 'Straks trek je de hele schutting omver.'

Eric ging op zijn tenen staan en keek over de rand.

'En er loopt hier inderdaad een soort brandgang, ik kan alleen niet zien waar hij op uitkomt. Het is hier ook helemaal overwoekerd. Je kunt er echt niet lopen, hoor. Misschien kun

je vragen aan je huisbaas of hij het voor je schoonmaakt. Dat doet hij vast wel als je hem een beetje lief aankijkt. Zo'n charmante vrouw als jij!' Hij keek haar lachend aan.

Angela schudde haar hoofd.

'Ik vraag liever niets aan die vent, want ik vind hem een beetje een engerd. Ik krijg de laatste tijd ook steeds van die gekke berichtjes.' Het was eruit voor ze het wist en nu ze dit had gezegd, leek ze de rest niet meer voor zich te kunnen houden.

'Misschien zijn ze wel van hem. Ik weet het niet zeker, hoor. De voordeur... Het klinkt misschien idioot, maar ik ben bang dat iemand de sleutel van de voordeur heeft gekopieerd. Toen al die werklui er waren stond de voordeur namelijk steeds open. En ik had de sleutel in het slot gestoken want dat doe ik altijd, maar die avond lag hij opeens op de grond. Het is misschien een gekke gedachte, maar ik dacht daarnet opeens: iemand heeft hem zo kunnen kopiëren.'

Eric keek haar onderzoekend aan. Angela had alweer spijt dat ze het had verteld.

'De sleutel van de voordeur? Ben je hem dan kwijt?'

Ze schudde haar hoofd. Ze had eigenlijk geen zin meer om er verder over te praten, want het klonk toch wel idioot. Maar Eric zei: 'Als je zeker wilt weten of iemand je sleutel heeft en ermee naar binnen is geweest, moet je iets tussen de voordeur doen als je weggaat. Een draadje of een lucifer of

iets dergelijks. Als het weg is, weet je dat je moet oppassen, zo niet, dan hoeft je je geen zorgen te maken.'

'En wat doe ik als het weg is?'

'Dan ga je niet naar binnen, maar je belt de politie of je gaat bij iemand logeren. Maandag kun je het slot laten veranderen. Maar als je ziet dat niemand geprobeerd heeft om binnen te komen, kun je je afvragen of het nodig is. Zo'n nieuw slot kost een hoop geld.'

Angela dacht even na. Logeren? Bij wie in godsnaam? Ze had geen zin om helemaal naar haar ouders te rijden en Georgina woonde in een flatje dat zo groot was als een schoenendoos. Binnenkort ging ze een slaapbank kopen, omdat Jurgen snurkte als een wilde beer als hij had gezopen, maar nu had ze niet eens een logeerbed. Verder kende ze niemand goed genoeg om te vragen of ze er een avondje mocht logeren.

Eric leek haar gedachten te lezen. 'Of je gaat naar een hotel.'

Angela keek hem aan. 'Ach, het zal allemaal wel zo'n vaart niet lopen,' zei ze gauw. 'Ik heb gewoon te veel fantasie, ik ben zo'n zenuwpees die overal problemen ziet. Maar je hebt me wel gerustgesteld.' Ze raakte even zijn arm aan.

Eric legde zijn hand op de hare. Ze voelde de warmte van zijn lichaam.

'Anders komen Martha en ik wel zolang op je passen.' Hij

lachte en gaf haar een knipoog.

Angela keek naar zijn hand en lachte onzeker terug. Zie je wel dat ze haar een onnozele gek vinden! Ze had spijt dat ze hem over haar zorgen had verteld en liep gauw terug naar binnen, waar Martha zat te bladeren in een album met foto's van Tania en Luc.

‘We willen zo nog ergens een hapje eten en dan terug naar Den Haag. Weet jij iets leuks?’ zei Martha.

Angela liep naar de bank waar Martha met het fotoalbum op schoot zat, het lag opengeslagen bij een foto van Luc die over Angela's schouder keek. Alleen zijn gezicht was te zien. De foto was genomen op zijn laatste verjaardag, aan het einde van de dag, toen hij doodmoe was. ‘Zeezout, als je van vis houdt. Dat ligt in het gebied rond de Veerhaven. Het is niet goedkoop, maar wel de moeite waard. Het is van die tv-kok. En als het vol is, zijn daar in de buurt een hoop andere leuke restaurants. Het is een stukje Rotterdam dat de laatste tijd heel erg in opkomst is.’

Martha keek naar Eric. ‘Dan moeten we daar maar heen. Ik wil die man weleens in het echt zien, en ondervinden of zijn eigen restaurant ook zo goed is.’

Ze keek naar Angela. ‘Heb je zin om mee te gaan?’

Angela schudde haar hoofd, waarom precies wist ze niet. De eerste reserve die ze vooral voor Martha voelde was

verdwenen. Ze vond haar aardiger dan toen ze haar voor het eerst zag, ze was hulpvaardig en belangstellend. ‘Nee, ik heb al een andere afspraak,’ hoorde ze zichzelf zeggen. ‘Zal ik jullie uitleggen hoe je er moet komen?’

Toen ze de deur achter hen dichtdeed, had ze eigenlijk al spijt dat ze het aanbod van Martha en Eric had afgeslagen. Op haar horloge zag ze dat het al tegen zevenen liep. ‘Dan toch maar naar José,’ zei ze hardop, alsof ze daarmee een soort besluitvaardigheid tentoonspredde. Ze wierp nog een blik op de voordeur. Het idee dat iemand de sleutel had gekopieerd, was misschien toch wel een beetje vergezocht. Maar voor de zekerheid kon ze natuurlijk best een lucifer tussen de deur steken.

Ze rende de trap op, trok haar kleren uit, stapte in het blauwe zitbad en zette de douche aan. Aanvankelijk knapte ze ervan op om het warme water op haar lichaam te voelen, maar toen de fles shampoo uit haar handen glipte en ze zich bukte om haar op te rapen, schrok ze van een geluid. Het klonk alsof er ergens in huis iets zwaars omviel. Er waren nog steeds zo veel geluiden waar ze aan moest wennen: van wc’s die werden doorgetrokken, leidingen die krompen of uitzetten, geluiden van deuren die dichtsloegen, van mensen op de trap in het huis rechts van haar. Het bedrijfshalletje aan de linkerkant stond zo te zien al jaren leeg, net als de woning erboven, dus daar kon geen geluid vandaan komen,

Ze schoof het douchegordijn opzij en luisterde, maar hoorde niets meer. Haar haar zat vol shampoo; vlug spoelde ze het uit. Toen ze proestend het zeepwater uit haar neus en mond blies, dacht ze weer iets te horen. Ze stak haar hoofd langs het douchegordijn, en het water droop op de badkamervloer. Niets. Ze draaide de douchekraan dicht en begon zich haastig af te drogen. Met een handdoek om haar hoofd en een andere om haar lichaam wilde ze naar haar slaapkamer lopen om haar kamerjas aan te trekken. Er scheen licht in het trapgat. Ze boog zich over de balustrade en zag dat het ganglicht brandde. Had ze dat zelf aangedaan? Beneden begon de telefoon te rinkelen. Eerst wilde ze hem laten gaan, maar het geluid werkte zo op haar zenuwen dat ze besloot toch op te nemen, en met slechts de handdoek om rende ze de trap af.

‘Ja!’ riep ze in de hoorn toen ze had opgenomen.

‘Ben jij het?’

Angela slaakte een zucht van verlichting toen ze Georgina’s stem hoorde. ‘Ja.’

‘Wat is er?’

‘Niks. Ik stond onder de douche, maar er wordt de hele tijd gebeld en dan weer opgehangen. Ik word er stapelgek van.’

‘Een hijger!’ riep Georgina.

‘Ik heb niet gezegd dat het een hijger was.’

‘Dat is het toch altijd? Waarom belt hij anders?’

‘Meestal zegt hij niets, dat hijgen was maar één keertje.’

‘Zie je, ik wist het wel! Als het mij zou overkomen, zou ik me rotlachen.’

‘Het is echt niet leuk, hoor. Het is eng. Het is een gore viezerik.’

‘Gewoon de telefoon neersmijten als hij weer belt.’

‘Dat is juist het probleem. Hij blijft bellen. Hij...’ Angela slikte de rest van de zin in. Ze beseftte opeens dat ze halfnaakt in de woonkamer stond en dat iedereen haar zo kon zien staan. De vitrages waren niet helemaal dicht. En in de achterkamer hingen alleen overgordijnen en die waren nog open.

‘Angela? Ben je er nog?’

‘Ja.’

‘José belde me net, ze zei dat ze jou ook had uitgenodigd. Zal ik naar jou toe komen? Dan rijden we samen naar het feest. Jurgen gaat niet, hij vindt dat soort feesten niet leuk.’

‘Maar dan kan ik niet terug wanneer ik wil.’

‘Ik blijf ook niet zo lang, denk ik. Oké? Ben ik over een half uur bij je. Eerst Jurgen nog even van een ongemak afhelpen.’

‘Hè?’

‘Nee, niet dat. Hij heeft een splinter in zijn teen.’ Georgina grinnikte.

‘Oké, ik zie je straks.’

‘Later!’ riep Georgina.

Terwijl ze met één hand de handdoek vasthield, liep Angela naar het voorraam en wierp een snelle blik de straat in. Toen ze niemand zag lopen en ook achter de ramen van de huizen aan de overkant niemand zag, trok ze gauw de vitrages dicht. Daarna sloot ze zorgvuldig de donkerrode velours overgordijnen die uit het vroegere huis van Mirthe kwamen en voor hier iets te kort waren. Geen kiertje mocht overblijven. Voor het achterraam hingen grijs met geel gestreepte gordijnen die nog vreselijker waren als je ze dichttrok, maar dat kon haar nu niet schelen. Alleen voor het raam in de keuken hing niets. Angela keek om. De woonkamer zag er bij dit schaarse licht nóg naargeestiger uit dan anders: zonder kleur, sfeer of stijl.

‘Kutkamer!’ zei ze hardop. Het luchtte op. ‘Kuthuis! Kutleven!’

Ze knipte een paar lampen aan en ging naar boven om zich aan te kleden. Besluiteloos bleef ze voor de geopende kast staan en pakte uiteindelijk een zwarte coltrui en een spijkerbroek; niets bijzonders, maar met die zilverkleurige riem en de zwarte laarzen leek het nog wel wat.

Toen ze klaar was met föhnen, hoorde ze de telefoon beneden weer gaan. Ze wachtte even. Misschien was het Georgina met een ander plan, ze veranderde bijna altijd hun afspraken: of ze kwam later of ze kwam helemaal niet of ze wist niet wat ze moest aantrekken of weet-ik-veel-wat.

Jammer dan! Als ze nu nog aan het föhnen was, had ze de telefoon ook niet gehoord. Er zat voor Georgina niets anders op dan haar afspraak na te komen. Ze kamde haar haar, spoot er wat lak overheen en pakte haar tas van haar bed. De telefoon was gelukkig opgehouden met rinkelen. Ze liep de kamer in, zette haar tas op de eettafel en keek of die ene lippenstift van Chanel erin zat. Die had een mooie kleur, *rouge allure*: goed om de boel een beetje op te vrolijken. Ze schrok toen de telefoon weer ging. ‘Kutding!’ Als het die gestoorde gek weer was, zou ze hem verrot schelden. Ze greep de telefoon en riep strijdlustig: ‘Ja!’

Ze hoorde ‘klik’ en toen muziek. Het was een discosound, elektronische orgelmuziek met een metaalachtige klank, alsof het nummer in een ijzeren emmer was opgenomen. Toen volgde een steeds hardere beat waarna de muziek helderder en steeds opzweepender werd en de zang begon, zo’n androgyn stemgeluid. Angela herkende het nummer, al wist ze niet meteen hoe het heette en op een paar woorden na ook niet wat er werd gezongen.

I always feel... like somebody's watching me!

Haar hart begon sneller te kloppen. Hoorde ze het nou goed?

Who's watching? Tell me who's watching. Who's watching me? De muziek speelde door, steeds harder. Het denderde in

haar oor.

I always feel like... feel like... feel like somebody's watching me. Or is it just a dream? I always feel like... somebody's watching me!

Iemand hield haar in de gaten, het was géén verbeelding. Pas nu beseftte ze dat ze nog steeds de telefoon in haar hand had. 'Fuck off!' riep ze en ze smet hem op de bank. Ze rende naar het keukenraam en tuurde naar buiten. Alles lag er nog net zo bij als daarnet. Shit! Dat blauwe kratje had ze weg moeten halen. Ze wilde de sleutel van het slot van de keukendeur omdraaien, maar de deur was niet op slot. Ze rende het plaatsje op en schopte het kratje van de schutting vandaan. Terug in huis trok ze de deur snel achter zich dicht en vergewiste zich er wel drie keer van dat die nu echt op slot zat. Ze schoof een kastje uit de eetkamer naar de keuken, pakte een eetkamerstoel en zette die op het kastje. Het sloeg nergens op, want de deur ging naar buiten open. In de gang trok ze de ceintuur uit haar regenjas en rende terug. Met twee stevige knopen verbond ze de kruk van de keukendeur met het handvat van een keukenla. Hijgend bekeek ze het resultaat. Als ze zo bang was, kon ze vanavond misschien toch beter bij iemand logeren. Liever op de grond bij Georgina dan in haar eentje in dit huis, ze zou hier geen oog dichtdoen. Ze herinnerde zich Erics advies om iets tussen de voordeur te steken. Uit een roestvrijstalen kom met rommel die op het

aanrecht stond, viste ze een doosje lucifers en stak dat in haar zak. Nu alleen nog wat spullen inpakken voor het geval ze werkelijk besloot ergens anders te gaan slapen. In de badkamer griste ze haar tandenborstel uit een blauwe plastic beker en wat make-upspullen uit het kastje erboven. Een schone onderbroek! In haar slaapkamer zocht ze de dunste die ze kon vinden, anders paste die niet in haar tas. Zo was het wel genoeg. Ze keek op haar horloge. Georgina was te laat, als gewoonlijk. Ze rende de trap af, smeed alle spullen in haar tas en trok de voordeur open. Het regende niet, maar je voelde dat de lucht verzadigd was van vocht. Het kon haar niets schelen. Buiten voelde ze zich veiliger. Ze trok de deur achter zich dicht en pakte het doosje lucifers uit haar zak. Een centimeter of dertig onder het slot leek een goede plek om de lucifer tussen de deur en de sponning te steken, maar hij was te dik en paste er niet tussen. Toen ze hem in tweeën had gebroken, probeerde ze het opnieuw. Als je niet wist dat hij er zat, zag je hem niet.

Met haar tas op schoot en haar armen gekruist over haar borst geslagen, ging ze op het stoepje voor haar huis zitten wachten. Het werd al donker, er liep niemand op straat. Hier en daar brandde licht achter de ramen. Ergens klonk muziek, discomuziek.

Hoofdstuk 20

Nog voor ze de bocht had genomen, zag je aan de felle lichtbundels van de koplampen dat het Georgina was die eraan kwam. Ze was een half uur te laat. Ze stopte voor Angela's woning en wenkte ongeduldig.

Rillend van de kou trok Angela het portier open. Ze had een paar keer getwijfeld of ze toch niet maar beter naar binnen kon gaan in plaats van op de ijskoude stenen voor de deur te blijven zitten, maar de verwachting dat haar vriendin elk moment kon komen had haar ervan weerhouden.

‘Je hebt groot licht aan, zo verblind je iedereen,’ zei Angela geïrriteerd.

‘O, sorry. Weet ik veel.’ Georgina keek Angela onderzoekend aan. ‘Jezus, wat zie jij eruit. Je zit helemaal te trillen.’ Ze gaf gas. Ze reed bijna nooit auto en hing als een bejaarde over haar stuur. De motor gierde omdat ze steeds te lang wachtte met schakelen.

Angela probeerde rustig te worden door diep in te ademen.

‘Wat is er in godsnaam met je aan de hand? Het is José maar, hoor, we gaan niet naar de uitreiking van de Gouden Kalveren. Je bent toch niet mensenschuw geworden?’

‘Ik heb een half uur buiten op je zitten wachten!’ antwoordde Angela.

‘Waarom buiten?’

‘Ik had geen zin meer om binnen te zitten. En het is niet vanwege José. Het is die hijger, hij blijft maar bellen. Ik word er stapelgek van. Hij stuurt allemaal gestoorde berichten. Hij probeert me met opzet bang te maken. Het is echt een freak, hoor. Straks lig ik met doorgesneden keel in de gang. Ik weet niet of je weleens tv kijkt, maar zo doen die gestoorde figuren dat.’

‘Wat voor berichten?’

Angela aarzelde. ‘Weet ik veel: rare muziek, gekke plaatjes op mijn mail, stomme briefjes.’

‘Hoe komt hij aan je e-mailadres?’

‘Weet ik veel.’

‘Hoe komt hij aan je telefoonnummer?’

‘Ik weet het niet!’ riep Angela uit.

‘Wat voor plaatjes?’

‘Wat voor plaatjes?’ herhaalde Angela.

‘Je zegt dat je rare plaatjes krijgt.’

‘Ja! Eh... Van iemand met een leren kap op zijn kop, zo’n sadomasochistisch ding.’

‘Echt? Eng hoor!’

‘Ja, dat zeg ik toch, het is doodeng. Ik ga niet voor niets buiten zitten wachten.’

‘Alsof je daar veilig bent.’

‘Beter dan binnen waar niemand me hoort.’

‘Het moet iemand zijn die je kent.’

Angela knikte. ‘Maar ik zou niet weten wie. Ik heb geen enkele aanwijzing.’ Ze sloot haar ogen en haalde een paar keer diep adem.

‘Wacht, ik zet de verwarming even wat hoger. Jezus, Angela! Zo’n gek! Waarom bel je de politie niet?’

‘Die doen toch niets. Weet je wanneer ze iets doen? Als het te laat is.’

‘Ja, dat is wel waar. Dan moet je het gewoon negeren. Wat wil die vent bereiken? Dat je reageert, toch? Gewoon de verbinding verbreken. Als je niets doet, houdt het vanzelf op.’

‘Ik dóé niets.’

‘Dan houdt het vast op.’

‘Kijk uit! Rechts heeft voorrang!’ riep Angela.

Georgina trapte op haar rem.

‘Doe even wat rustiger,’ piepte Angela.

‘Jij leidt me af!’

‘Ik zei alleen dat er iemand van rechts kwam.’

‘Ik had die auto allang gezien.’

Angela zei maar niets meer en probeerde niet op het verkeer te letten.

Georgina gaf gas. ‘Neem een ander telefoonnummer. Zo gepiept.’

‘Hij belt ook over de vaste telefoon.’

‘Dan moet je KPN bellen. Ze kunnen zijn nummer traceren. Anders neem je voor je vaste telefoon ook een ander

nummer.’

‘Dat kost hartstikke veel geld. Die fietser! Je reed door rood.’

‘Net was het nog oranje!’ zei Georgina boos.

‘Ja, en daarna wordt het rood,’ snauwde Angela. ‘Als het oranje is moet je stoppen.’

‘Jeetje! We zijn toch niet bezig met mijn rijexamen? Wind je niet zo op! En zo’n hijger, die kerels die dat doen zijn laf. Waarschijnlijk is het iemand die op je valt, maar de moed niet heeft om op je af te stappen. Als je er op die manier naar kijkt, kun je je alleen maar geveid voelen. Echt, geloof me nou maar. Ik weet hoe die dingen gaan.’

‘Geveid!’ zei Angela spottend. ‘Ja, da-ag!’

Het ergerde haar dat Georgina deed alsof het allemaal niets voorstelde, alsof Angela als een onnozele dorpstrut niets gewend was. Ze kon verder maar beter haar mond houden. Georgina begon een verhaal over de splinter in Jurgens teen. Angela was blij dat ze van onderwerp veranderde.

‘Baby’s zijn het! Hij begon al te gillen toen ik met het pincet aan kwam zetten. Een moeite dat het me heeft gekost om die splinter eruit te krijgen! Ik heb zijn been tussen mijn knieën moeten klemmen, want hij bleef maar tegenstribbelen. Zie je het voor je? Hij ligt nu met zijn voet op de bank. Uitgeput en totaal onbruikbaar, dus ik neem het er maar van. Maar goed dat Jurgen nooit hoeft te bevallen, hij

zou het besterven.’

Angela glimlachte. Stel dat ze erachter kwam dat Jurgen haar al die kunstjes flikte... Misschien moest ze inderdaad KPN vragen of ze het nummer konden traceren. Dan liet ze hem arresteren. Vriend van haar vriendin of niet. Wie het ook was, dat gedoe moest afgelopen zijn, want zo kon het niet verder. Georgina gaf een ruk aan het stuur en trapte op de rem.

‘We zijn er!’

Angela vloog bijna met haar hoofd tegen de voorruit. ‘Godsamme, Georgina!’

‘José heeft de avond een thema gegeven,’ zei Georgina toen ze naar de flat liepen. ‘*Caribbean nights*. Heel toepasselijk zo vroeg in het voorjaar en met dit kloteweer.’

‘Had je dat niet even kunnen zeggen?’

‘Ik dacht dat José dat wel had verteld.’

Voor het portiek stond een roze opblaaspalm die zielig geknakt in de wind heen en weer bewoog. Het was de bedoeling dat je ook Caribisch gekleed ging, vertelde Georgina terwijl ze het betegelde trappenhuis in liepen. Toen ze boven hun jas uitdeden, zag Angela dat Georgina een superzomers jurkje had aangetrokken waar haar borsten voor tweederde uit hingen.

José begroette hen met uitgestrekte armen alsof ze hen na jaren zoeken had teruggevonden. ‘Gezellíg!’ gilde ze en ze sloeg haar armen eerst stevig om Georgina’s hals en toen om die van Angela. Ze deed een stap naar achteren en bekeek hen keurend.

‘Sorry,’ zei Angela tegen José, ‘ik wist niet dat de avond een thema had.’

‘Geeft toch niks!’ riep José terwijl ze twee flessen wijn van een tafeltje in de gang pakte en ermee naar de woonkamer liep. Ze droeg een zilverkleurig bikinitopje boven een roze heupbroek waar haar buik overheen golfde.

In huis was het bloedheet en het rook er naar natte jassen. José gaf een hoofdknik in de richting van een tafel.

‘Daar staan de hapjes, drank vind je in de keuken. Het is zelfbediening vanavond.’

Ze genoot er zichtbaar van om in het middelpunt van de belangstelling te staan en liep roepend en lachend rond. Angela keek om zich heen. Het appartement lag op de eerste verdieping van een klein flatgebouw. José had het ingericht in Engelse landhuisstijl: gedrapeerde crèmekleurige gordijnen, dikke pluche kussens op een grote bank, veel tafeltjes met lampen waarvan de kappen ook te groot waren en zilveren lijstjes op de schoorsteen met foto’s die moesten verwijzen naar een welvarende achtergrond: José op ski’s, José op een paard, José bij een kerstboom, José in avondjurk. Georgina

begon te sjansen met twee kerels van een jaar of veertig, type ‘nooit een vrouw kunnen vinden omdat ik zo’n nerd ben’. Ze hadden allebei hetzelfde hawaïshirt aan. Ze keken verbaasd, of eerder geschrokken naar Georgina, die voor hen op en neer sprong als een pubermeisje. Er zat een stel op de bank met elk een rieten rokje aan; gelukkig had de man zijn spijkerbroek er niet onder uitgetrokken. Verder waren er wat vrouwen die José zo te horen van haar werk kende, allemaal gekleed volgens het thema van de avond, met veel bloot, en niet in alle gevallen een verstandige keuze. Ze spraken lacherig over het hoofd werving en selectie dat volgens een van hen een oogje op hun gastvrouw had. José schaterde alsof ze wel vier hoofden werving en selectie aankon.

Georgina kwam naar Angela toe en fluisterde: ‘Die vent is er! Je weet wel, die wij laatst een paar keer zagen langslopen toen we op dat terras zaten.’

Ze wees naar een man die bij de tafel met hapjes een stuk cervelaatworst in zijn mond stopte. Angela herkende hem vaag, maar of het dezelfde man was als bij het terras, zou ze niet durven zeggen. In haar oude buurt kwam je vaak dezelfde mensen tegen, zodat je op het laatst niet meer wist of je ze persoonlijk kende of niet.

‘Die met dat brilletje?’

Georgina zuchtte. ‘Ja, die. Hij keek nog zo naar je. Jij let ook nooit op.’

Angela zag dat de man merkte dat ze het over hem hadden. Georgina liep meteen op hem af.

‘Hé, ken ik jou niet ergens van?’ Ze stak haar hand uit. ‘Georgina.’

‘Peter Elmar,’ hoorde Angela hem zeggen terwijl hij nog een stukje cervelaat pakte.

‘Ken je mijn vriendin Angela Altman?’

Angela kon Georgina wel wurgen, zeker toen ze ook nog wenkte. Met tegenzin liep Angela naar hen toe. Ze gaf Peter een hand, die hij te lang vasthield, vond ze. Georgina glipte weg naar haar nerds.

‘Het is warm, hier. Wil je iets drinken?’ vroeg Peter terwijl hij zich naar haar toe boog.

Het leek een beetje op een buiging, dacht Angela. Hij was een stuk groter dan zij. Het enige Caribische aan zijn kleren was zijn witte linnen zomerbroek, waartegen de zwarte suède sportschoenen nogal afstaken. Hij had grijsgroene ogen en donkerblond haar met grijze plukjes die de toppen van zijn krullen deden oplichten. Angela dacht een vaag litteken op zijn bovenlip te zien, een geopereerde hazenlip misschien. Ja, ze zag het goed. Het stond hem charmant en het intrigeerde haar.

‘Water, graag.’

Peter liep naar de keuken en kwam terug met twee glazen. Aan dat van haar zat een stukje ananas.

‘Angela, hè?’ zei hij.

Ze knikte.

‘Vriendin van José?’

Angela schudde haar hoofd. ‘Niet echt. Ik ken haar via Georgina.’

‘Getrouwd?’

‘Niet meer. Wel moeder van twee kinderen. Jij?’

‘Geen vrouw, wel een kind. In Bolivia. Een jeugdzonde.’

Angela was nieuwsgierig naar die zonde, maar vroeg er niet naar. Dat hoefde ook niet, want Peter begon het zelf al in telegramstijl te vertellen, en dat bleek zijn manier van praten te zijn.

‘Heb een paar maanden door Zuid-Amerika gereisd. Ook door het oerwoud. Waanzinnig spannend. Bijna omgekomen toen we verdwaalden. Gered door een maffe Duitser. Had een enorme infectie aan mijn voet en moest een tijdje in het ziekenhuis blijven. Ontmoette een meisje. Ach, je weet hoe die dingen gaan: ik was ziek, moe en dan ben je extra gevoelig. Dacht dat ze de ware was. Kregen een zoon. Maar de relatie liep spaak.’

‘Zie je hem nog?’

‘Wie?’

‘Je zoon.’

‘Nee.’

‘Jammer.’

‘Ja, klote. Denk wel vaak aan hem. Steeds meer, naarmate ik ouder word. Het zijn toch je genen die ergens rondlopen, hè. Jij?’

‘Wat?’

‘Hoe is jouw levensverhaal?’

‘Nou, minder avontuurlijk, hoor. Ik ontmoette Max toen ik zeventien was en ben met hem getrouwd. We hebben twee kinderen. Toen kreeg hij een verhouding met zijn secretaresse. Ook klote, zeg maar.’

Peter knikte begrijpend. ‘Kinderen bij jou?’

‘Ja, gelukkig wel. In het weekend zijn ze bij hun vader. Nou ja, dat heeft ook voordelen. Zo kan ik er nog eens uit.’

‘Lang geleden?’

Angela schudde haar hoofd. ‘Nee, pas eigenlijk. Ik moet er nog aan wennen, om je de waarheid te zeggen.’

‘Alles in je eentje doen zeker? Zal niet meevallen. Maar als het lukt, denk je na een tijdje: het is toch leuk om zelfstandig te zijn. Dan ga je steeds meer proberen en dingen als een uitdaging zien. Tegen de tijd dat je alleen op reis wilt, zit je goed.’

‘Echt? Voorlopig moet ik daar nog niet aan denken. Ik voel me al ongemakkelijk op zo’n feestje als dit.’

‘Begrijp ik. Je moet in dit leven voor jezelf opkomen. Denk niet aan wat anderen van je vinden. Doe alleen dingen die je leuk vindt. Leer jezelf kennen. Krijg je zelfvertrouwen van.

Durf avontuurlijk te zijn!’

‘Je hebt erover nagedacht, hoor ik.’

‘Gestudeerd. Psychologie.’

Ze gingen op de bank zitten. Peter haalde een nieuwe fles wijn en schonk hun glazen telkens bij. Angela merkte dat ze te veel dronk, maar eigenlijk had ze wel zin om zich te bezatten. Ze vond Peter aardig en ze vroeg zich af of ze met zo’n man een relatie zou kunnen beginnen. Een man die eruitzag als een intellectueel, maar tegelijk superavontuurlijk was. Een wolf in schaapskleren, dacht ze lacherig. Hij was vol begrip en aandacht voor haar. Hij luisterde. Zo anders dan Max, die alleen maar aan zichzelf dacht. Ze zaten dicht tegen elkaar aan maar dat stootte haar niet af, zoals ze had verwacht als een andere man dan Max haar zou aanraken. Ze keek naar zijn mond. Ja, ze zou hem durven kussen. Maar verder? Nee, niet aan denken! Stel je voor dat hij het merkte. Ze was altijd bang dat mensen aan haar zagen wat er in haar omging. Ze had trouwens nog steeds een beetje hoofdpijn.

‘Je hebt zeker geen aspirientje bij je of zo?’

‘Verveel ik je zo erg?’

Ze lachte. ‘Nee, ik had al hoofdpijn voor ik hier kwam.’

Peter stond op.

‘Ik vraag het wel even aan José. Of... als je liever naar huis wilt?’

Angela keek of ze Georgina zag. Ze ontdekte haar op het

balkon met een van de nerds, die zich over haar heen boog, waarop Georgina giechelig wegdook.

‘Ik ben met Georgina. Ik wacht denk ik op haar. Tenminste...’

Peter zag waar ze naar keek. ‘Die is voorlopig nog wel even bezig. Ik kan je ook brengen als je wilt.’

Angela keek op haar horloge. Het was nog niet echt laat, Georgina zou vast nog wel even willen blijven.

‘Ik haal een aspirientje, en dan zien we wel,’ zei Peter.

Hoofdstuk 21

De herinneringen kwamen met vlagen terug, soms heldere, korte beelden, dan weer gleden ze langzaam voorbij als een mistvlaag. Of ze herinnerde zich flarden van een gesprek, soms slechts enkele woorden, maar ook hele zinnen, alles overstemd door een ruis die constant in haar hoofd zat.

Het was vooral de koude blik in de ogen van de man en de vrouw die ze nu goed voor zich zag. Ze zag in gedachten hoe ze lachten of iets vriendelijks zeiden, maar daarbij bleven hun ogen emotioneel.

Er was van begin af aan iets vreemds geweest aan de manier van doen van die mensen, realiseerde ze zich nu. Ze herinnerde zich dat ze zich een paar keer had afgevraagd of ze niet een stokje moest steken voor het steeds bezitteriger gedrag dat ze tentoonspreidden: ze namen haar hele huishouden over en ze sloten haar meer en meer buiten en behandelden haar of ze niet bestond. Ze overlegden niets meer en gingen hun gang alsof het hun eigen huis was.

Waarom had ze het laten gebeuren? Was ze bang voor de eenzaamheid als ze weg zouden gaan? In haar herinnering had ze er als een zombie bij gestaan en alles

over haar heen laten komen zonder dat het haar iets deed.

Er was een voorval dat ze zich nu herinnerde. De vrouw was met haar dochter naar de stad gegaan. Ze waren weggegaan zonder het met haar te overleggen en kwamen terug met tassen vol nieuwe kleren, die haar dochter niet eens nodig had en die ook niet in een stijl waren die ze gewend was voor haar te kopen. Ze herinnerde zich niet of ze er iets van had gezegd, maar wel dat de vrouw het kind samenzweerderig naar zich toe trok en slechts terloops zei: 'Ik heb het geld voor de kleren van het huishoudgeld betaald. Ik denk dat je moet pinnen, want er zit geen geld meer in de portemonnee.'

Hoe kon ze zo stom zijn geweest om zich door die mensen te laten inpakken, terwijl ze nu besepte dat ze al die tijd de tekenen had gezien dat er met hen iets niet in de haak was? Was het hun om het kind te doen geweest, om haar dochter? Waar was ze nu?

Ze moest hier uit zien te komen en haar zoeken voor het te laat was. Ze legde haar polsen tegen de scherpe hoek van de stenen en begon weer het plastic erlangs te schuren. Als ze maar volhield, moest het lukken om het kapot te krijgen.

Hoofdstuk 22

De hoofdpijn zakte, maar toen iedereen ging dansen en het een echte *Caribbean night* dreigde te worden omdat er nog meer kleren uitgingen, zei Peter, wijzend op de uitdagend swingende collega's van José: 'Of we storten ons in het feestgewoel of we gaan snel weg.'

'Weg dan maar,' zei Angela, die haar col rond haar nek voelde prikken. Ze had de trui wel uit willen doen, maar ze droeg er een T-shirt onder met een gat erin. Ze namen afscheid. Georgina had hem flink om en lachte Angela bemoedigend toe, wat ze nogal gênant vond omdat Peter het ook zag. Peter had een oude Mercedes, de kleur was opvallend ijsblauw.

'Een uniek exemplaar,' begon hij.

Angela interesseerde zich niet voor oude auto's. Dat had hij door, dus hij weidde er gelukkig niet over uit. Hij vroeg waar ze woonde. Angela legde het uit.

'Jammer dat de avond voorbij is,' zei hij terwijl hij haar liet instappen.

'Ja, jammer,' lispelde Angela met dubbele tong. Ze voelde zich een beetje draaierig.

Peter stapte ook in en startte de auto. 'Zullen we nog ergens iets gaan drinken?'

Angela moest er niet aan denken om in de staat waarin ze nu verkeerde in de een of andere rokerige ruimte aan een bar te gaan hangen, met het risico dat ze zich vreselijk ging misdragen of misschien zou flauwvallen. ‘Nee, liever niet. Ik heb geloof ik genoeg gedronken.’

Peter keek haar lachend aan. ‘Zal ik je dan maar thuisbrengen?’

Angela knikte en dacht: zal ik vragen of hij nog een kopje koffie komt drinken? Maar dat was misschien te vlug als je iemand maar een paar uur kende. Het zou erop lijken alsof ze meer wilde. Ze werd er een beetje zenuwachtig van, maar opwindend zenuwachtig. Het voelde best fijn, al wist ze er tegelijkertijd niet goed raad mee.

Peter stopte een cd in de speler. Astrud Gilberto zong zwoel: ‘Tall and tan and young and lovely... The girl from Ipanema goes walking...’

‘Tall and tan and lovely...’ zong Peter mee.

Angela wenste dat hij zijn mond hield. Haar gedachten begonnen te tolleren. ‘Astrúd is het, gek hè?’ lispelde ze.

‘Hè?’

‘Trud! Niet Astríd!’ Ze giechelde en realiseerde zich dat ze als Georgina klonk.

Ze waren vlak bij haar woning en reden langs een parkje dat omzoomd werd door hoge huizen waar tientallen jaren geleden nog de betere middenklasse woonde. In het parkje

stond een theehuis, waar je overdag poffertjes en pannenkoeken kon eten. Peter reed de parkeerplaats op en stopte. Aan twee zijden stonden hoge rododendrons, in het theehuis was het donker.

‘Zin om nog wat te praten?’ Hij ging verzitten, zodat hij haar beter kon aankijken.

Angela knikte, hoewel het haar eigenlijk geen donder kon schelen. Ze was duizelig en wilde het liefst gaan liggen en haar ogen dichtdoen. Ze zakte onderuit tot ze met haar hoofd tegen de rugleuning steunde en mompelde: ‘Mij best.’

Peter vatte het blijkbaar als een uitnodiging op en boog zich over haar heen. Ze voelde zijn wang tegen haar gezicht, zijn mond op de hare en toen zijn tong die zich naar binnen drong. Ze probeerde iets te zeggen, maar met die mond vol was het niet te verstaan. Zijn hand ging naar haar dij, en gleed daarna over haar buik. Hij voelde onder haar trui, aan haar borsten. Hij ging verder naar beneden en trok de rits van haar broek omlaag.

‘Doe uit.’

‘Nee, nee...’ Het leek of ze in een achtbaan zat, ze verloor de grip op zichzelf en de wereld om haar heen. Helder denken kon ze al langer niet meer.

‘Doe uit!’

‘De wijn... Ik had niet zo veel moeten drinken. Ik kan niet zo goed tegen drank.’

‘Geeft niks. Doe uit,’ fluisterde hij in haar oor.

Ze wilde niet, maar zijn stem klonk zo dwingend. Hij begon aan haar broek te sjorren.

‘Ik wil je...’ zei hij hijgend. ‘Trek uit! Ik weet dat je ook naar mij verlangt.’

Haast willoos deed ze haar broek naar beneden. Peter ritste zijn gulp open. Angela voelde iets hards. O god, wat was ze aan het doen? Het was zo anders dan met Max, die voelde als haarzelf.

‘Nee, niet doen, Peter!’ Ze werd misselijk. Jezus! Als ze maar niet moest overgeven.

Hij trok haar slip naar beneden.

‘Nee, hou op! Ik wil...’

Zijn vingers drongen in haar binnen. Het deed pijn.

‘Niet doen! Ik wil het niet.’

Peter beet in haar nek.

‘Ik weet dat je me wilt...’ hijgde hij. ‘Ik weet dat je...’

De zin dreunde door in haar hoofd. Het was... Het leek... O god, nee! Het was die zin! Die ene zin! Ze probeerde Peter weg te duwen, maar op de een of andere manier lukte het hem de rugleuning van haar stoel naar achteren te klappen, waardoor ze opeens plat op haar rug lag en hij boven op haar rolde. Ze stikte bijna onder zijn gewicht.

‘Nee, nee!’ Ze probeerde hem weg te duwen. Alles begon te draaien en haar maag trok samen. De misselijkheid werd

steeds erger. ‘O god, nee! Ik moet...’ Ze voelde zijn hand op haar schouder, hij drukte haar naar beneden. ‘Nee!’ Ze voelde iets vlezigs langs haar blote been glijden en vervolgens een paar schokkende bewegingen. Hij kwam klaar! Tegen haar been! ‘Ik moet... Ik moet overgeven!’ Ze duwde hem met al haar kracht weg, duwde het portier open en kotste alles uit.

‘Sorry,’ zei ze even later terwijl ze met haar mouw langs haar mond veegde. Het maagzuur brandde in haar keel. Ze voelde zich nog steeds duizelig en wilde uitstappen om wat frisse lucht te krijgen.

‘Wacht!’ Hij hield haar tegen.

Ze verstijfde. ‘Ik moet naar huis. Ik ben ziek. De kinderen...’

‘Zijn ze alleen?’ vroeg hij.

Ze knikte. ‘Ja... de oppas kon niet de hele avond blijven. Ik... Ik had allang thuis moeten zijn,’ verzon ze.

‘Ik breng je wel!’ Hij trok haar portier dicht, startte de motor en reed achteruit de parkeerplaats af. Hij zei nog iets, maar de woorden drongen niet tot haar brein door, niet genoeg in ieder geval om iets fatsoenlijks terug te kunnen zeggen. Ze sloot haar ogen en probeerde de bewegingen van de auto niet te voelen, wat natuurlijk niet lukte. Met haar hoofd tussen haar knieën zakte de misselijkheid een beetje. Ze had nu zo’n vreselijke hoofdpijn dat het leek of iemand haar stevig achter in haar nek kneep. Stiekem keek ze onder

haar arm door naar het knopje van het slot in het portier. Het was niet naar beneden. Als het moest kon ze zich zo uit de auto laten vallen. Hield die draaierigheid maar op, ze kon niet meer goed nadenken. Peter stopte voor haar huis. Angela duwde het portier open.

‘Zullen we nog wat afspreken?’ vroeg Peter.

‘Eh... Misschien... Ik...’ Ze kon geen smoes verzinnen. Ze durfde hem niet aan te kijken en stapte gauw uit. ‘Ik moet nu rennen. Dag! Sorry! Ik geloof dat ik weer moet overgeven...’

Met trillende hand stak ze de sleutel in het slot. In een flits zag ze de lucifer tussen de deur en het kozijn zitten. Het kon haar nu allemaal niets meer schelen, als ze maar binnen was. Zonder om te kijken stapte ze het gangetje in en smeed de deur achter zich dicht. Ze liet haar tas vallen en rende de trap op. In de badkamer trok ze al haar kleren uit en liet ze op de grond vallen.

Ze zag zichzelf in de spiegel: haar haar zat in de war, er zaten mascaravegen op haar wangen en ze had een verwilde blik in haar ogen. Er kwam weer een golf van misselijkheid opzetten, haar maag kneep samen en stuwde de resterende inhoud naar boven. Nog net haalde ze het tot de wc. Uitgeput hing ze met haar armen over de pot. Ze begon te huilen, eerst zacht snikkend, toen met lange uithalen. Het verdriet kwam uit elke porie van haar lichaam. Ze zag steeds het beeld van zichzelf, dronken in een auto met een vent die

ze nauwelijks kende en die als een hond tegen haar heen ejaculeerde. Ze hilde tot ze geen tranen meer had. Onder de douche bleef ze zichzelf met zeep boenen tot haar huid ervan begon te prikken. Haar haar waste ze wel vier keer, steeds met grotere hoeveelheden shampoo. Op het laatst schuimde het zo erg dat ze tot haar enkels in het zeepwater stond. Toen ze zich had afgedroogd, voelde ze zich nog steeds niet schoon en ze stapte weer het bad in om de douche aan te zetten.

Na een half uurtje zat ze in haar kamerjas op het voeteneind van haar bed en staarde verdwaasd voor zich uit. Ze verlangde naar een troostende arm, een stem die zei dat het allemaal goed zou komen. Zo eenzaam als ze nu was, had ze zich nog nooit gevoeld. Dit was erger dan toen ze ontdekte dat Max iets met Suze had. Toen dacht ze dat haar wereld instortte, dat haar leven mislukt was; nu stikte ze bijna in het puin van haar leven. Het kleine beetje eigenwaarde dat ze sinds de scheiding met zo veel moeite had teruggevonden en waarvan ze voelde dat het elke dag een beetje meer werd, was vanavond in één klap verdwenen. Ze stond op en sjokte de trap af. In de gang lag haar tas op de grond. Ze raapte die op en haalde haar telefoon eruit. Ik weet dat je me wilt... galmde het door haar hoofd. Ik weet dat je me wilt... Ze had hem eerder gezien, dat wist ze ineens zeker, en niet alleen toen ze

met Georgina op het terras bij de Hill Inn had gezeten. Was het toeval dat hij daar die middag langsliep? Volgde hij haar? Hoe wist hij vanavond waar ze woonde? Had ze haar adres genoemd? Ze herinnerde het zich niet meer. Misschien één keertje, maar niet het huisnummer. Of wel? Ze voelde aan haar hoofd, wreef langs haar nek. Ze moest een paracetamol nemen, of twee. Hij was direct naar haar huis gereden, zonder een enkele keer de weg te vragen. Ze woonde in een onbeduidend straatje. Ze had beter moeten opletten. Hij was het, het kon niet anders. Maar nu kende ze zijn naam en José wist vast wel waar hij woonde of had zijn telefoonnummer. Dan had ze genoeg aanwijzingen om naar de politie te gaan. Ze moest José met een smoesje meer informatie aftroggelen. Misschien had zij iets met zijn handschrift erop, dan kon ze dat vergelijken met de briefjes. Waar had ze die gelaten? In de soepterrine! Had ze Josés telefoonnummer ergens? Anders wist Georgina het wel. Ze keek op de klok die op de piano stond. Nog geen twaalf uur. Met trillende handen klapte ze haar telefoon open. De display meldde zes gemiste oproepen.

Hoofdstuk 23

Georgina had twee keer gebeld en vier keer was er gebeld vanaf een nummer dat ze niet kende, allemaal in het laatste half uur. Peter natuurlijk. Had ze Peter eigenlijk wel haar nummer gegeven? Niet dat ze zich herinnerde. Maar hij kon daar via José en Georgina natuurlijk makkelijk achter komen.

Angela kon zich de gretigheid voorstellen waarmee Georgina het zou geven. Of had hij haar nummer al gehad? Hij moest niet denken dat ze hem niet doorhad; zijn woorden hadden hem verraden.

Die kerels moesten niet denken dat ze maar van alles met haar konden uithalen, haar dumpen voor een of ander jong mokkeltje, haar constant lastigvallen en de stuipen op het lijf jagen met idiote berichten, haar bedwelmen met psychologische prietpraat en alcohol om haar vervolgens te verkrachten in een auto... Ze schrok van haar eigen gedachten. Een golf van walging kwam in haar boven. Als hij niet voortijdig was klaargekomen en zij niet had moeten overgeven, was hij vast verdergegaan. Tegen haar zin en dat had ze duidelijk laten merken. Hij had het slim aangepakt, want iedereen had hen op Josés feestje samen gezien en hij had haar niet gedwongen te veel te drinken! Dat ze naar dat parkje reden was ook met haar instemming gebeurd, maar toen was ze al zo ver heen, dat ze nauwelijks besepte wat ze

deed. Het was allemaal een vooropgezet plan. Dat ze erin was getrapt! Maar hoe kon ze ook maar vermoeden dat mensen zo doortrapt waren? Ze had dit soort dingen nooit eerder meegemaakt. De enige man met wie ze ooit samen was geweest, was Max. En met hem was het nooit zo gegaan. Toen ze elkaar pas kenden, vreeën ze bij haar thuis als haar ouders er niet waren, iets waar ze zich al dagen van tevoren op verheugden. Er gebeurde nooit iets onverwacht. Met Peter was ze er gewoon in getrapt. Ja, ze was inderdaad een domme, naïeve dorpstrut. Maar kon zij er wat aan doen dat ze nooit met meer slechtheid in aanraking was geweest dan de afbeelding van de duivel in de kinderbijbel? Dat ze niet zoals Georgina altijd achterdochtig was. Max had haar ook niet wijzer gemaakt.

‘Maak jij je daar nou maar niet druk over!’ zei hij, als ze vroeg naar zijn werk.

Ze hoorde hem telefoneren in zijn werkkamer, maar altijd met de deur dicht.

‘Max houdt je expres dom,’ zei Georgina toen ze haar vertelde dat ze niet eens wist hoe ze geld moest overmaken. ‘Dan heeft hij macht over je.’

Ja, en het was misschien uit gemakzucht dat ze het zo had gelaten, bovendien interesseerden geldzaken haar geen bal. Waarom zou ze moeite doen om zich erin te verdiepen als Max al die dingen regelde? En bij hoeveel vrouwen in haar

omgeving ging het niet net zo? Sommigen hadden ook nog een goede opleiding maar wisten toch niet hoe ze met een computer om moesten gaan of hoe ze een bankoverschrijving moesten doen.

Pas bij de advocaat hoorde ze hoeveel hypotheek er op hun huis stond. De man had minzaam gelachen toen ze uitriep: ‘Een lening! Wat voor lening? We hebben dat huis toch gekocht?’

‘Ja, mét een hypotheek. En er zit maar een beetje overwaarde op het huis. De helft daarvan is voor u.’

Hij had haar voorgerekend hoeveel dat was.

‘Zo weinig! Daar kan ik toch nooit een huis van kopen?’

De man schudde zijn hoofd. ‘Nee, het is hooguit genoeg om een huis mee in te richten. Misschien blijft er nog genoeg over voor een autootje.’ De manier waarop hij dat laatste woord uitsprak, zei veel over hoe die man over haar dacht. Terecht, moest ze nu schaamtevol bekennen.

Het had dagen geduurd voor ze over de schok heen was en zich erbij kon neerleggen dat ze het niet breed zou hebben. In het vervolg kon er alleen sprake zijn van enige luxe als ze die zelf verdiende.

Wat als Max hoorde wat haar was overkomen? Dat mocht niet gebeuren, ze moest het geheimhouden. Ze kon het dus aan niemand vertellen, niet aan de politie en ook niet aan Georgina. Max zou meteen zeggen: Zie je nu hoe

onverantwoordelijk ze is! Hij zou naar de rechter stappen en proberen alsnog de voogdij over de kinderen te krijgen. Ze voelde een enorme woede in zich opkomen. Ze had er genoeg van om door iedereen als een onnozel wicht te worden beschouwd. En Eric en Martha vonden haar waarschijnlijk ook een hysterisch wijf. Het zou gek zijn als dat niet zo was na de keren dat ze haar hadden meegemaakt. Angela gaf boos een trap tegen de muur.

‘Au, godverdomme!’ Ze voelde aan haar teen.

Ze had helemaal geen zin meer om Georgina te bellen, die natuurlijk wilde weten hoe het met Peter was gegaan en dat daarna met d'r dronken kop aan iedereen op het feestje ging rondbazuinen.

Met de tas in haar hand liep Angela de trap op, raapte de kleren van de badkamervloer en propte ze in de wasmand. In haar slaapkamer gooide ze haar kamerjas op de stoel en stapte in bed. Ze knipte het licht uit en ging op haar rug liggen met haar handen op haar buik. Ze staarde een tijdje naar het plafond. Max en zijn kanarie zaten nu vast bij de open haard, wijntje erbij, muziekje aan, de kinderen boven in bed. Dat wijf had gewoon haar plaats ingenomen. Suze was in háár huis getrokken, had haar man ingepikt en als ze de kans kreeg pikte ze ook haar kinderen in. Uiteindelijk heb ik niemand meer, dacht Angela. Er is niemand die echt om mij geeft. Ze voelde zich zo eenzaam dat het pijn deed, het kroop omhoog

naar haar borst. Ze klemde haar armen om haar lichaam. Het leven leek zich in steeds kleinere cirkels om haar heen te sluiten tot ze alleen zichzelf nog had, ze werd vermorzeld als een autowrak. Ze trok het dekbed omhoog, want ze begon te rillen en haar tanden klapperden. Ze kon het niet stoppen. Met veel moeite richtte ze zich op en ze stapte het bed uit om uit Tania's kamer een extra dekbed te gaan halen. Naakt liep ze door de donkere gang. Ze bleef staan. Hoorde ze iets? Of kwam het door die verdomde wijn?

Voetstappen! Haar adem stokte. Verbeelde ze het zich of hoorde ze echt het geluid van voetstappen op de laminaatvloer beneden? Kon er iemand binnen zijn gekomen? Ze herinnerde zich dat ze de lucifer tussen de deur en het kozijn had zien zitten. Er moest daarna iemand binnen zijn gekomen, of via de achterdeur. Nee, dat kon niet. Waar was haar mobiel? Pas nu realiseerde ze zich dat ze in haar blootje op de gang stond en ze liep op haar tenen terug naar haar kamer, waar ze de kamerjas van de stoel griste. Ze trok de stekker van het bauhauslampje uit het stopcontact en sloop met de lamp in de aanslag terug naar de gang. Ze luisterde weer. Niks. Doodstil.

‘Is daar iemand?’ En ze herhaalde de woorden nu harder en op lagere toon. ‘Is daar iemand?’

Ze boog zich een stukje voorover.

‘Wie is daar?’

Ze deed een paar stappen terug om het licht op de gang aan te doen en keek over de balustrade. Het was donker beneden, maar ze hoorde geritsel.

‘Wie is daar, godverdomme!’ riep ze.

Snelle voetstappen, daarna de voordeur... Haar hart ging als een razende tekeer. Ze voelde een koude tocht. Stond de voordeur open?

‘Hé!’ riep ze. ‘Is daar iemand?’

Ze schrok zich dood toen ze haar mobiel ergens in haar slaapkamer hoorde rinkelen en bleef als aan de grond genageld staan. Het geluid stopte, maar even later ging de telefoon weer over. Ze rende terug naar haar slaapkamer en deed het licht aan. Haar tas, waar was dat verdomde ding? Ze vond de tas op de grond naast de stoel. Met trillende handen viste ze de telefoon eruit. Zonder op het schermpje te kijken, riep ze met een van angst toegeknepen stem: ‘Ja!’

‘Angela?’

‘Ja!’

‘Je spreekt met Martha!’

‘O, god! Gelukkig! Martha! Er is iemand in huis!’ fluisterde ze gejaagd.

‘Wie?’

‘Ik weet het niet. Iemand. Ik weet het niet zeker, maar ik hoorde voetstappen en de voordeur.’

‘We komen eraan, rustig maar. Eric zoekt al een taxi. We

zijn niet ver. We hebben een leuke band. Hoor je me?’ Martha sprak op een rustige toon. Het kalmeerde Angela enigszins. ‘Bel 112. Of zal ik het doen?’

‘Ja, ja! Doe maar!’

‘Goed. Ik bel je zo terug.’

Angela gooide de telefoon op haar bed, rende naar de slaapkamerdeur en sloeg die dicht. Er zat geen sleutel in het slot. Ze duwde het ladekastje voor de deur, maar zag meteen dat het niet voldoende was, dus schoof ze het weer weg. Ze begon het tweepersoonsbed naar de deur te slepen. Na lang trekken en sjoeren stond het een klein stukje van de muur, zodat ze haar lichaam tussen de muur en het hoofdeinde kon wringen. Terwijl ze zich met haar voeten afzette, duwde ze het bed de kamer door. Toen kroop ze eroverheen en keek of de deur open kon. De deur week geen millimeter.

Uitgeput bleef ze zitten. Martha zou de politie bellen. Bellen? Toen ze vanmiddag aan de deur stonden, vertelde Eric dat ze hun telefoon waren vergeten. Ze schrok toen haar telefoon weer rinkelde. Ze wist het niet zeker, maar het leek hetzelfde nummer waarmee eerder deze avond was gebeld. Peter! Ze aarzelde en staarde met bonkend hart naar de rinkelende telefoon. Die sloeg over op de voicemail, niemand sprak in. Even later ging de telefoon weer over.

‘Ja!’

‘Angela? De politie komt eraan.’ Op de achtergrond

klonken stemmen. ‘Is hij nog in huis?’

‘Ik weet het niet,’ fluisterde Angela. ‘Ik zit in mijn slaapkamer en heb de deur gebarricadeerd.’

‘Goed. Blijf daar. We komen eraan.’

‘Martha?’

‘Ja.’

‘Jullie waren je telefoon toch vergeten?’

‘Ja, deze is van de eigenaar van het restaurant. We hebben een leuke band en wilden vragen of we vannacht bij jou kunnen blijven, zodat we de auto morgen meteen naar een garage kunnen brengen. Er rijdt nog wel een nachttrein, maar die gaat alleen om het uur, geloof ik. Tegen de tijd dat we thuis zijn, kunnen we al bijna weer terug naar Rotterdam. We hadden je al een paar keer eerder geprobeerd te bellen, maar je nam niet op.’

Angela hoorde iemand op de achtergrond praten.

‘Ik moet hangen, de taxi staat voor. Ik zie je zo. Blijf daar en wacht tot wij er zijn.’

De verbinding werd verbroken.

Angela staarde een moment voor zich uit. Wat een zegen dat ze Eric en Martha had ontmoet! Natuurlijk mochten ze blijven slapen. Wat haar betrof, mochten ze zo lang blijven als ze wilden.

Hoofdstuk 24

‘Maar de voordeur stond toch open!’ riep Angela verontwaardigd tegen de agent, een lange jongen met vlasblond haar en een bleke huid. Je kon zijn magere schouders onder zijn jasje zien uitsteken. Zijn accent verried dat hij net als zij uit het oosten van het land kwam. ‘Dat is toch het bewijs dat er iemand in huis was?’

‘Misschien dácht u dat u iemand hoorde. Hebt u de deur zelf niet open laten staan? U bent naar een feestje geweest, zei u?’ Hij noteerde alles op een blocnote. ‘Hebt u gedronken?’

Angela voelde dat ze een kleur kreeg. Ze keek naar Martha, die glimlachte. Martha droeg zo’n pashminasjaal in een grijsbeige kleur die Angela nooit zou kiezen, maar die Martha flatteerde.

Ze stonden met z’n allen midden in de woonkamer: zij, Martha, Eric, de blonde agent en een collega van hem die niks zei, maar aan zijn gezicht te zien wel alles in de gaten hield en het verhaal maar half geloofde.

‘Nou, gedronken... Een paar wijntjes. Ik hoefde niet te rijden. Ik ben echt niet dronken, hoor.’

Ruim een uur geleden was ze dat nog wel. Hoe lang deed je lichaam erover om de alcohol eruit te werken? Langer dan een uur in ieder geval. Ze probeerde nuchter te kijken en

realiseerde zich dat ze met haar mond trok.

‘Heeft iemand u thuisgebracht?’

Angela voelde de aderen in haar hals kloppen. Ze keek weer naar Martha, de glimlach leek op haar gezicht gebeiteld. Angela’s moeder kon net zo kijken, vooral als ze vermoedde dat haar dochter niet de waarheid sprak. De vlammen sloegen haar bijna uit.

‘Eh... Ja, iemand heeft me afgezet.’

‘Misschien heeft die persoon de deur niet goed achter zich dichtgetrokken.’

‘Hij is niet mee naar binnen geweest,’ bitste Angela.

Ze had er nog achteraan willen schreeuwen: Wat denkt u wel van me! Ze zag dat Eric naar haar keek.

‘Ik heb echt iemand horen lopen. Toen ik riep of er iemand was, hoorde ik voetstappen en daarna voelde ik een tochtvlaag. Toen was het stil. Hij moet dus door de voordeur zijn weggegaan...’

Ze aarzelde, want ze begon nu zelf ook te twijfelen. Haar oren suidsen. De geluiden uit haar omgeving kwamen allemaal enigszins vervormd binnen. Dat was natuurlijk het gevolg van de alcohol. En ja, misschien had ze de voordeur niet goed achter zich dichtgedaan en verbeelde ze het zich allemaal. Ze dacht niet dat het verstandig was nu te vertellen dat ze bang was dat iemand een kopie van de voordeursleutel bezat. ‘Ook aan de achterkant zijn geen sporen van braak,’

onderbrak de agent haar gedachten. ‘De sleutel zit in het slot van de keukendeur. U hebt er zelf al die spullen voor gezet?’

Angela knikte. Haar gezicht begon nog meer te gloeien. Die vent moest echt denken dat ze paranoïde was. Ze probeerde koortsachtig een plausibele verklaring te vinden, maar kon niets verzinnen. Het glimlachje op Erics gezicht hielp ook niet erg.

‘U zegt dat u niet meer in de woonkamer bent geweest nadat u vanavond thuis bent gekomen?’

‘Nee, ik... ik ben meteen naar boven gegaan.’

‘Hoe lang was u al thuis toen u iemand hoorde?’

‘Een half uur...’

‘Eerder hebt u niks gehoord?’

Angela schudde haar hoofd. ‘Ik stond onder de douche.’

‘Dan heeft het er alle schijn van dat er pas iemand de woning binnen is gekomen ná uw thuiskomst. Anders had u hém al eerder gealarmeerd. Een inbreker blijft in zo’n geval echt niet rondhangen met het gevaar betrappt te worden, meestal smeert hij hem meteen. Ik denk dat de voordeur niet goed dicht was en gelegenheid maakt de dief.’

Angela zag dat hij het allemaal niet zo serieus nam: te veel gezopen, niet goed opgelet en gewoon de voordeur open laten staan. Dat stond misschien nu ook in zijn opschrijfboekje. En daar werd op het bureau een verslag van gemaakt. Ze zou voorgoed in de annalen van het gezag staan

als: *hysterisch type, hoort en ziet dingen die er niet zijn.* Fijn voor Max als hij alsnog bewijs zoekt voor haar onbekwaamheid. Ze beloofde zichzelf alleen nog in uiterste nood de politie te waarschuwen. Of misschien helemaal nooit meer. Ze kwamen toch altijd te laat. Martha en Eric stonden erbij als de ouders van een kind dat door de politie is aangehouden. Eric wipte een beetje ongeduldig van zijn ene op zijn andere been heen en weer. De agent zag dat en nam hem een moment op voor hij verderging met opschrijven. Angela vond de hele situatie steeds gênanter worden.

‘U doet net of mevrouw Altman alles verzint,’ zei Martha opeens.

‘Dat zeg ik niet. Ik zeg alleen dat ze misschien zelf de voordeur open heeft laten staan en dat er toen iemand geweest kan zijn, ik herhaal: *kán* zijn, die een gelegenheid zag om binnen te komen.’

‘Bedoelt u dat er geen mensen zijn met slechte bedoelingen?’ vroeg Martha. ‘Dat mensen pas slechte dingen gaan doen als de gelegenheid zich voordoet?’

Angela hoorde Eric zuchten.

De agent bleef onverstoorbaar. ‘In veel gevallen is dat inderdaad zo. Niet alle misdaden gebeuren met voorbedachten rade. Vaak zijn ze een gevolg van een reeks gebeurtenissen. Of van het handelen van anderen. Dat je ergens slachtoffer van wordt, ligt soms aan je eigen gedrag.

Niet altijd, hoor. Maar vaak wel. Dat is mijn ervaring.'

'Ja, daar hebt u misschien wel gelijk in,' zei Eric.

Martha's gezicht betrok. Ze wierp hem eerst een boze blik toe en zei toen tegen de agent: 'U bent zo iemand die zegt dat een meisje dat verkracht wordt, er zelf om vraagt.'

Angela keek naar de piano.

'Nee, dat zeg ik niet. Verkrachting blijft strafbaar, maar als je in een kort rokje door een donker park gaat lopen, is de kans groter dan wanneer je in plaats daarvan een taxi neemt of door een verlichte winkelstraat loopt.'

Of bezopen in de auto gaat zitten met een vent die je nauwelijks kent, dacht Angela. Ze had helemaal geen zin om de discussie tussen de agent en Martha verder aan te horen. Bovendien begon ze zich hier, in haar blote kont onder een kamerjas, erg ongemakkelijk te voelen. Ze trok de ceintuur strakker aan en zei zo gedecideerd als ze kon: 'Ik begrijp uw standpunt. Ik zal voortaan beter opletten.' Ze deed een stap in de richting van de deur, in de hoop dat de agent begreep dat ze het gesprek wilde beëindigen.

De agent stak het opschrijfboekje in zijn zak.

'We maken er een aantekening van. Als u nog iets ongewoons ontdekt, laat het ons dan weten.'

Angela knikte en liet de heren uit.

'Goedenavond!' zei Eric.

'Nou zeg!' zei Martha licht verontwaardigd terwijl ze haar

sjaal over een stoel gooide. ‘Straks moet je als slachtoffer nog de gevangenis in omdat je iemand tot een misdaad hebt aanzet.’

‘Ja, stel je voor!’ zei Eric. ‘En de dader gaat vrijuit. Dat zou wat moois zijn.’

‘Ach jij!’ zei Martha. ‘Ik mag het toch wel voor Angela opnemen? Die agent nam haar gewoon niet serieus.’

‘Ik zeg er toch niets van? Ik geef je gelijk. Ik vroeg me alleen af waarom je zo’n hele discussie met die vent zou beginnen.’

‘Discussie?’

‘Ach, laat maar!’

Angela voelde met haar handen aan haar wangen. Haar gezicht voelde gespannen.

‘Had je nog iets tussen de voordeur gestopt, waar we het eerder over hadden?’ vroeg Eric.

Angela merkte dat hij haar aandachtig opnam. Kon hij zien dat ze onder haar kamerjas niets aanhad?

‘Ja, een lucifer. En ik weet zeker dat die er nog tussen zat toen ik thuiskwam.’

‘Zal ik een kopje thee zetten?’ onderbrak Martha.

Angela knikte. ‘O, als je dat wilt doen, lekker.’

Ze liep naar de bank en ging zitten. Ze hoorde Martha in de keuken rommelen en wilde vragen of ze alles kon vinden, toen Martha al weer met een dienblad vol kopjes de

woonkamer in kwam. Ze had zelfs de koektrommel gevonden, die ergens achter het servies verstopt stond. Niet voor de kinderen, maar om zichzelf niet in verleiding te brengen.

Martha liep terug om de theepot te halen.

‘Ik denk ook dat je die deur niet goed achter je hebt gesloten,’ zei Eric. Hij zat tegenover haar op een van de blauwe stoelen. Angela voelde zich een beetje ongemakkelijk onder zijn blik, alsof hij de hare wilde fixeren. Ze trok haar benen onder zich, pakte een kussentje en klemde dat tegen haar buik. Ze vermeed zo veel mogelijk hem aan te kijken.

‘Suiker?’ vroeg Martha toen ze even later terug was met de theepot. ‘Het is misschien allemaal wat veel, wat je de laatste tijd meemaakt.’

Angela knikte. Ze drukte met de toppen van haar vingers op haar voorhoofd en maakte draaiende bewegingen. Ze had nog steeds hoofdpijn.

‘De scheiding, de verhuizing. De zorg voor je kinderen... Voor jezelf... Die dingen hakken er bij ieder mens in. Je zou er eigenlijk eens een tijdje tussenuit moeten. Wij kunnen wel op Tania en Luc passen, hoor. Ik zou dat echt geen probleem vinden.’ Ze pauzeerde even. ‘Maar dat wil je natuurlijk niet, omdat je ons pas kent. Nee, het is ook eigenlijk een gek aanbod.’

Eric keek verrast naar Martha.

‘Nee, dat kan ik jullie toch niet vragen! En niet alleen omdat ik jullie pas ken. Het is ook omdat de kinderen nog moeten wennen aan hun nieuwe situatie en als ik dan opeens ook weg ben...’

‘Ik zou het niet erg vinden! Ik vind het wel leuk, juist. Maar het is natuurlijk aan jou.’ Martha schonk een kopje thee in, roerde het door en gaf het aan Angela.

Die nam een slokje. De thee smaakte vreemd, maar dat kwam waarschijnlijk door de wijn. Nu Martha en Eric er waren kon ze zich een beetje ontspannen. Het was gek, maar daardoor voelde ze zich met de minuut meer moe.

‘Slaap maar lekker uit!’ Martha stond op en liep weer naar de keuken. Het viel Angela op hoe thuis ze zich leek te voelen. Ze bewoog zich alsof ze hier woonde. ‘Wij zijn er nu toch.’

Martha kwam terug met een keukendoekje en veegde de tafel schoon. Angela had niet eens gezien dat er thee op was gemorst.

‘Slaap lekker uit,’ herhaalde ze. ‘De kinderen komen toch pas morgenavond? Ik zorg voor het ontbijt.’

Angela glimlachte. ‘Heel lief van je.’

‘Misschien moet je iets nemen, iets waardoor je een beetje ontspant. Ik heb wel iets voor je.’

Angela schudde haar hoofd.

‘Ik zal jullie bedden in orde maken. Luc heeft een groot

bed. Vinden jullie het vervelend om elk in een andere kamer te slapen?' Ze stond op, haar benen voelden nog slapper dan daarnet. En ze was duizelig.

‘Als het maar voor één nacht is,’ zei Eric lachend. ‘anders kom ik wel bij jou liggen.’

‘Eric!’ zei Martha vermanend.

Martha liep met Angela mee naar boven en hielp haar het bed terug op zijn plaats te schuiven.

‘Geef maar aan mij!’ zei ze toen Angela lakens en slopen uit de kast pakte.

Angela was blij toe, want haar spieren voelde als kauwgom en ze kon haar ogen nauwelijks openhouden, bovendien werd ze met de minuut misselijker. ‘Dank je. Ik ben doodmoe.’ Ze gaf Martha een kus. ‘Welterusten. Ik ben blij dat jullie er zijn. Jullie vinden het verder wel, hè?’

‘Slaap lekker,’ zei Martha. ‘Wij zijn blij dat we vannacht mogen blijven logeren. En dat we je een beetje kunnen helpen. Morgen gaan we op zoek naar een garage die op zondag open is.’

‘Anders bellen we de wegenwacht!’

‘Daar zijn we geen lid van. Stom!’ Martha pakte Angela’s hand. ‘Maak je geen zorgen. We vinden er wel iets op.’

‘Slaap lekker.’

Angela ging haar kamer in en sloot de deur.

Nauwelijks lag ze in bed of ze zakte in een diepe, droomloze slaap. Midden in de nacht schrok ze wakker omdat ze dacht dat er iets langs haar wang ging. Nog half in slaap veegde ze het weg. Hoorde ze gestommel? Een deur? Ze schoot rechtop. De angst joeg weer door haar aderen, haar hart ging als een razende tekeer. God, hield het dan nooit op! Ze deed het licht aan. Het wekkertje naast haar meldde dat het half twee was. Ze luisterde. In huis was het stil. Ze hoorde ook geen vreemde geluiden zoals de voorgaande nachten, maar misschien waren haar zintuigen verdoofd door de alcohol die nog steeds in haar bloed zat. Ze veegde haar haar uit haar gezicht. Haar voorhoofd was bezweet, evenals haar hals en borst. Ze was nog steeds een beetje misselijk en had een vieze zoute smaak in haar mond.

Ze ging weer liggen, sloeg het dekbed een stukje van zich af en staaarde naar het plafond. Ze probeerde te focussen op de witte glazen lamp die boven haar hing. De lamp bleef bewegen en de contouren bleven vaag, het leken twee lampen die net niet over elkaar pasten. Ze werden groter en dan weer kleiner, alsof Angela door een lens keek die ze maar niet scherp kon stellen. Ze wreef in haar ogen en zocht een ander punt in de kamer. De kruk van de deur. Ook die kreeg ze niet scherp. De hoofdpijn was weg, maar daarvoor in de plaats voelde ze zich suf, bijna verdoofd. Het is de spanning, dacht ze. De afgelopen weken, nee, maanden waren al

zenuwslopend geweest en nu al dat gedoe met die vreemde berichtjes, die insluiper... En vanavond met Peter... Ze had zijn telefoonnummer nog niet achterhaald, maar ze moest oppassen dat ze geen dingen ging zien die er niet waren.

Hoofdstuk 25

Al waren de gordijnen dicht, Angela merkte aan de intensiteit van het licht buiten dat het nooit kwart voor acht kon zijn. Het duurde even voor ze doorhad dat de wekker op zijn kant lag en het al elf uur was. Toch bleef ze nog zeker tien minuten voor zich uit liggen staren, omdat ze zich zo duf voelde. Prikkel drongen maar langzaam tot haar hersenen door. Een kater natuurlijk. Toen ze in haar kamerjas beneden kwam, stond er een ontbijt klaar met toast, vers geperst sinaasappelsap en zelfs een gekookt eitje. Martha was aan het strijken. Op de plank lag een wit katoenen bloesje van Tania. Met zorg streek ze de ruches die de voorkant versierden, iets wat Angela te veel werk vond. Op de grond stond een wasmand die uitpilde van de ongestreken was en op de stoelen lagen stapels kleren, theedoeken en lakens. De geur van stoom en fris gestreken wasgoed herinnerde Angela aan vroeger.

Martha keek glimlachend op toen Angela binnenkwam. ‘Ik ben altijd vroeg op, en dacht: dan kan ik me net zo goed nuttig maken en even een paar wasjes voor je draaien.’

‘Martha! riep Angela uit. ‘Dat had je allemaal niet hoeven doen, hoor. En dat ontbijt! Het is een hele tijd geleden sinds iemand dat voor me heeft gemaakt.’

‘Ik kan niet stilzitten. Zal ik thee of koffie voor je zetten?’

Angela liep naar de keuken, pakte de waterkoker en vulde die met water.

‘Nee, dat is heel lief van je, maar ik doe het zelf even. Wil jij ook?’

‘Lekker! Ik heb trouwens ook de keukenkastjes even opgeruimd.’

Angela deed een kastje open om twee koffiebekers te pakken. Ze staarde naar de planken waar eerst de bekers en glazen stonden en nu keurig opgestapelde borden.

‘Ik heb ze ook anders ingedeeld, als je het niet erg vindt. Zo is het praktischer.’

Angela wist niet wat ze moest zeggen. Wasje draaien en keukenkastjes opruimen, oké, maar de kasten anders indelen! Ging dat niet een beetje ver? Zelfs haar moeder had dat nooit gedaan.

‘Als je het liever anders hebt, zet ik alles wel terug, hoor.’

Angela schudde haar hoofd. ‘Ik vind het best. Je hebt gelijk: zo is het handiger.’

‘De bekers staan in het kastje ernaast.’

Angela zocht naar de koffie. Ook die stond niet meer op zijn plaats.

‘Koffie, thee en suiker staan boven het koffiezetapparaat. Dan heb je alles bij elkaar.’

Angela voelde een lichte ergernis. Maar Martha bedoelde het allemaal goed en eigenlijk was ze ook wel blij, de kastjes

oogden veel ordelijker dan gisteren. Ze sloeg het deurtje dicht en zette het koffieapparaat aan. De koelkast bleek ook een beurt gehad te hebben: de eieren stonden in de deur, de boter zat in een stenen vloot, en onderin lag de sushi die ze gisteren niet had opgegeten. Ze moest toegeven: het zag er netjes uit.

‘Jeetje, Martha! Je bent wel bezig geweest, zeg!’

Toen Angela even later aan de eettafel zat, zag ze dat de telefoon weer in de oplader stond en dat ook de rest van de kamer was opgeruimd. Er was zelfs gestofzuigd.

‘Martha, je had me echt wakker moeten maken. Ik heb nu niets meer te doen, vandaag.’

‘Geef toch niet. Je zag er zo afgedraaid uit, gisteren. Ik dacht: die kan wel wat hulp gebruiken. En ik doe het graag. Ik moet toch wachten tot Eric terug is. O ja, ik hoop niet dat je het vervelend vindt, maar hij heeft je auto even geleend. Ik wilde je er niet voor wakker maken, want ik dacht dat je het wel goed zou vinden. Eric moest op zoek naar een garage en hoe eerder we die hebben gevonden, hoe eerder je van ons af bent.’

Angela dacht even na. Haar auto ongevraagd meenemen?

Martha zag haar twijfel en zei: ‘Hij is al om half negen vertrokken. Ik heb nog aan je deur geklopt, maar er kwam geen antwoord. Vind je het echt niet vervelend?’

Angela dacht aan alles wat Martha deed. Ze voelde zich nog

steeds uitgeput. Hoe opgelucht was ze geweest toen Martha gisteren belde met de mededeling dat Eric en zij bleven slapen. Ze had vast geen oog dichtgedaan als ze alleen had moeten blijven. Maakte het dan uit dat Eric haar auto had meegenomen? Ze hadden het haar willen vragen, maar waren zo lief geweest haar niet wakker te maken en ze had die auto waarschijnlijk toch wel meegegeven.

‘Nee, nee, natuurlijk niet. Ik... ik ben gewoon een beetje duf. Te lang geslapen, denk ik.’

Ze pakte een stuk toast en smeerde er jam op.

‘Ben je lang getrouwd geweest?’ vroeg Martha even later.

‘Een jaar of tien, maar Max en ik kennen elkaar al veel langer. Jullie?’

Martha schudde haar hoofd. ‘We zijn niet getrouwd. Eric is zo’n vrijbouter. Ik ben er nu aan gewend, maar in het begin vond ik het best moeilijk. Hij is niet zo monogaam, moet je weten. Ik kan het niet veranderen, zo is zijn karakter. Hij heeft spanning nodig, anders voelt hij zich opgesloten, zegt hij. Eric is iemand die altijd wil jagen. Je kent dat type vast wel.’

Angela knikte, al wist ze niet precies wat Martha bedoelde.

‘Hij heeft die prikkels van een vrouw veroveren nodig. Hij houdt van mij, zegt hij, maar de spanning van een verovering is er natuurlijk niet meer.’

Angela bestudeerde Martha’s gezicht. Ze was mooi

opgemaakt, van de oneffenheden die op het strand waren opgevallen, zag je niks meer. Misschien vakkundig gecamoufleerd? Martha's iets vooruitstekende kin maakte haar gezicht juist krachtig, vond Angela nu. Martha had een bijzondere schoonheid, niet die van een fotomodel, maar van iemand met een interessant karakter.

‘Vind je dat niet vervelend?’ vroeg Angela.

Martha bleef even stil, pakte een grijs T-shirt van Angela uit de wasmand en vouwde het uit op de strijkplank. Angela keek hoe Martha ook haar shirt zorgvuldig streek, opkeek en glimlachte.

‘Het is een tijdje uit geweest, maar we kunnen toch niet zonder elkaar,’ ging Martha verder. ‘Hij heeft mij nodig en ik hem, ja, ik denk dat het zo is, al geeft onze relatie ook een hoop problemen. Ik heb ermee moeten leren leven en heb er vrede mee. Ik weet dat het geen liefde is wat hij bij anderen zoekt, en ik kan Eric niet veranderen. Hij gaat niet constant vreemd, het gebeurt bij vlagen. Je hebt van die alcoholisten die zich af en toe klem zuipen, zo gaat het bij Eric ook. Ik merk het meteen aan hem. Dan wordt hij onrustig en kijkt rond naar een geschikte kandidaat. Als hij op jacht is, is hij niet zulk prettig gezelschap. Ik hoop dan altijd maar dat hij gauw iemand vindt achter wie hij aan kan gaan en dat het dan voor een tijdje weer over is. Ik ken de types waarop hij valt. Soms herken ik ze eerder dan hijzelf.’

‘Types?’

Zonder op te kijken, ging Martha verder: ‘Het geeft hem een gevoel van macht, denk ik. Dat is een beetje tweeslachtig: zonder mij redt hij het niet, maar tegelijk wil hij zich tegen mij afzetten. Maar hij is van mij afhankelijk. Als het aan hem lag, kwam er nooit geld binnen.’

‘Wat voor werk doe jij dan?’

Martha keek op. ‘Werk? Ik zit in de verzorging, particulier, zeg maar.’

Angela knikte. Dat paste precies bij Martha.

‘Goh, dat je dat kunt verdragen van Eric, dat vreemdgaan. Ik vond het vreselijk toen ik merkte dat Max een vriendin had. Echt, ik kon er niet mee leven, al zei iedereen dat ik om de kinderen moest denken en dat het in mijn eentje heel anders zou zijn.’

Martha keek op. ‘Anders?’

‘Met Max leidde ik een luxe leven. Ik hoefde me nergens zorgen om te maken.’

Martha legde het gestreken T-shirt op een stapel en pakte uit de wasmand een blauwe broek van Luc. Ze legde die op de strijkplank en streek hem glad, langzaam, zorgzaam, bijna liefdevol, alsof de kleine Luc er zelf in zat. ‘Is hij rijk?’

Angela knikte. ‘Best wel. Advocaten verdienen goed.’

Zonder op te kijken zei Martha: ‘Maar jij bent toch ook rijk? Je hebt een huis en twee kinderen. Ik heb altijd naar

kinderen verlangd. Nu wel minder, maar vroeger werd ik gewoon ziek van het gemis. Ik haatte vrouwen met kinderen, ik háátte ze.’ Martha’s gezicht vertrok, maar toen ze merkte dat Angela het zag, herstelde ze zich meteen en zei met een glimlach: ‘Dat is nu over, hoor.’

Angela voelde medelijden met Martha. Ze wilde er iets over zeggen, maar de telefoon ging.

‘Zal ik even aannemen?’ zei Martha, die er dicht bij stond. ‘Hallo! Angela Altmans telefoon!’

Uit het gesprek leidde Angela af dat Eric belde.

Martha keek naar Angela. ‘Is het goed dat hij nog even verder zoekt? Of heb je je auto nodig?’

Angela schudde haar hoofd. ‘Kan hij niet beter garages bellen om te vragen of ze open zijn?’

Martha herhaalde de vraag voor Eric en gaf het antwoord even later door: ‘Tot nu toe blijken alle garages gesloten. Hij hoopt er een te vinden waarin iemand tijdens sluitingstijd zit te sleutelen. Meestal nemen ze de telefoon niet op.’

Angela lachte en maakte een waaierend gebaar met haar handen om te beduiden dat het oké was.

Hoofdstuk 26

Op Lucs bed lag zijn dekbed met Bob de Bouwer-hoes en ook Tania's bed was verschoond. Dat had Martha vast gedaan. Angela sloeg haar dekbed dicht en zette de laptop aan. Terwijl hij opstartte, liep ze naar de badkamer om zich te douchen. Ze waste haar haar met het laatste restje shampoo, dat ze aanlengde met water. Ze liet het zeepwater over haar lichaam glijden en spoelde zich lang na met zulk warm water dat ze het maar net kon verdragen. Na het douchen veegde ze de stoom van de spiegel boven de wasbak. Haar gezicht was wit, ze had donkere wallen onder haar ogen en rode vlekken in haar hals. Ze smeerde Zwitsal-babycrème op haar gezicht en haar lichaam. Het prikte in haar droge, te vaak gewassen huid. Toen ze haar haar had gekamd, liep ze met een omgeslagen handdoek naar haar slaapkamer. De laptop was opgestart. Misschien was er een mail van Georgina, die – vreemd genoeg – nog niet had gebeld. Ze lag vast met een kater in bed.

Zou ze Georgina vertellen wat haar was overkomen? Haar vriendin zou haar waarschijnlijk uitlachen of haar op zijn minst voor onnozel verklaren omdat ze het zo ver had laten komen. Ze besloot zich eerst aan te kleden. Haar lichaam voelde nog steeds als lood. Maar ze leek zich toch een beetje te ontspannen nu ze niet alleen was en er voor haar werd

gezorgd. Dat krampachtige dat ze de afgelopen tijd had door de worsteling om haar nieuwe leven op orde te krijgen, verdween zowaar een beetje.

Toen ze was aangekleed, ging ze achter haar laptop zitten en klikte het e-mailicoontje aan. Er waren vijf mails, waaronder een spambericht voor te bestellen medicijnen. Ze verwijderde het meteen. Het volgende was een mailtje van haar vader dat ze vluchtig las. Hij schreef dat hij twee konijnen had gekocht voor de kinderen en bezig was om een hok in elkaar te timmeren. Het was groot, met een binnen- en buitenruimte en veilig tegen vossen, die bij hen in de buurt zaten. Gelukkig! dacht Angela, toen ze begreep dat de konijnen niet op het binnenplaatsje in Rotterdam kwamen wonen. Het waren twee vrouwtjes en de kinderen mochten namen verzinnen. Angela zou haar vader later wel antwoorden. Het derde bericht was van Georgina, die schreef.

Hi Ang!

Ben nog nooit zo ziek geweest. Heb de hele nacht overgegeven. Komt vast van die tropische misère bij José. Cocktails! Moet je afblijven. Ik proef het nog en als ik eraan denk,

ga ik weer over mijn nek. En van nog meer, maar dat vertel ik later wel.

Jurgen zegt dat mijn adem naar dode vogeltjes ruikt. Ik ben bang dat hij gelijk heeft.

Hoe was het met Peter? Ben benieuwd!

Bel je zodra ik me beter voel.

XXXXX

G.

Angela had geen zin om te antwoorden. Het bericht was van vanmorgen 11.05 uur. Georgina lag vast weer te slapen.

Het volgende bericht was van Titus, maar ze kende niemand met die naam. Misschien kwam

het van ouders van een kind bij Tania op school. Maar terwijl ze de mail aanklikte, beseftte ze dat het ook van die gek kon zijn. Ze verstarde toen ze las.

Somebody's watching me!

Dat *somebody's watching me* was de tekst uit dat nummer dat ze door haar telefoon had gehoord. Ze voelde aan haar voorhoofd, dat warm en zweterig was. Haar hart klopte in haar keel. Er zat een bijlage bij het bericht; ze twijfelde of ze die zou openen, maar toen ze hem aanklikte, verscheen er langzaam een foto op het scherm. Ze boog iets naar voren om beter te kunnen kijken. Zag ze het goed? Ze staarde naar de achterkant van een auto, een ijsblauwe auto die tussen gebladerte stond. Angela boog zich nog meer. Ja, ze zag duidelijk een Mercedesteken. Was het de auto van Peter? Het kenteken was net niet zichtbaar. De foto was genomen in het donker, het flitslicht weerkaatste op de kofferbak. Je zag duidelijk de contouren van twee inzittenden; ze hielden hun hoofden dicht bij elkaar, de persoon rechts zat iets lager dan de andere. Je kon nergens uit opmaken of het mannen of vrouwen waren, laat staan dat je ze kon herkennen.

Wie had de foto genomen? Niet Peter, als het zijn auto was. Tenzij hij het in scène had gezet om te suggereren dat iemand hen samen had betrapt. Maar wat zou hij daarmee willen bereiken? *Somebody's watching me?* Max! Of iemand die hij had ingehuurd, om aan te tonen dat ze onverantwoordelijk bezig was. Maar ze was vrij, ze mocht doen wat ze wilde. Waarom bleef ze dan toch zo bang voor zijn oordeel? Het zweet brak haar uit, want als iemand hen had staan begluren, wat had hij dan allemaal gezien? Godzijdank had ze moeten overgeven en was Peter niet verdergegaan. Maar hoe wist degene die deze foto had genomen dat zij en Peter in het park terecht zouden komen? Had Peter het stiekem aan iemand verteld, om haar later te kunnen chanteren, of zo? Ze moesten gevolgd zijn. Ze was vanaf haar huis gevolgd naar José en die persoon had ook gezien dat ze door Peter naar huis werd gebracht en was weer achter haar aan gegaan. Maar wie had er belang bij om haar te stalken? En waarom?

Ze dacht een moment na over de naam Titus. Die zei haar helemaal niets. Kon ze deze gek maar op de een of andere manier uit zijn tent lokken. Georgina zei dat ze niet moest reageren, maar misschien had ze ongelijk. Dit spel had toch een doel, zou je denken? Voorlopig werd ze er alleen maar doodzenuwachtig van. Als dat de bedoeling was, lukte het aardig.

Beneden ging een deur open en daarna klonken er

voetstappen op de trap. Martha! Angela sloot het programma af en zette haar laptop op stand-by.

‘Angela!’

‘Ja, ik ben zo klaar. Ik ben me even aan het aankleden.’

‘Er is twee keer voor je gebeld. Ik dacht, ik zeg het maar even. Ik wist niet of je weer terug naar bed was gegaan.’

Angela liep naar de deur. Martha stond halverwege de trap.

‘Wie waren het?’

‘Een vriendin. Georgina heet ze, geloof ik. En je vader. Tot zo!’ Martha draaide zich om en liep weer naar beneden.

Angela sloot de deur en haalde de computer weer uit de slaapstand. Ze sleepte het bericht van Titus naar de map ‘engerd’. Ze twijfelde nog even of ze een antwoord zou sturen, maar besloot het niet te doen. Ze bekeek het vorige bericht nog eens, waar die vervelende gek zich *Me* noemde. Vanavond zou ze Georgina over de berichtjes en al die andere dingen vertellen. Dit kon zo niet doorgaan. Er moest iets gebeuren. Ze wilde de computer uitzetten, maar bedacht zich en stuurde toch een mailtje naar Georgina waarin ze zei dat ze bezoek had en vanavond terug zou bellen, als ze alleen was. Hetzelfde schreef ze aan haar vader.

Hoofdstuk 27

Haar armen waren zo strak op haar rug gebonden dat ze ze nauwelijks kon bewegen, bovendien schuurden haar handen steeds langs de stenen. Ze voelde hoe het vel kapotging en het vlees rauw en bloederig werd. Elke vezel in haar lichaam schreeuwde om te stoppen. Ze probeerde het te negeren, maar de pijn werd echt ondraaglijk. Hoewel ze bang was weer haar bewustzijn te verliezen, stopte ze om even te rusten. Ergens ver weg hoorde ze een auto. Het duurde even voor ze besepte dat ze het niet droomde. Het geluid kwam langzaam dichterbij. Zouden ze haar zoeken? Iemand moest toch de politie hebben gewaarschuwd? Ze hoorde een portier dichtslaan. O god, alsjeblieft! Laten ze me vinden!

Hoofdstuk 28

Terwijl Angela een beetje in huis rondhing, hield Martha zich bezig met allerhande huishoudelijke klusjes. Elk gebruikt glas, kopje of bord werd meteen afgewassen en opgeborgen en na elke maaltijd pakte ze de stofzuiger om de kruimels onder de tafel weg te zuigen. De keuken zag er zo netjes en glimmend uit dat het leek of hij pas was geïnstalleerd, als je niet naar de krassen en butsen keek, tenminste. Alle kasten waren schoongemaakt, opgeruimd en opnieuw ingedeeld. Angela zei een paar keer dat Martha zich echt niet zo behoefde uit te sloven, maar die antwoordde steeds dat ze niet stil kon zitten. Angela bood aan haar te helpen, maar Martha schudde haar hoofd.

‘Ik ben nou eenmaal van het verzorgende type. Rust jij maar uit! Als je kinderen straks komen, ben je weer topfit.’

‘Vooruit dan maar.’ Angela nestelde zich op de bank en pakte de krant. Het kostte haar moeite zich te concentreren. Ze las de koppen, maar de informatie drong nauwelijks tot haar door. Waarom bleef ze zich toch zo duf voelen? Het duurde toch niet zó lang voor je van een kater af was?

Martha naaide knoopjes aan Tania’s bloes die Angela in een zak bij de voordeur had gestopt om weg te gooien, want ze vond de reparatie te veel werk.

‘Hoe laat komen de kinderen? Voor of na het eten?’

‘Voor.’ Angela zuchtte.

‘Ze zijn soms vast heel vermoeiend, je kinderen, maar ik zou zo met je willen ruilen: leuke kinderen, een huis, al die spullen om je heen, een auto, een man met veel geld.’ Martha keek op. ‘Sorry, ex-man, maar hij zal je toch wel goed hebben achtergelaten? Je hebt een leven!’

Angela had geen zin om op de financiële aspecten van haar scheiding in te gaan. ‘Jij hebt toch ook een leven? Iedereen heeft een leven.’

‘Mijn leven hangt als los zand aan elkaar.’ Martha stopte even. ‘We redden het wel, maar het voelt soms net alsof we op een vlot zitten: we verdrinken niet, maar hebben totaal geen invloed op waar de stroom ons brengt. Snap je?’ Ze wees naar de foto van Angela met haar ouders, die in de servieskast stond, zij lachend tussen hen in terwijl ze haar elk op een wang kusten.

‘Jij hebt vast een gelukkige jeugd gehad, te zien aan al die foto’s.’

Angela keek naar de kast. Er stonden maar twee foto’s, waarvan een van haarzelf. ‘De foto’s in het album,’ verduidelijkte Martha.

Het album stond onder in de kast. Bedoelde Martha dat ze erin had gekeken? Was dat niet een beetje vrijpostig? Maar misschien was het album opengefallen toen ze de kast schoonmaakte.

Zonder op te kijken, vervolgde Martha: ‘Mijn leven stelde van het begin af aan niets voor. Ik heb geen geschiedenis, zoals jij.

Angela knikte, maar wist niet precies wat Martha bedoelde. Een leven? Hoe kon iemand haar nou benijden! Ze moest eens weten.

‘Ach, wat sta ik te bazelen. Je hoofd staat nu vast naar iets anders.’ Martha ging staan, vouwde de blouse zorgvuldig op, legde hem op het stapeltje schone kleren van Tania en liep daarmee de kamer uit.

De bel ging. Angela verwachtte meteen voetstappen op de trap van Martha om open te doen, maar vreemd genoeg bleef het stil. Angela liep zelf naar de voordeur. Het duurde even voor ze de jongen herkende die haar aankeek vanachter een bril met een zwart montuur en dikke glazen. Zijn rode, pukkelige huid glom van het vet. Hij stak zijn hand uit en zei: ‘Ik heb dat onderdeel gevonden. Het lag los in mijn auto.’

Angela staarde hem aan. ‘Welk onderdeel?’

‘Van het stapelbed.’ De jongen kreeg een kleur.

‘O, dat. Maar het was toch al opgelost?’

De jongen deed een stap naar voren, zette zijn rechtervoet op de drempel en schudde zijn hoofd. Op zijn neus stonden zweetpareltjes. ‘Ik kan het beter vervangen.’

Angela voelde zich een beetje geïntimideerd door zijn manier van doen, en had geen zin om hem binnen te laten.

‘Ben je alleen?’ vroeg hij opeens.

Angela schrok een beetje van die vraag. ‘Nee, hoezo?’

Ze hoorde Martha achter zich de trap af komen. De jongen keek langs haar naar binnen en gaf Angela snel een doosje met een paar moeren en bouten. ‘Dan kun je het vast zelf wel. Dag!’ Hij draaide zich om en haastte zich naar zijn auto, een blauw bestelwagentje met het logo van de beddenwinkel op de zijkant. Behalve bij haar in de straat had ze hem eerder gezien, maar waar? Angela deed de deur dicht en fronste haar wenkbrauwen naar Martha.

‘Ik was in de badkamer. Ik heb de bel helemaal niet gehoord,’ zei Martha verontschuldigend.

‘Rare gozer.’ Angela hield het doosje op. ‘Voor het bed. Hij kwam een onderdeel brengen dat de vorige keer ontbrak.’

Ze dacht even na. Ze bekeek het doosje met onderdelen; dat was van doorzichtig plastic. Martha keek haar vragend aan.

‘Laat maar.’ Angela liep met het zakje onderdelen terug naar de woonkamer.

Pas aan het eind van de middag kwam Eric terug.

‘En?’ vroeg Martha.

Eric schudde zijn hoofd.

‘Nog geen garage gevonden?’ riep Martha uit.

‘Nee. Ze zijn allemaal dicht. Ik ben bang dat ik morgenochtend terug moet. Wel vervelend, want dan moeten

we met de trein heen en weer naar Den Haag.’

‘Jemig!’ zei Martha, ‘dat had ik niet verwacht.’ Ze keek naar Angela. ‘Hoe ver is het naar het station? Gaan er trams of bussen, hier in de buurt? Dan kunnen we morgenvroeg met de trein terugkomen.’

Angela keek op haar horloge. ‘Het is al bijna zes uur. Voor dat ene nachtje hoeven jullie toch niet helemaal heen en weer te gaan? Ik vind het wel gezellig, anders zit ik hier toch maar in mijn eentje. En dan kan Martha meteen Luc en Tania zien, je hebt nou zo veel over ze gehoord.’

‘O, dat zou ik erg leuk vinden, maar...’

‘Nee, echt! Ik vind het absoluut geen probleem. Blijf alsjeblieft! We kunnen straks een pizza halen of iets anders, er zit hier vlakbij een goede Chinees. En niet ver hiervandaan is een kleine garage waar ik laatst ook mijn auto naartoe heb gebracht toen er iets met de ruitenwissers was. Hij wordt gerund door een oude man en een monteur, een Marokkaanse jongen van een jaar of twintig. Ze willen je vast wel even helpen, Eric. Ik kan morgen wel bellen om te vragen of je er terecht kunt.’

‘In dat geval kan ik beter direct langsgaan,’ zei Eric.

‘Maar daarna gaan we echt naar huis,’ zei Martha.

‘Ja, natuurlijk,’ zei Angela. ‘Ik was echt niet van plan om jullie hier te houden. Als jullie weer de bedden van de kinderen nemen, kunnen Luc en Tania vannacht wel bij mij

slapen. Plaats genoeg!’

Eric wierp haar met een nauwelijks zichtbaar lachje een blik toe, waarvan ze de betekenis niet goed begreep, maar ze vermoedde dat het iets met haar liefdesleven te maken moest hebben. Liefdesleven! Nou, daar was niet veel van over. Die rampavond van gisteren kon je er in ieder geval niet onder rekenen.

‘Heb je trek in een biertje, Eric?’ Angela stond op en liep naar de keuken.

Ze kwam terug met een flesje bier en een glas. Hij pakte het aan en hield daarbij zijn rechterhand langer dan nodig om de hare, ze dacht een lichte druk van zijn duim te voelen. Ze durfde haar hand niet terug te trekken, uit angst dat het flesje zou vallen.

‘Nou, dan blijven we nog een nachtje,’ zei Martha, waarna Eric het flesje en het glas van Angela overnam en ging zitten. ‘Mee eens, Eric?’

Eric zakte lachend onderuit.

Angela was opgelucht dat ze bleven, ze had ertegen opgezien om de kinderen alleen te moeten verzorgen, want ze voelde zich nog steeds ontzettend lusteloos en moe. De kinderen bleken gelukkig dol op Martha, die hun voorlas en alle aandacht gaf die ze vroegen, waar overigens geen eind aan leek te komen. Maar Martha was onvermoeibaar, alsof haar

moedergevoelens al die jaren waren opgespaard om ze nu met golven tegelijk uit te leven. Angela was blij Martha zo gelukkig en de kinderen zo tevreden te zien. Was ze jaloers? Nee, niet op een vrouw die zo zorgzaam was en haar even de last van het moederschap uit handen nam.

Ook Jack beschouwde de logés als vertrouwde wezens. Toen Max de kinderen en de hond terugbracht, had het dier een paar vreugderondjes om Angela, Martha en Eric gerend en was toen aan Erics voeten in slaap gevallen. Daar bleef hij de hele avond liggen, zijn kop op Erics schoen, tot die riep: ‘Ga je mee uit, Jack?’

Ze bleven een hele tijd weg, waarna Jack uitgeput in zijn mand in slaap viel, maar met zijn kop in de richting van Eric, zodat hij hem in de gaten kon houden.

Martha hielp de kinderen in bad doen en trok ze daarna hun pyjama's aan. Ze kamde Lucs haartjes en toen die van Tania, hoewel die dat best zelf kon. Tania stak zelfs – op een nogal onhandige manier weliswaar – haar duim weer in haar mond, in de hoop dat het nóg meer troetelgedrag bij die nieuwe tante zou oproepen. Angela zei er maar niks van, morgen zou dat wel weer over zijn.

‘Zal ik nog wat voorlezen?’ stelde Martha voor.

‘Ja!’ juichte Tania.

Luc juichte mee. Tania haalde een boekje uit haar kamer. En terwijl Angela de badkamer opruimde en de kleren van de

kinderen in de wasmand stopte, las Martha voor, eerst zittend op de rand van Angela's bed, later tussen de kinderen in liggend.

‘Droog alles goed af, anders krijg je strepen!’ riep ze vanuit de slaapkamer. ‘En doe meteen de was in de machine!’

Martha lag lui met de kinderen op bed, terwijl Angela op haar knieën volgens aanwijzingen van Martha de badkamervloer met een gebruikte handdoek droog zat te vegen. Eerlijk gezegd, vond ze het wel een beetje vervelend om in haar eigen huis commando's te moeten opvolgen, die haar bovendien onzinnig voorkwamen. Maar ze vond het moeilijk om te weigeren na alles wat Martha had gedaan, en het geduld om zelf voor te lezen had ze nu niet kunnen opbrengen. Dus veegde ze de boel tot in alle naadjes en kieren droog en stopte de handdoek vervolgens met de rest van de was in de machine. Daarna haalde ze de tassen van de kinderen van beneden, sorteerde de kleren op kleur en legde ze extra netjes gevouwen op stapeltjes om ze later in de wasmachine te stoppen. Allemaal zoals ze het zelf nooit deed, laat staan op dit tijdstip. In de slaapkamer hoorde ze gelach van de kinderen en Martha's vriendelijke stem. Ze voelde zich enigszins buitengesloten, maar dat was vreemd genoeg precies wat ze wilde, want nu kon ze zich zonder schuldgevoel aan haar verantwoordelijkheid onttrekken. Martha las voor tot Luc in slaap viel.

‘Nu moet jij ook naar bed.’ Ze gaf Tania een kus.

‘Ben je er morgen ook nog?’ Tania zette een babystemmetje op, waar Angela zich een beetje aan ergerde.

Martha knikte. ‘Ja, maar zodra de auto klaar is, gaan we terug naar huis. Als ik weer kom, gaan we koekjes bakken. Vind je dat leuk?’

‘Ik vind jou lief,’ zei Tania.

‘Ik jou ook.’

De volgende dag ging Eric in Angela’s auto naar de garage die Angela had aangeraden met het wiel met de lekke band dat hij van zijn auto had gehaald. Angela stond klaar om Tania op de fiets naar school te brengen.

‘Martha moet ook mee!’ riep Tania.

‘We kunnen niet met z’n allen op één fiets.’

‘Ik wil ook best alleen gaan,’ zei Martha, ‘dan kun jij bij Luc blijven.’

‘Ja! Ja!’ riep Tania.

Luc begon te huilen. ‘Ik wil ook met Martha mee!’

Angela tilde hem op, maar hij was ontroostbaar en strekte zijn armpjes naar Martha uit.

‘Zit er ook een zitje voor hem op de fiets?’ vroeg Martha.

Angela knikte. ‘Ja... Maar...’

‘Dan neem ik hem ook wel mee.’

Tania rende al naar de voordeur.

‘Weet je het zeker?’

‘Ja, joh! Ik vind het juist leuk om te doen. Tenzij jij liever zelf gaat.’

‘Martha!’ riep Tania ongeduldig. ‘Ko-hom.’

Angela hielp Martha de kinderen in hun zitjes te zetten, vertelde hoe ze moest rijden en zwaaide hen uit. Ze hield even haar adem in toen een auto met hoge snelheid de fiets passeerde, waardoor Martha schrok en begon te slingeren. Maar Martha herstelde zich snel en fietste in een krachtig ritme verder.

Toen Angela de deur achter zich sloot, voelde ze weer die bekende eenzaamheid. Ze vermande zich en liep terug naar de woonkamer.

Martha bleef lang weg. ‘We zijn naar de kinderboerderij geweest,’ zei ze, toen ze samen met Luc weer binnenstapte. Ze had een rood gezicht van het fietsen. Luc lachte en hield haar hand stevig vast.

Eric belde halverwege de ochtend en zei: ‘Ik sta in de garage. Er zijn toch wat meer problemen dan voorzien, de auto moest worden opgehaald. Nu blijken er allerlei dingen niet in orde. Dat zul je altijd zien. Als je jouw auto nodig hebt, kom ik hem nu brengen.’

‘Nee, blijf daar maar.’

Martha zette koffie en bouwde met Luc een kasteel van

houten blokken. Angela bladerde in de *Viva*. TOE AAN EEN OPPEPPER? riep een kop haar toe. Nou, dat kon je wel zeggen. Er volgde een artikel over een beautyfarm, dat ze vluchtig las. Toen droomde ze weg.

Om half twaalf stond Martha op. ‘Zal ik Tania van school halen? Dan kan ik meteen langs die bakker waar ik vanmorgen van die heerlijke quiches heb gezien.’ Ze wachtte niet op Angela’s antwoord. ‘Ga je mee, Luc?’ Ze liep naar de gang om zijn jasje te pakken en kwam terug met de hare al aan.

‘Ja, goed,’ zei Angela. Ze had het best zelf willen doen, maar zoals ze er nu bij liep, wilde ze de andere moeders bij het schoolplein eigenlijk niet onder ogen komen. Die vrouwen loerden allemaal naar elkaar, en om niet het onderwerp van gesprek te worden kon je er maar beter voor zorgen dat je er goed uitzag. Niet té, want dan werd er ook weer over je gepraat. Onopvallend, dat was het beste. Angela hoorde de voordeur dichtslaan.

De kinderen vonden de aandacht die ze van Martha kregen fantastisch, en Martha’s energie leek onuitputtelijk. Maar hoe meer werk Martha haar uit handen nam, hoe zwakker Angela zich leek te voelen. Alsof ze zich na lange tijd eindelijk mocht ontspannen en de vermoeidheid en de stress zich pas nu openbaarden. Ze was tot vrijwel niets in staat, zelfs een

kopje afwassen voelde alsof ze een loden emmer met zand optilde. Ze zou wel de hele dag wel kunnen slapen.

‘Geeft niks!’ zei Martha toen Angela zich nogmaals verontschuldigde ‘Laat mij het toch doen. Ga jij maar lekker slapen.’

‘Ik doe de hele dag niets anders!’ riep Angela uit.

‘Het maakt niet uit, als je je maar ontspant. Als je zin hebt om ergens heen te gaan, vind ik het ook best. Het strand misschien?’

‘Eric heeft mijn auto.’

‘O ja. Hè, vervelend. We leggen wel beslag op je.’

‘Ik had toch geen zin om te gaan.’

Angela had nauwelijks fut om zichzelf de trap op te hijsen, laat staan om helemaal naar Den Haag te rijden. Naar het strand gaan leek nu ook niet meer zo rustgevend. Liever bleef ze zich koesteren in de gezellige sfeer die Martha in huis had weten te creëren.

‘O, voor ik het vergeet!’ Martha stak haar hand in haar zak. ‘Je huisbaas heeft een sleutel voor je afgegeven. Hij zei dat je die vast graag wilde hebben. Ik heb de sleutel maar voor je in ontvangst genomen omdat je lag te slapen.’

Angela pakte hem aan. Ze kon zich niet herinneren dat ze het met Frans over een extra sleutel had gehad. Wat kon hij anders bedoelen met ‘dat ze die wel graag wilde hebben’? Frans had dus al die tijd een extra sleutel! Maar ja, dat was

eigenlijk wel logisch, hij was de huisbaas. Ze had hem niet meer gezien sinds die keer dat hij was komen vertellen dat de timmerman het raam ging repareren, en zijn auto had ze de afgelopen dagen ook niet zien staan. Meteen voelde ze weer die spanning en een beklemmend gevoel op haar borst.

Even stond ze op het punt alles aan Martha te vertellen, maar Luc riep iets, waarna ze besloot het toch maar niet te doen.

De dag erna bleven Eric en Martha ook overnachten, want voor de auto moest een onderdeel worden besteld.

‘We kunnen beter naar huis gaan,’ zei Martha toen ze hoorde wat er aan de hand was. ‘We hebben niets bij ons. Onze kleren kan ik nog wel wassen, maar ik wil zo langzamerhand mijn eigen make-upspulletjes wel weer gebruiken.’

‘Je mag van mij lenen wat je nodig hebt, hoor!’ zei Angela. ‘Hoewel ik begrijp dat je liever naar huis gaat. Ik kan jullie naar het station brengen, als je wilt. Maar als je wilt blijven, vind ik het ook prima.’

Tania hield Martha’s hand vast. ‘Je gaat toch niet weg?’

Luc pakte Martha’s andere hand. ‘Mag ik ook mee?’

‘Hoe lang denk je dat het nog duurt voor de auto klaar is, Eric?’

‘Een dag, hooguit twee. Het wachten is op dat onderdeel. Ik

ga zo weer terug om die monteur te helpen. Ze hebben eigenlijk geen tijd, maar als ik help, gaat het wel. Dan kan dat onderdeel erin zodra het binnenkomt. Als jij intussen naar huis wilt gaan, vind ik het best, maar dan moet je met de trein. Ik kan nu beter hier blijven.'

'Blijf jij dan ook logeren, Martha,' zei Angela, 'anders zit ik hier met Eric alleen.' Ze lachte een beetje schaapachtig en deed of het een grapje was, maar de gedachte om met Eric alleen in huis te zijn, vond ze echt niet prettig. Hij was best aardig, maar ze merkte dat hij haar soms van top tot teen opnam als ze niet keek. En de blik in zijn ogen maakte haar onzeker.

De komst van het onderdeel voor Erics auto liet nog langer op zich wachten dan verwacht, waardoor Martha en Eric ook langer bleven logeren. Angela vond het niet erg. Door Martha draaide het huishouden als een geoliede machine. Behalve dat ze alles opruimde en schoonmaakte, stond er ook steeds iets op het vuur of in de oven: soep, een cake of een appeltaart waarvan je de geur door het hele huis rook. Martha maakte appelmoes en zelfs verse pasta, waarbij de kinderen mochten helpen. De hele keuken zag wit van het meel, maar dat gaf niet, zei ze. En in een mum van tijd was het inderdaad weer schoon. Ze aten de pasta met een saus van verse tomaten. Martha kocht ook bloemen en zette potten met planten neer.

Angela slofte door het huis op pantoffels, in een grijze joggingbroek en een oud roze T-shirt. Ze deed niet veel, maar voelde zich tevreden en gelukkig, al merkte ze dat het huis langzaam dat van Martha werd. Tania en Luc leken zich steeds minder van hun moeder aan te trekken, en richtten zich meer en meer op Martha. Luc noemde haar zelfs een paar keer per ongeluk ‘mama’, waarop Martha hem niet verbeterde. En toen hij zich een keer bezerde en hartverscheurend begon te huilen, tilde ze hem op voor Angela iets kon doen en drukte hem tegen zich aan met de troostende woorden: ‘Stil maar, lief kind.’

Het leek allemaal zo vanzelfsprekend. Angela merkte dat Martha alles overnam en iets in haar zei dat het niet goed was, maar ze voelde zich te zwak, nee, eerder willoos om weerstand te bieden. Ze kon gewoon niet helder denken, het was net of haar gedachten onder de rand van haar schedel bleven hangen. Haar zintuigen werkten wel, maar niets drong echt door. Soms hoorde ze Martha en de kinderen praten en dan was het of zij hen vanuit een aquarium gadesloeg. Ze hoorde er niet echt bij, maar ze vond het niet erg. Ze was zo moe en uitgeput dat ze liever naar bed ging. Niet altijd viel ze gelijk in slaap. Meestal dwaalden haar gedachten maar wat rond.

Toen ze ’s middags weer half verdoofd naar het plafond lag te staren en zich afvroeg hoe het toch kwam dat ze zich zo

beroerd voelde, hoorde ze opeens pianomuziek. Ze herkende de klanken, maar het duurde even voor ze zeker wist wat het was. Bach! Dit was het stuk dat haar moeder altijd speelde. Eerst meende ze het zich te verbeelden, maar na nog een minuutje wist ze het zeker. Ze sprong uit bed en rende naar beneden. Martha zat achter de piano met de bladmuziek van haar moeder voor zich. Angela bleef in de deuropening staan luisteren en voelde een intens geluk over zich heen komen. Ze zag Martha op de rug, en even was het of ze haar moeder zag zitten. Toen Martha stopte, liep Angela naar haar toe en sloeg de armen om haar heen.

‘Martha! Je speelt... Het doet me zo aan mijn moeder denken... Zelfs de aanslag is bijna dezelfde. O, Martha!’

Martha legde haar rechterhand op Angela’s hand die op haar schouders rustte, en draaide zich om.

‘Eh... Ja! Heb ik je wakker gemaakt? Sorry! Ik heb een hele tijd niet gespeeld, maar opeens móést het gebeuren.’

Ze stond op en keek Angela recht aan. De betovering verdween. Met een schok realiseerde Angela zich dat ze Martha met haar moeder had vereenzelvigd. Ze staarde naar Martha’s gezicht. Haar moeder had zachte ronde trekken, een mond waar altijd een klein lachje om speelde en lichtblauwe ogen waarvan Angela vaak gedacht had dat engelen die ook moesten hebben. Martha had donkere, diepliggende ogen en een scherpe mond, die ze meestal vuurrood stiftte. Als je niet

beter wist zou je denken dat ze een harde vrouw was.

‘Thee?’

Angela schrok ‘Eh... Ja, lekker. Ik ga boven even een vest halen, ik heb het een beetje koud.’ Ze haastte zich de trap op.

Georgina belde een paar keer toen Angela lag te slapen; dat zei Martha tenminste. Verder belde er, volgens haar, behalve Eric, niemand. Angela had Georgina nog niet teruggebeld, dat wilde ze doen als Martha en Eric weg waren. Over haar stalker probeerde ze zo min mogelijk na te denken. Ze checkte expres haar mail niet om niet geconfronteerd te worden met weer zo’n stom bericht. Binnenkort zou ze alles aan Georgina en Jurgen vertellen, hoewel, naarmate de tijd verstreek, haar angst en bezorgdheid minder werden.

Terwijl Eric naar de garage was en Tania naar school, nam Martha Luc mee om boodschappen doen, of ze gingen naar de kinderboerderij of naar het speeltuintje vlakbij. Angela kwam er maar niet toe om zich aan te kleden en bleef in joggingkleden rondlopen. Het was stil in huis zonder de kinderstemmen, zonder het geluid van Martha’s bedrijvigheid. Ze stond bij de eettafel en keek om zich heen.

Het viel haar op dat een van de blauwe stoelen op een andere plek stond. Het witte kunststoffen tafeltje dat eerst als bijzettafel naast de bank stond, stond ook ergens anders, nu met een grote vaas met bloemen erop. De roestvrijstalen

klok van Jaegre Le Coultre – een bijzonder exemplaar dat werkte op luchtdruk en een geschenk was van haar vader – stond in de vensterbank in plaats van op de piano; en de tv stond naast de kast met servies. Op de grond ervoor lagen een paar felgekleurde kussens die ze niet kende. Angela's mond zakte een beetje open. Het leek wel of er iemand van zo'n televisieprogramma langs was geweest om het huis opnieuw in te richten. Ze bleef er even naar kijken. Alles zag er beter uit, Martha had echt smaak.

Maar hoe kon dit allemaal zo door Angela's vingers glippen? Haar leven werd langzaam overgenomen, en ze kon er geen weerstand aan bieden. Als ze niet oppaste, zou ze zomaar oplossen of spoorloos verdwijnen. Ze was tot niets meer in staat, ze kon het gewoon niet meer.

Ze keek de andere kant op. Ook de keuken was keurig opgeruimd. Op het aanrecht stond de cake die Martha vanmorgen nog had gemaakt. Ze zag in de lichtbundel boven de blauwe stoel stofdeeltjes dansen. In de stilte, zonder Martha's aanwezigheid leek de woonkamer verwoed pogingen te doen om zijn oude, door Angela geschapen sfeer terug te krijgen.

Angela liep naar de telefoon om haar vader te bellen, maar met haar hand om de hoorn besloot ze het toch niet te doen, bang dat hij zou merken dat ze zich niet goed voelde.

Georgina bellen had nu geen zin, die was op haar werk. En die hoorde ongetwijfeld ook meteen dat er iets met haar aan de hand was. Georgina zou nooit begrijpen dat ze mensen in huis had gelaten die ze nog maar pas kende. Hoe kon ze uitleggen dat ze zo'n sterke band voelde met Martha en Eric, maar vooral met Martha? Ze zuchtte diep. Zonder Martha zou ze zich heel eenzaam voelen. En wie kon ze anders om hulp vragen? Van Georgina zou ze na een halve dag al gek worden en ze moest er niet aan denken Mirthe met haar kritische opmerkingen om zich heen te hebben. Zoals het nu ging was het goed, en tegelijkertijd bewees ze Martha en Eric een dienst.

Tevreden ging ze op de bank zitten en strekte haar benen. Naast haar op de grond stond Martha's tas. Net zichtbaar onder de half geopende rits, was een foto waarop een deel van het lachende gezicht van een meisje te zien was. Angela stak haar hand uit en trok de foto voorzichtig een stukje uit de tas. Het meisje had een mollig gezicht en was ongeveer even oud als Tania. Haar blonde haren wapperden in de wind, net als de haren van Martha, om wier nek het kind haar armen had geslagen. Hoewel het een zwart-witfoto was, zag je dat hij in de zomer was genomen en dat hun gezichten bruinverbrand waren. Vlug duwde Angela de foto weer terug.

Martha en Luc bleven lang weg, Angela werd een beetje

ongerust. Martha was wel heel zorgzaam, maar miste misschien de ervaring om bedacht te zijn op alle gevaren die een klein kind bedreigden. Luc kon in een seconde aan je aandacht ontsnappen en als je niet oplette, liep hij zo onder een auto of hij rende naar de eendjes in de singel. Angela had hem al eens bij zijn jasje uit het water moeten vissen, waar hij op een ijsskoude winterdag zomaar in was gesprongen. Of iemand kon hem op een onbewaakt ogenblik ontvoeren. Had ze hem wel met Martha mee moeten laten gaan? Ze had haar in ieder geval op het hart moeten drukken goed op hem te letten.

Angela keek naar de klok op de vensterbank. Het was kwart voor twaalf. Tania moest uit school worden gehaald. Als er niemand stond, zou ze op eigen houtje naar huis lopen, al was het nog zo'n eind. Dat kind was zo eigengereid, het liet zich door niets en niemand weerhouden. Vroeger, toen ze nog bij Max woonden, was ze ook weleens in haar eentje van school naar huis gelopen. Maar nu was dat veel gevaarlijker, ze moest een drukke straat oversteken en bovendien door een buurt die ze niet kende. Angela had niet met Martha afgesproken wie Tania zou halen, en Martha had nog steeds geen gsm, dus haar bellen kon ook niet. Het was zeker tien minuten fietsen; als ze de school belde, konden ze Tania vertellen dat ze moest wachten. In de klapper zocht ze het nummer van de school op en ze pakte de telefoon. De lijn

was dood, op het schermpje stond een groen telefoontje; Martha of Eric had blijkbaar vergeten de telefoon uit te zetten. Vlug toetste Angela het nummer van de school in. De telefoon ging lang over, maar niemand nam op. Ze smiet de telefoon op de stoel en rende het huis uit.

Hoofdstuk 29

Het was een paar dagen droog geweest, maar nu dreigde het te gaan regenen. Aan het eind van de straat, boven de huizen die aan een plantsoen grensden, hingen asgrijze wolken. De lucht was zwaar van het vocht. Het was zo donker, dat de auto's met hun koplampen aan reden. Angela moest eraan wennen, weer over straat te lopen. De laatste dagen was ze het huis nauwelijks uit geweest. In deze kleren die ze al die tijd had gedragen, voelde ze zich net een patiënt die uit het ziekenhuis ontsnapt was. Patiënt! Met een schok realiseerde ze zich dat het daar wel op leek. Het was net of ze geen deel meer uitmaakte van het leven buiten, of ze de werkelijkheid anders waarnam dan eerst. Ze keek ernaar alsof ze naar een film keek. Ook de geluiden drongen tot haar door alsof ze van ver kwamen. De straat zag er nog rommeliger uit dan anders. Het vuilnis werd pas morgen opgehaald, maar her en der stonden al zakken en ander afval: een oude stofzuiger, een wasmachinetrommel, een plastic pot met een halfdode vingerplant die wanhopig aan zijn bamboestok hing, en door de nattigheid ingezakte dozen. De paar mensen die er liepen, zagen er zo anders uit dan ze gewend was in de buurt waar ze met Max gewoond had. Ze meden haar blik maar Angela voelde een lichte vijandigheid, misschien omdat ze merkten dat ze hun leefomgeving afkeurde of misschien zagen ze dat

ze – ondanks deze kleren – toch een buitenstaander was?

Met de fiets was het ruim tien minuten naar Tania's school, lopend zou Angela er nog veel langer over doen. Ze begon te rennen, maar merkte al na een paar honderd meter dat ze dat tot Tania's school nooit zou volhouden. Haar benen leken niet te willen bewegen. Ze droeg haar zwarte Pumasportschoenen (een luxe die ze zich nu niet meer kon permitteren) en een blauwe lange jas over haar joggingpak, een miskoop die ze alleen aantrok als ze Jack 's ochtends uitliet. Ze baalde ervan dat ze haar mobiel niet had kunnen vinden. Ze was er toch bijna zeker van dat ze die in haar tas had gestopt. Straks moest ze Martha maar vragen of zij Angela's mobiel misschien had gevonden en ergens had weggelegd. Af en toe rennend en dan weer lopend om bij te komen, volgde ze dezelfde route die ze altijd met de fiets nam. Als Tania alleen naar huis liep, kwam ze haar hopelijk tegen. Hoewel het licht nog op rood stond, stak ze over. Auto's raasden voor en achter haar langs. Hijgend stopte ze op een vluchtheuvel voor ze de volgende weghelft overstak. In de drukte dacht ze even Eric langs te zien rijden. Ze keek de witte auto na, het was zo'n zelfde model. Een van de remlichten deed het niet. De auto sloeg links af in de richting van haar huis. Nog net zag ze de letters DP op de nummerplaat, maar ze wist niet wat het kenteken van Martha en Eric's auto was. Het licht sprong op groen; snel rende ze

verder.

Onderweg keek ze ook uit naar Martha en Luc. Het begon tot Angela door te dringen dat ze eigenlijk niets over Martha en Eric wist, behalve dat ze uit Den Haag kwamen. Ze wist niet eens hun achternamen! Of hun adres. Als er iets gebeurde, kon ze absoluut niet voldoende informatie over hen geven. Martha had gezegd dat ze in de verzorging werkte, kon ze dan zomaar dagenlang wegblijven? En Eric? Wat hij ook deed, hij kon toch ook niet zomaar verzuimen? Wat irritant dat ze hen niet kon bereiken. Ze kon Eric in de garage bellen, maar hij wist waarschijnlijk ook niet waar Martha uithing. Wat was er in godsnaam gebeurd dat Martha en Luc zo lang wegbleven? Ze hadden vast een ongeluk gekregen. De tranen sprongen in haar ogen. Het licht van de volgende oversteekplaats floepte op rood, maar Angela rende het zebrapad over en werd bijna geschept door een man op een scooter. Hij riep iets wat ze niet goed verstond, maar het leek op 'bitch'! Ze keek geschrokken om en rende toen in blinde paniek verder. Achter haar reed een tram. Die ging een heel stuk de goede kant op. Ze had geen tramkaart bij zich, maar op dit traject werd bijna nooit gecontroleerd. Als ze maar een halte meereed, was ze al een flink eind opgeschoten en vanuit de tram kon ze ook naar Tania uitkijken. De tram passeerde Angela en stopte een eindje verderop. Ze haalde het net om erin te springen, en wierp hijgend een blik op haar horloge.

Het was al vijf over twaalf! Bij de volgende halte sprong ze uit de tram en rende de straat in waaraan Tania's school stond. Ze zag een paar kinderen fietsen. Eentje, een jongen, zat in Tania's klas. Ze twijfelde of ze hem zou roepen. Beter maar direct naar school gaan, voor het geval Tania stond te wachten. Angela rende verder en voelde steken in haar zij die ze probeerde te negeren. Het schoolplein was bijna leeg. Er stond één moeder, die een kleuter in een regenjasje hees. Angela kende haar niet. Ze keek haastig rond of ze Tania zag, die wachtte vaak onder een oude eikenboom aan de rand van het schoolplein, maar daar stond ze nu niet. Angela rende terug om te kijken of Tania misschien toch al op straat liep. Buiten adem tuurde ze naar een meisje met een rood vestje dat een eind verder naast iemand op een fiets liep. Tania had ook zo'n vestje. Droeg ze dat vanmorgen? O, god, ze wist niet eens wat haar kind aanhad! Martha had Tania helpen aankleden. Terwijl Angela haar slaapkamer opruimde, hoorde ze hoe Martha advies gaf. 'Ja, dat is gaaf!' en 'Cool, Tania!' Nu wist ze het weer, want Tania had er anders uitgezien dan Angela gewend was, in een combinatie die zichzelf nooit zou kiezen. Een beetje ordinair en eigenlijk ook te ouwelijk. Het meisje in de verte was Tania niet, die had vanmorgen iets blauws aangehad, herinnerde Angela zich nu. Een blauwe broek, een kort jurkje met bloemen en een grijs vest met een zilveren glitterpoes achterop. Tania vond het mooi, daarom

had Angela er niks van gezegd. Vervolgens had Martha Tania op de fiets naar school gebracht. Waarom liet ze dit eigenlijk allemaal gebeuren? Ze rende naar de school terug. Er was niemand in de gang. De tegels van de vloer waren modderig van de kinderschoenen. Ze rende langs de lege lokalen waar een warme muffe lijflucht, vermengd met die van natte kleren, haar tegemoet kwam.

‘Tania! Tania!’ Het galmde door de gangen.

Ze rende naar haar dochters lokaal, waar juf Annelies in haar tas stond te rommelen.

‘Is Tania hier? Heb je Tania gezien?’ hijgde Angela.

Annelies staarde haar aan en haalde diep adem. ‘Die is al naar huis.’

‘Daar is ze niet!’ riep Angela. De tranen sprongen in haar ogen. ‘Ze is er niet! En ik ben haar onderweg ook niet tegengekomen. Is ze door iemand opgehaald? Een vrouw met bruin halflang haar? En heb je Luc gezien? Die vrouw was met Luc!’ Angela begon te huilen.

Annelies legde haar arm om Angela’s schouder.

‘Wat is er allemaal aan de hand? Je ziet er zo bleek... Tania zei al dat je ziek was. Het valt niet mee, hè, helemaal opnieuw beginnen.’

‘Ik ben niet ziek.’ Angela stond wanhopig te snikken. ‘Ik weet niet waar ze zijn! Tania...’ De woorden bleven in haar keel steken.

Annelies pakte een tissue uit haar tas en gaf die aan Angela. ‘Ik heb haar alleen de klas uit zien gaan. Moest ze buiten op je wachten?’

Angela slikte. ‘Ik... ik was haar vergeten... Ik dacht eerst dat iemand anders haar kwam halen. Dezelfde vrouw die haar vanmorgen heeft gebracht. Heb je haar gezien?’

Annelies schudde haar hoofd. ‘Nee. Tania kwam wel te laat.’

‘Te laat?’ riep Angela geschrokken.

Ze zorgde ervoor dat Tania altijd op tijd was. Op tijd zijn en je aan afspraken houden, daar had Max altijd op gehamerd.

‘Hoezo? Hoeveel te laat?’

Angela wist zeker dat Martha op tijd met de kinderen van huis was gegaan. Misschien had ze een ommetje gemaakt en was ze verdwaald.

‘Een half uur wel, denk ik.’

‘Wat zei Tania?’

‘Dat haar moeder te laat was opgestaan.’

‘Wat!’

‘Ik vond het al vreemd, eerlijk gezegd, want ze is nooit te laat. Ik dacht dat het kwam door je ziekte.’

‘Ik had me niet verslapen! Ik ben niet ziek! Ik...’

Angela wilde uitleggen hoe het zat, maar slikte op het laatst haar woorden in. Ze kon toch niet vertellen hoe ze zich voelde. Ziek was ze niet, eerder verdoofd, verlamd, lichamelijk én geestelijk verlamd.

‘Ik moet haar zoeken! Ik weet nog een andere weg die ze genomen kan hebben. Als je haar ziet, bel me dan.’

Angela wilde de klas uit rennen, maar stopte bij de deur. ‘O, nee! Ik heb geen telefoon bij me. En ik ben lopend. Probeer me anders thuis te bellen. Of nee, ik bel jou wel.’ Ze begon weer te huilen, maar rende toch weg.

‘Wacht!’ riep Annelies haar na. ‘Neem mijn fiets mee, dat gaat sneller.’ Ze stak haar hand uit, waarin ze haar fietssleuteltje hield. ‘Hier.’

Angela rende terug en griste het uit haar handen.

‘Bedankt!’

‘De fiets staat precies naast de uitgang, een rode met een ijzeren mandje voorop. Je kunt hem niet missen.’

Angela rende de school uit, haalde de fiets van het slot en sprong op het zadel. Zo hard ze kon, fietste ze de andere weg die Tania kon hebben genomen. Inmiddels was het gaan regenen. Het water droop langs Angela’s gezicht en kwam in haar ogen, waar het zich met haar tranen vermengde; ze proefde het zout op haar lippen. Ze speurde intussen haastig en gejaagd rond naar haar dochter en Martha en Luc. Angela voelde een enorme druk op haar borst, allerlei spookbeelden schoten door haar hoofd: Luc drijvend op zijn buik in het water, zijn jasje bollend van de lucht die het nog vasthield. Tania ontvoerd, gegrepen door een onbekende en meegenomen in een auto. O, god, laat het niet waar zijn!

Onderweg was er geen spoor van Tania te bekennen. Een paar honderd meter van haar huis zag Angela een meisje dat ook op Tania's school zat met haar moeder, en een jongetje uit Tania's klas met zijn vader. Ze stopte haastig om te vragen of ze Tania hadden gezien. Allemaal zeiden ze nee en keken haar daarna zwijgend en onderzoekend aan, alsof ze wachtten op erger nieuws. Angela sprong weer op de fiets. Toen ze de straat in reed zag ze haar fiets onder het raam tegen de gevel staan. Was Martha terug? Ze had van Angela een sleutel van de voordeur gekregen.

Angela smiet Annelies' fiets tegen de hare en rende naar de voordeur. Toen rende ze struikelend over haar eigen voeten, terug naar de fiets om hem op slot te zetten. Ze rukte het sleuteltje eruit en rende weer naar de voordeur, graaide in haar zak naar haar huissleutel en stak die met trillende handen in het slot. Ze stapte naar binnen en gooide de deur achter zich dicht. Iets te hard.

‘Tania! Luc!’ Ze stormde de woonkamer in.

Hoofdstuk 30

Ze luisterde. Ze dacht voetstappen te horen en zelfs iemand die haar naam riep. Ze luisterde weer, maar verder bleef het stil. Had ze het toch gedroomd? Het werd steeds moeilijker om de geluiden van buiten te onderscheiden van de herrie die zich in haar hoofd afspeelde; rare hoge fluittonen, bonkende geluiden, stemmen en daartussendoor haar eigen rochelende ademhaling en haar hartslag die in haar hoofd resoneerde.

Ze durfde een hele tijd nauwelijks te ademen omdat ze hoopte dat de auto terugkwam. Maar het enige geluid kwam van de bomen die bewogen in de wind. En een geritsel waarvan ze zich met een schok realiseerde dat het al een hele tijd aan de gang was.

Hoofdstuk 31

Ze zongen een liedje. ‘Zag twee beren broodjes smeren...’

Tania en Luc zaten vrolijk aan de eettafel. Martha had een schort van Angela voor en stond er met een bord in haar hand naast. De blijde huppelende konijnenplaatjes op het schort stonden in schril contrast met de stress en de angst die Angela nog steeds voelde. Ze staarde naar Martha's hoofd. Ze had precies hetzelfde kapsel als Angela zelf: kort met een boblijn die net onder de oren viel.

Was dit een grap of was ze in een nachtmerrie beland? Ze staarden haar alle drie aan. Jack gromde even en begon onzeker te blaffen naar dat volkomen verzopen mens met die wilde blik in haar ogen die hij niet meteen herkende. Aarzelend kwam hij naar haar toe om te ontdekken dat het zijn eigen vrouwtje was. Bijna schuldig kwispelend begroette hij haar.

‘Angela!’ riep Martha. ‘Waar was je? En wat zie je eruit! Wat is er gebeurd?’ Ze veegde Lucs mond af en gaf hem vervolgens een kus op zijn wang. Ze liep naar de keuken.

‘Mama,’ riep Luc, ‘we eten poffertjes!’

Hij stak een vork met een afgekloven deegbal de lucht in.

‘Je bent helemaal nat!’ riep Tania terwijl ze een poffertje in een klont bijna gesmolten boter doopte en alles in haar mond stak.

Angela staarde verbijsterd naar het huiselijke tafereel. De lichten waren aan en ergens op de achtergrond klonk de muziek van een cd met kinderliedjes. Het was net een scène uit een reclame. Angela zag nu ook dat Martha haar zwarte coltrui droeg, en haar spijkerbroek met de zilverkleurige riem. Ze herinnerde zich dat ze Martha had gezegd dat die alles van haar mocht lenen, maar om er dan meteen helemaal als tweelingzusje uit te willen zien... Angela liep naar Luc, knielde bij zijn triptrapstoel en sloeg een arm om hem heen. Ze stak haar neus in zijn nek en snoof de lucht op. Ze omklemde hem alsof hij uit de dood was herrezen. Luc vond het niet prettig, worstelde zich los uit en duwde haar van zich af.

‘Waar waren jullie?’ Ze keek naar Martha, die met de rug naar haar toe voor het aanrecht stond.

‘Naar de kinderboerderij!’ riep Luc opgewonden. Hij hipte opgewonden in zijn stoeltje. ‘Ik heb een schaap gevoerd! Weet je hoe hij deed? Bèèèh...!’

‘Bèèèh...!’ deed Tania, en ze lachte krijsend.

‘Tania,’ zei Angela geïrriteerd, ‘je weet toch dat je niet alleen uit school naar huis mag gaan? Kun je je voorstellen hoe ongerust ik was?’

Tania’s gezicht betrok. Ze keek naar Martha, die net uit de keuken kwam.

‘Wij hebben haar opgehaald,’ zei Martha. ‘Ná de kapper en

de kinderboerderij. Ik dacht dat jij was gaan slapen. Hoe vind je het?’ Ze streek met haar hand langs haar haar.

‘Leuk...’ Angela had niet de moed om te vragen waarom Martha hetzelfde kapsel als zij had genomen.

Martha ging aan het hoofd van de tafel zitten en schonk een kop thee voor zichzelf in. Ze hield de pot op.

‘Wil je een kopje?’ Ze schudde met de theepot om te zien of er nog genoeg in zat. ‘Als je zin hebt, er zijn nog poffertjes. Ik kan ook nieuwe maken. Hoewel...’ Ze keek naar het aanrecht, waar een kan met beslag stond. ‘Ik geloof dat het beslag op is.’

Angela keek van Tania naar Martha. Waren zij gek of was ze het zelf? Martha deed alsof er niets aan de hand was.

‘Ik ben me rot geschrokken. Je had het even moeten zeggen, Martha.’

‘Wat?’

‘Dat je Tania van school ging halen. En dat je met Luc naar de kinderboerderij ging.’

‘Ik had het gezegd. Ik zei: ik haal haar ook wel op.’

Tania knikte samenzweerderig. Angela dacht na, maar kon het zich niet herinneren.

‘En waarom was je vanmorgen te laat?’ Ze keek Tania expres streng aan, maar Martha schoot te hulp.

‘Het is mijn schuld. Ik had me vergist en dacht dat de school om negen uur begon in plaats van half negen. We

gingen nog even een speld voor Tania's haar kopen.'

'Kijk!'

Tania draaide haar hoofd om. Onder aan de vlecht zat een roze speld met glittertjes.

'Mooi,' zei Angela aarzelend. Ze keek naar beneden. Het water droop van haar af en vormde een plasje rond haar schoenen. Ik verdrink! dacht Angela. Ik sta in het water en het stijgt, ik verdrink echt. Ik kan er niet meer tegen.

'Je kunt beter even iets droogs aantrekken,' zei Martha. 'Wat heb je in godsnaam gedaan? Je bent kletsnat.'

Angela staarde naar Martha. Had ze het dan echt niet door?

'Ik was naar Tania's school. Lopend! Het regende... Ik wist niet dat jij haar zou ophalen. Opeens was het bijna twaalf uur.'

Martha keek naar buiten. 'Ja, wij waren net voor de bui binnen.'

'Ik kon je ook niet bellen, ik was compleet radeloos'

Martha zei even niets. 'Nee, vervelend dat we die telefoon nog niet hebben. Niemand kan ons bereiken.'

'Ik weet niet eens je achternaam.' Angela ging uitgeteld zitten. Voor haar lag geen placemat op tafel zoals bij de kinderen en Martha. Ze hadden niet eens op haar gerekend!

Martha lachte. 'Nee, nou je het zegt. Stom! Ik heet Jansen, lekker makkelijk, hè?! En Eric heet Wolters.'

'Jullie wonen toch in Den Haag?'

Martha knikte. 'Hoezo?'

‘Het is gek dat ik zo weinig van jullie weet.’

‘Ja, eigenlijk wel, hè?’

‘Waar ongeveer?’

‘Eh...’ Martha keek haar onderzoekend aan. ‘Weet je de Leyweg? Daar in de buurt. We hebben ook een huis in de Ardennen, huisje, moet ik zeggen, want het is niet groot. Het moet ook worden opgeknapt, eigenlijk is het meer een ruïne, maar wel heel romantisch. Dat doen we als we geld hebben, opknappen bedoel ik. Zal wel nooit gebeuren. Iedereen heeft altijd geld, behalve wij. Soms denk ik weleens dat Onze-Lieve-Heer vergeten is dat wij ook leven: geen geld, geen kinderen, zelfs mijn man moet ik met anderen delen...’ Martha’s ogen leken hol, bijna glazig.

Angela staarde haar aan. Het was net of Martha vergat dat er anderen in de kamer waren.

Luc liet zijn lepel vallen, die ketste af op de punt van zijn stoeltje en stuiterde toen hard tegen de kast.

Martha keek geschrokken naar Angela en forceerde een glimlach. ‘Ach, weet je, soms kan ik die vent wel wat doen met dat vreemdgaan. Begrijp je? Jij hebt dat zelf natuurlijk ook ervaren. Hoe kwam ik erop? O ja. De Ardennen.’ Opgewekt riep ze: ‘Hé, misschien kunnen we er binnenkort met z’n allen naartoe!’ Ze keek naar de kinderen. ‘Er ligt een kasteel tegenover, jongens! Hoe zouden jullie dat vinden?’

Luc begreep er niet zo veel van, maar Tania vroeg: ‘Woont

daar een prinses?’

Martha schudde haar hoofd. ‘Nee, er woont een gewone mevrouw. Maar vroeger woonden er ridders. Misschien mogen we wel naar binnen, dan kun je zien hoe die mensen leefden.’ Ze keek weer naar Angela. ‘Het is een prachtig oud kasteel, je zou het moeten zien.’

‘Ja!’ juichte Tania. ‘Mama, mogen wij met Martha naar het kasteel?’

Angela reageerde niet. ‘Ik geloof dat ik Eric zag rijden,’ zei ze.

Martha keek haar aan. ‘Wanneer?’

‘Een klein uurtje geleden, toen ik op weg was naar Tania’s school.’

Martha schudde beslist haar hoofd. ‘Dat kan niet, de auto is nog steeds niet klaar.’

‘Ik weet het bijna zeker. Het kenteken begon met...’ Angela dacht na.

‘Er zijn meer auto’s zoals die van ons. Je hebt je vast vergist. Zal ik een kopje koffie voor je maken? Trek intussen wat anders aan, je vat nog kou.’

Angela voelde zich opeens belachelijk, zoals ze erbij zat! En ze schaamde zich een beetje voor haar kruisverhoor. Tania staarde haar voortdurend aan.

‘Ja, ik ga me verkleden.’ Ze stond op en liep de kamer uit.

Hoofdstuk 32

Na een warme douche en met droge kleren aan, kwam Angela weer beneden. Er lag een briefje op de opgeruimde tafel. Midden op stonden kleine narcisjes in een grijze stenen pot, die kwam uit de doos waar de bodem uit was gezakt. Martha had de niet-kapotte inhoud in de kelder gezet, nadat Angela had bekend dat ze niet naar beneden durfde. *Niet ongerust worden. Ben Tania even snel naar school brengen. M. las* Angela.

Ze pakte het briefje op en staarde naar de tekst. Ze had Tania zelf willen brengen, maar niet op de tijd gelet. Wat was er toch aan de hand dat ze zelfs de zorg voor haar kinderen niet meer kon opbrengen? Ze voelde tranen in haar ogen opwellen.

De telefoon ging. Het duurde even voor het tot haar doordrong dat ze moest opnemen.

‘Hallo,’ zei ze zacht. ‘Hallo!’ herhaalde ze fermer.

‘Angela?’

Ze herkende Georgina’s stem.

‘O, hoi.’ Ze probeerde normaal te klinken.

‘Waar zit je toch de hele tijd?’

‘Hier... Thuis. Gewoon... Ik voel me niet zo goed.’

‘Ik heb je een paar keer gebeld, maar ik krijg steeds iemand aan de lijn die zegt dat je er niet bent. Je antwoordt ook niet

op mijn mails.’

‘Ik ben er wel, misschien sliep ik. En mijn mail heb ik al in geen dagen gecheckt. Geen zin.’

‘Wie is die vrouw die steeds opneemt?’

‘Wie?’

‘Ze doet net of ze je moeder is: “Nee, Angela kan nu niet aan de telefoon komen,” Georgina deed Martha na. “Ik zal even kijken...” En dan komt ze terug en zegt dat ze je heeft geroepen, maar dat je niet antwoordt. Ik durfde op het laatst haast niet meer te bellen. En toen ik zei dat ik langs zou komen, zei ze dat jij zou bellen voor een afspraak. Een afspraak! Of ik met jou moet afspreken wanneer ik langs mag komen. Heb je gehoord dat ik de voicemail van je mobiel heb ingesproken?’

‘Nee, ik ben mijn mobieltje kwijt.’

Angela herinnerde zich niet dat Martha van al die telefoontjes iets had gezegd. Ja, één keertje, dacht ze. Zelf had ze de telefoon niet gehoord, dus Georgina moest gebeld hebben toen ze in bed lag. Martha was misschien vergeten om het door te geven. Dat kon ze haar niet kwalijk nemen, gezien al het werk dat ze deed.

‘Angela?’

‘Ja.’

‘Wie is die vrouw? Toch niet Mirthe, hè? Want die kent mij.’

‘Martha.’

‘Martha? Ken ik die?’

‘Nee, ik geloof het niet. Ik ken haar ook nog niet zo lang.’

‘Ze is er altijd!’

‘Ja, ze logeert hier een paar dagen. Ze helpt een beetje. Haar man is er ook. Hun auto is kapot.’

‘Haar man? Ken ik hem? Wie is dat dan?’

‘Hij heet Eric.’

‘Zijn ze van zo’n oppascentrale of zo?’

‘Nee, ze logeren hier gewoon even, verder niks. Ik ben blij dat ze er zijn. Ze zijn heel lief voor Luc en Tania, vooral Martha.’

‘Angela, je klinkt niet normaal. Is er iets aan de hand? Je praat zo sloom. Het gaat toch wel goed? Peter heeft ook geprobeerd je te bellen, ik heb hem je telefoonnummer gegeven. Dat vind je vast niet erg, hè?’ Georgina gniffelde.

Angela verstarde. ‘Eh... eh... eigenlijk wel.’ De woorden raspten in haar keel.

‘Jezus, Angela! Wat is er met je aan de hand? Hij is best aardig, hoor. Heeft hij je nog thuisgebracht zaterdag?’

‘Ja. Maar...’ Angela’s stem stakte.

‘Angela, is er iets gebeurd? Was er iets met Peter? Sinds zaterdag krijg ik je niet meer te pakken. Heeft hij iets gedaan? Zeg het dan! Er is iets gebeurd, hè, ik hoor het aan je stem. Zal ik je ouders bellen? Of nee, ik kom nu naar je toe!’

‘Het is... het was vreselijk!’ Angela probeerde haar tranen in te houden, maar haar stem sloeg over. ‘Ik denk... ik denk dat het Peter is. Je weet wel... die telefoontjes met dat hijgen en zo, waarover ik je vertelde toen je me kwam ophalen... Hij stuurt ook mails, daarom durf ik de computer niet meer aan te zetten!’

Ze begon te huilen en vertelde half snikkend wat er de afgelopen tijd allemaal gebeurd was. Het werd een onsamenhangend verhaal.

‘Een roos in je bed? Echt? In je bed? Hoe kan dat nou? Dan is die persoon in huis geweest,’ zei Georgina op een toon van zo’n *CSI*-type.

Angela vertelde dat de voordeur op die dag voortdurend open had gestaan.

‘Het kan dus iedereen geweest zijn,’ was Georgina’s conclusie.

‘Ja, eigenlijk wel.’

‘Niet per se Peter, dus.’

‘Nee. O, Georgina! Ik kan niet meer! Ik kan helemaal niks meer. Ik voel me zo slap en ik ben bang. Alles mislukt. Wat moet ik doen? Ik mis Max. Ik mis hem zo. Waarom heeft hij me in de steek gelaten? Ik kan het niet alleen. Het is alles, alles bij elkaar. Ik moet nog zo veel doen. Maar ik kan het niet alleen. De kinderen... Georgina. Ik heb het idee dat ik ze kwijtraak.’

‘Max is een eikel. En hij heeft je niet in de steek gelaten, jij bent weggegaan. Dat was een heel moedige stap van je. Hij is je niet waard, Angela. En je bent al zo ver gekomen. Je hebt alles alleen geregeld: je scheiding, je hebt een huis. Je komt er wel uit. Je moet nu niet opgeven. En die telefoontjes en mailtjes... Ik zei je toch: dat is gewoon een gozer die je leuk vindt, maar je niet durft te benaderen. Je moet er niet zo zwaar aan tillen, dan gaat het vanzelf over. Hoe minder aandacht je eraan besteedt, hoe eerder het stopt. Waarom denk je dat het Peter is? Hij kan je toch gewoon bellen, zonder zo geheimzinnig te doen? Wat is daar nou de lol van?’

‘Ik weet het niet. Wie zou het anders zijn?’

‘Maar waarom denk je dat het Peter is?’ herhaalde Georgina.

‘Om... om de dingen die hij zei. “Ik weet dat je van me houdt,” zei hij. Of het was iets wat er heel erg op leek. Ik weet het niet meer precies. Maar diezelfde zin stond ook in een van die brieven. Dat is toch geen toeval? Wie zegt nou zoiets? Hij is het, ik voel het gewoon.’

“Ik weet dat je van me houdt”? Is dat alles? Typisch een man. En helemaal geen afzender?’

‘Alleen in de mails. Bij de ene stond “Me” en de andere was van Titus.’

‘Titus! Zo heet de kat van onze burens. Maar die zal het wel niet zijn geweest. Volgens mij kun je er zo achter komen van

wie zo'n mail afkomstig is.'

'Van zo'n gratis e-mailaccount. Yahoo, geloof ik. Daar kom je nooit achter.'

'Ik weet er niet zo veel van... Wacht, ik vraag het even aan Jurgen.' Angela hoorde haar roepen. Hij was blijkbaar niet binnen gehoorafstand, want ze schreeuwde zo hard dat Angela de telefoon een eind van haar oor moest houden. Even later zei Georgina in de telefoon: 'Hij kan via het IP-nummer het adres achterhalen vanwaar de mailtjes zijn verstuurd.'

Jurgen riep iets.

'Jurgen zal het voor je uitzoeken. Maar dan heeft hij wel je laptop nodig.'

'Oké,' antwoordde Angela.

'Ik kom die computer gelijk halen. We zullen erachter komen wie die idioot is. Tot zo!' Georgina hing op.

Angela keek op de klok. Martha zou zo wel terugkomen; dan kon ze beter nu nog even haar mail checken en verwijderen wat ze Jurgen niet wilde laten lezen.

Er waren elf mails. Eentje viel meteen op, want Max stuurde haar nooit mails, vroeger ook niet. Meestal belde hij, vaker stuurde hij een sms'je of hij liet briefjes achter met verzoeken, of beter gezegd opdrachten. *Witte overhemden klaarleggen! Of: Pak bij stomerij halen! 2e verzoek!!!!* En één keer lag er naast een gele bermuda een briefje waarop

alleen stond *VLEK!* en een pijn naar de plek waar ze na lang zoeken een minuscule roestplekje vond. Hij mailde alleen als hij voor het advocatenkantoor naar het buitenland moest, of soms als hij een paar dagen ergens in Nederland bleef overnachten, voor een congres of overleg over een zaak ver buiten Rotterdam, al beseftte Angela nu dat hij dan waarschijnlijk met Suze had afgesproken. Die briefjes kon hij niet meer voor haar neerleggen, zou hij er nu Suze mee opzadelen? Ze leek niet het type dat zich liet rondcommanderen. Dat was Angela vroeger ook niet geweest, maar Max had haar zo gekneed en gevormd. Ze klikte zijn mail aan.

Angela!

Je moet je op het stadhuis uitschrijven! Er komt hier post voor je! Zorg ook dat je bank weet dat je bent verhuisd! Er liggen hier ook nog boeken!

Ik zal de post nog twee weken doorsturen!

Max

Wat een koude kutmail! En elke zin met een uitroepteken.

Het was net als vroeger, nog steeds commando's. Angela voelde haar hoofd gloeien. Ze klikte op beantwoorden en schreef: *Doe ik!!!!!! Boerenlul!!!!* Maar dat laatste woord haalde ze toch maar weg, ze was nog steeds bang voor zijn reactie. Ze mocht op geen enkele manier haar ware gevoelens tonen, hij zou haar ermee om de oren slaan. Ze was nog steeds in zijn greep. Wanneer ging dat nou eens over?

‘Verdomme!’ zei ze hardop. ‘Klootzak!’

Ze keek naar de andere mails. Eentje kwam van haar vader.

Lieve Angie,

Ik heb een paar keer gebeld en met die aardige vriendin van je gesproken. Ze zei dat ze zo dol was op de kinderen. Aardig van haar om je te helpen met de verhuizing en alles wat erbij komt kijken. Bel me even, als je tijd hebt. We komen binnenkort naar Rotterdam.

Je vader

Angela drukte op 'beantwoorden', maar bedacht zich, want een mail terugsturen zou nu te veel tijd kosten.

Er was ook een mail van de directeur van een basisschool in Capelle aan den IJssel waar ze had gesolliciteerd. Hij schreef dat hij haar brief met belangstelling had gelezen en dat er in de volgende vergadering over gesproken zou worden. Wanneer die vergadering was en wat er precies besproken werd, was niet duidelijk. Ze borg de mail op en scrolde door naar de volgende. Haar hart begon meteen sneller te kloppen toen ze het berichtje had geopend.

Angel

Nog steeds van jou!

Ik volg je, zie je en hoor je praten!

Overal!

Alles!

Ik weet dat je van me houdt...

Voor altijd zullen we samen zijn!

Tot in de dood...

Dood!

En dan voor altijd samen!

Angela staarde naar het scherm. Ze las de regels nog een keer en toen nogmaals zachtjes hardop. Die uitroeptekens! Ze opende de map ‘engerd’. In de andere berichten stonden geen uitroeptekens. Ze sloot de map af en opende de laatste mail weer. Was het Max? Had hij zich verraden met die uitroeptekens? De klootzak. Ze ademde snel. Ze klikte op het e-mailadres. Weer Titus@yahoo.com. Als Jurgen kon achterhalen dat de berichten echt van Max afkomstig waren, zou ze hem opknopen aan de hoogste boom die ze kon vinden. Dan zorgde ze ervoor dat zijn hele carrière naar de kloten ging. Ze sleepte de mail naar de map ‘engerd’. Niet vergeten om Jurgen te zeggen dat ze daar allemaal in zaten.

Gehaast scrolde ze verder. Vier mails waren van Georgina. Ze las ze vlug door en klikte toen op ‘verwijderen’. Er was ook een mail van Peter. Ze had het pas door toen ze de mail aanklikte, want het e-mailadres luidde pelmar@wanadoo.nl, Peter Elmar natuurlijk. Ze las het bericht vluchtig, met een enigszins afgewend hoofd. Eigenlijk wilde ze niets meer met die vent te maken hebben.

Hi Angela!

probeerde je te bellen. je neemt niet op of iemand zegt dat je niet aan de tel kan komen. bel me terug. wil je graag weer zien.

liefs Peet (mob. 0654208048)

Liefs, Peet! Om misselijk van te worden. *Who the fuck is Peet?* Irritante manier van schrijven had hij ook, zo staccato, net zoals hij sprak. Zelfs zijn naam kortte hij af. Zeker geen tijd te verliezen! Recht op zijn doel af. Neuken dat wijf en dan een foto sturen van de plaats delict als aandenken. Ja, da-ag! Hoofdletters waren blijkbaar ook te veel werk. Eikel! Ze wilde op ‘verwijderen’ klikken – weg ermee! Of zou ze hem antwoorden dat ze geen zin had in verder contact? Of beter: dat hij moest oprotten. Nee, beter kon ze helemaal niet reageren, Georgina had ook gezegd dat dat het beste was. Ze sleepte zijn mailtje voor de zekerheid naar de map ‘engerd’, al was zijn manier van schrijven toch anders dan die in de anonieme mails.

De rest van de berichten was spam. Hoe kwam ze toch aan al die rotzooi? Ze zette haar laptop uit, pakte de tas die op de grond stond en deed hem erin, blij dat ze even van dat ding af was. Ze stond op en ging naar beneden. Daar wierp ze een blik op haar horloge. Martha bleef weer lang weg.

Hoofdstuk 33

Georgina's broek had zo veel zakken en ritsen, dat ze als wandelend reclamebord voor een furniturenwinkel kon fungeren. Ze stapte binnen en gaf Angela drie kussen.

‘Wat zie je eruit! Het lijkt wel of er een vrachtwagen over je heen is gereden!’ Ze snoof de poffertjeslucht op die nog in huis hing. ‘Ben je aan het bakken geslagen?’ Ze liep langs Angela naar de woonkamer. ‘O! Wat gezellig! Nou, die depressie werpt wel vruchten af, echt veel beter zo. Leuk!’ Jack snuffelde langdurig aan Georgina's benen. ‘Rustig, Jack. Zou het de Armani-parfum zijn? Nou ja, ik heb in ieder geval sjans met een hond, hè, Jack? Brave ouwe jongen. En de keuken! Zo netjes heb ik die nog niet gezien.’ Ze wees naar de vaas kunstig geschikte bloemen op het bijzettafeltje. ‘Ziet er mooi uit. Heb je die bos zo gekocht of heb je dat zelf gedaan?’

Angela schudde haar hoofd. ‘Martha doet dit allemaal. Ze is, in haar eigen woorden, het verzorgende type.’

‘Heeft zij dit allemaal gedaan?’

Angela knikte.

Georgina keek Angela met een scheef oog aan.

‘Ik weet het ook niet...’ zei Angela verontschuldigend. ‘Ik ben zo moe, dat is het, denk ik... En de kinderen... Ze vinden haar heel lief.’

Georgina schudde vertwijfeld haar hoofd. ‘Maar wie zijn die mensen toch dat ze dit allemaal voor je doen? En waar ken je ze eigenlijk van?’

Met tegenzin begon Angela: ‘Eh... Nou... Ik ken ze van het strand. Toen Jack zijn poot had bezeerd, je weet wel. Het is dat stel dat me terug naar de auto hielp. Eric – zo heet hij – heeft Jack het hele eind gedragen. Daarna mailden we wat heen en weer en toen kwamen ze een keer langs. En toen nog een keer ’s avonds, omdat ze een leuke band hadden. Het was op die avond dat... je weet wel, nadat we bij José waren geweest.’ Het werd een incoherent verhaal. Georgina fronste haar wenkbrauwen, waarna Angela haar schouders optrok. ‘Ik weet het ook niet meer. Ik ben gewoon een beetje ingestort, denk ik, en omdat zij op hun auto moesten wachten zijn ze gebleven. Ik vond het eerlijk gezegd wel prettig, met die hijger en zo. Ik bedoel, ik weet niet wie het is en ken ook zijn bedoeling niet... Ik was echt een beetje bang... Ik ben juist blij dat ze er zijn, anders zit ik hier ook maar in mijn eentje.’

Georgina ging nog even niet op het laatste in. ‘En je hebt ze daarvoor nooit eerder ontmoet?’

Angela schudde haar hoofd. ‘Het kwam allemaal toevallig zo uit.’

‘Ja, toevallig.’

‘Ik meen het.’

‘Ja, ik ook. Het is op zich aardig van ze om je zo te helpen,

maar vind je het niet een beetje vreemd dat ze zomaar de inrichting van je huis veranderen? Het lijkt mij wel een beetje vrijpostig. Of zie ik dat verkeerd?”

‘Ze willen alleen maar helpen,’ zei Angela zwakjes. ‘En het wás een zooitje. Je zei net zelf dat het ervan is opgeknapt.’

Georgina keek de kamer in. ‘En nou die stalker.’

‘Stalker?’

‘Zo heet zo iemand toch?’

‘Ik weet niet, hoor. Dit is geloof ik anders, het is meer een hijger, of niet?’

‘Hijger of stalker, hij achtervolgt je? Geef je laptop nou maar, dan zal Jurgen het wel voor je uitzoeken.’

‘Ik zal hem even halen, hij staat boven.’ Angela stopte. ‘Ik kreeg trouwens ook een mail van Max.’

Georgina’s gezicht verstrakte. ‘Laat hij je nou nog steeds niet met rust?’

‘Er komt nog steeds post voor me, dat vindt hij vervelend. Ik was vergeten om me uit te schrijven.’

‘Tjongejonge! Is hij soms bang dat je stiekem weer terugkomt of ’s nachts opeens naast zijn bed staat?’

Angela schudde haar hoofd. ‘Bij de belasting denken ze dat ik daar nog woon. En ik moet eigenlijk ook naar de bank om een nieuwe rekening te openen, eentje voor het huis en een privérekening. Ik heb nog steeds een rekening met Max. En ik moet ook nog iets ophalen bij de notaris. Het is allemaal

even blijven liggen.'

Georgina grinnikte. 'Een rekening met Max? Mooi toch! Pluk die vent lekker kaal!'

'Het is niet zijn privérekening, het is de rekening waar hij het geld op stort dat mij bij de scheiding is toegezegd.'

'Ik kan straks wel even met je meegaan, als je wilt. Misschien wil Martha oppassen, als ze het zo leuk vindt om te helpen.'

'Ze is echt heel aardig.'

'Jezus, wat kijk je nou wazig! Ik bedoel er niets mee. Wat is er in godsnaam met je aan de hand?'

De tranen sprongen in Angela's ogen. 'Ik... ik weet het niet!' riep ze wanhopig. 'Ik kan niets meer. Ik weet ook niet hoe het komt.'

'Wat is er zo moeilijk aan om naar het gemeentehuis te gaan en je in te laten schrijven op je nieuwe adres?'

'Niks.'

'Nou dan! Ik ga wel met je mee.'

'Nu?'

'Waarom niet? Komt het nou door die paar stomme mailtjes dat je zo neurotisch doet?'

'Het zijn niet alleen mailtjes. Die vent is hier in huis geweest! Ik doe niet neurotisch, ik ben gewoon moe. Ik voel me versuft.'

Georgina keek Angela onderzoekend aan. 'Je hebt ook van

die wallen onder je ogen, je bent toch niet aan de drugs of zo? Neem je medicijnen in? Misschien kun je daar niet tegen.'

Angela schudde haar hoofd. 'Nee, niets. Maar zo voel ik me wel.' Ze ging naast Georgina op de bank zitten.

'Max,' zei Georgina. 'Is hij het niet? 'Ik weet dat je van me houdt!'' Hij is de enige die zoiets zou kunnen zeggen, die fucking zelfingenomen advocaat.'

Angela schrok. Ze had ook aan de mogelijkheid gedacht.

'Is hij binnen geweest die dag dat je die roos in je bed vond?'

Angela dacht na. 'Ja, even maar. Suze zat buiten te wachten, dus hij was zo weer weg. Tania wilde hem haar nieuwe kamer laten zien.'

'Ben je mee naar boven gegaan? Kon hij ongemerkt je slaapkamer in?'

'Ja, ik ben beneden gebleven.'

'Hij is het!' riep Georgina met een inspecteur Clouseaublik in haar ogen. 'Als Jurgen erachter komt dat het inderdaad zo is, gaan we hem *nailen*. Heb je de politie eigenlijk nog gebeld?'

'Nee. Ik ben bang dat ze me voor gek verklaren. Denk je echt dat Max het is? Maar waarom zou hij al die dingen doen?'

'Omdat hij stiekem nog van je houdt.'

Angela schudde haar hoofd. ‘Hij houdt niet van me.’ Ze voelde haar onderlip trillen.

‘Hou jij nog van hem?’

‘Nee.’

Georgina bestudeerde haar gezicht. ‘Als hij dat mokkeltje eruit gooit en zegt dat hij spijt heeft en zijn leven zal beteren, zou je dan teruggaan?’

‘Nee.’

Ze loog. Als alles weer was zoals vroeger, als hij nooit iets met die Suze had gehad, als hij haar met respect behandelde... dan... ja, dan misschien...

Georgina had het ook door. ‘Je liegt! Ik zie het aan je gezicht. Hij weet dat je nog van hem houdt. Hij zit je te pesten omdat hij het niet kan uitstaan dat jij bent weggegaan, dat je gelukkig bent zonder hem.’

‘Ik ben niet gelukkig.’

‘Of hij probeert je gek te maken om zo de voogdij over de kinderen te krijgen. Nou, dat lukt hem aardig. Raap jezelf bij elkaar, Angela! Je laat je kinderen toch niet van je afpakken?’

‘Denk je echt dat hij het is?’

Georgina knikte. ‘Die vent is zo hard, die gaat over lijken om zijn zin te krijgen. Zo zijn alle advocaten.’

Angela liep de trap op en dacht aan wat Georgina had gezegd. En hoe langer ze erover nadacht, hoe logischer het leek. Max had haar de afgelopen jaren op zo veel manieren

verrast; ze had nooit gedacht dat hij in staat was haar te behandelen zoals hij had gedaan. En toch was het gebeurd. Dat was het grootste verdriet: de teleurstelling in de man van wie ze dacht dat hij de liefde van haar leven was. De teleurstelling was groter dan het verlies.

Het duurde nog zeker een half uur voor ze de sleutel in het slot van de voordeur hoorde en Martha met Luc binnenstapte. Ze keek verrast, bijna geschrokken, toen ze Georgina zag zitten. Angela stelde de twee vrouwen aan elkaar voor.

‘Ah! Jij hebt een paar keer gebeld!’ zei Martha. Ze trok Lucs jasje uit en hing het aan de stoel.

Georgina staarde Martha aan. Angela zag dat Martha het geruite jasje droeg dat ze pas bij Georgina in de winkel had gekocht. Ze had het zelf nog niet aangehad. Martha droeg ook haar laarzen. Ze was er zuinig op, want ze waren van zacht suède en de hoge hakken beschadigden snel als je ermee tussen de straatstenen bleef steken.

‘Best vaak, ja,’ antwoordde Georgina.

Angela zag dat ze Martha met gefronste wenkbrauwen bekeek. Martha knikte, maar zei verder niets. Georgina ook niet, en dat was uitzonderlijk voor haar. Ze keek hoe Martha over Luc moederde en hoe ze met elkaar babbelden alsof ze een gesprek voortzetten dat ze eerder hadden gevoerd, op het niveau van een driejarige.

‘Waarom zijn er geen giraffen op de kinderboerderij?’

vroeg Luc. Hij zei ‘schrigaffe’ en ‘kinneboerreri’, met een nadrukkelijke en rollende r.

‘Die zijn alleen in de dierentuin, lieverd, net als olifanten en tijgers.’

‘Vind jij tijgers eng?’

‘Niet als ze in de dierentuin zijn.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat ze dan achter een hek zitten. Wil je chocomel?’

Luc knikte.

Tussen Martha en Georgina klikte het niet, dat was duidelijk. Ze vermeden het elkaar aan te kijken, laat staan dat ze een gesprek aanknoopten. Misschien was het een concurrentiestrijd: om de vriendschap met Angela of over wie het beste voor haar kon zorgen.

‘Angela voelt zich de laatste tijd niet zo goed,’ zei Martha opeens.

Angela reageerde niet. Ze voelde het beetje kracht dat ze door Georgina’s komst had teruggekregen in één klap weer verdwijnen. Er was iets in Martha’s manier van doen waardoor Angela zich geïntimideerd voelde, alsof ze haar hypnotiseerde.

‘Angela en ik moeten wat zaken regelen...’ begon Georgina. ‘Is het lastig als jij even bij Luc blijft?’

Martha keek verbaasd. ‘Zaken?’

Georgina zei: ‘Bank, gemeentehuis en zo. Ze vindt het fijn

als ik even met haar meega.'

Angela zag dat Martha geïrriteerd raakte door de toon waarop Georgina sprak.

‘O. Nou. Eh... Eric belde dat onze auto klaar is. Hij komt eraan. Hij kan wel even met haar meegaan, dan hoeft jij geen moeite te doen.’

Angela voelde de spanning tussen Martha en Georgina en schuifelde ongemakkelijk heen en weer. Ze was bang dat ze het straks nog voor een van de twee zou moeten opnemen. Luc probeerde Martha naar de keuken te trekken. Georgina wierp een blik naar Angela en trok haar wenkbrauwen op.

‘Even wachten, pop!’ zei Martha tegen Luc. Ze richtte zich tot Angela. ‘Weet je zeker dat je je goed genoeg voelt om op stap te gaan? Die dingen kunnen toch nog best een paar dagen wachten?’

‘Als we nu met mijn auto gaan, is het zo gedaan,’ zei Georgina besluitvaardig.

Luc trok ongeduldig aan Martha’s hand. ‘Ga nou mee!’

‘Angela gaat even een boodschapje doen, ik pas zolang op jou.’

Angela. Waarom niet ‘mama’? dacht Angela.

Martha tilde Luc op en gaf hem een kus in zijn nek, over zijn schouder naar Angela kijkend. Voor het eerst voelde Angela iets van jaloezie.

De bel ging. Martha liep met Luc de kamer uit. Het was

Eric. Angela hoorde hen op de gang zacht met elkaar praten. Toen Eric de woonkamer in kwam, begon hij Georgina uitgebreid te taxeren. Ze beantwoordde het met een heel scala aan lichaamstaal. Met een lichte beweging van haar hand over haar middenrif accentueerde ze de welvingen van haar borsten. ‘Hi,’ zei ze, een slap handje uitstekend. Het was te doorzichtig, zoals alles bij Georgina.

Eric keek geamuseerd toe en beantwoordde haar seinen met terughoudendheid, waardoor Georgina – zoals Eric waarschijnlijk verwachtte – nog gewilliger werd.

Angela zag dat het Martha irriteerde. Ze voelde op een bepaalde manier medelijden met de vrouw, die haar in vertrouwen had genomen over haar verdriet om Erics uitspattingen. Ze wilde net voorstellen dat ze maar beter konden gaan, toen Martha zei: ‘Als jullie samen naar het gemeentehuis gaan, pas ik nog wel even op.’

Angela keek op haar horloge. ‘We hebben eigenlijk niet veel tijd. Tania moet nog uit school worden gehaald. Het kan ook morgen.’

‘Wij halen Tania wel op,’ zei Martha. ‘Ik zorg wel voor de kinderen.’

Angela zakte door haar knieën en zei tegen Luc: ‘Mama komt zo terug. Ik ga even met Georgina een boodschapje doen. Blijf jij zolang bij Martha en Eric?’

Luc knikte.

‘Even mijn tas pakken,’ zei ze tegen Georgina.

Angela rende de trap op. Ze kwam terug met de laptop in de tas en gaf die aan Georgina. Martha keek ernaar.

‘Haar vriend moet even iets uitzoeken. Ik krijg steeds van die rare mailtjes,’ zei Angela.

‘Rare mailtjes?’ herhaalde Martha.

Angela schrok van haar eigen loslippigheid. Ze had er eigenlijk tegen Martha en Eric niets over willen zeggen.

‘Wat voor mailtjes?’ vroeg Eric.

‘Niets bijzonders, joh,’ zei Georgina snel. ‘Zullen we gaan, Angela? Anders ben ik te laat thuis voor het eten.’

Ze grinnikte en stak haar slappe handje weer naar Eric uit, die haar volharding deze keer beantwoordde door er een kus op te drukken.

‘Ja, dag!’ zei Martha. ‘Leuk je ontmoet te hebben.’

Maar niet heus! dacht Angela erachteraan. Ze duwde Georgina naar de voordeur en liep met haar de straat op. Martha bleef met Luc op haar arm in de deuropening staan.

‘Maak je geen zorgen,’ riep ze terwijl ze hen uitzwaaide. ‘Ik zal goed voor Tania en Luc zorgen, hoor.’

Toen ze langsreden stond Martha nog in de deuropening. Angela zag hoe ze hen nakeek, terwijl ze Luc over zijn bol aaide. Even leek het of ze definitief afscheid had genomen.

Hoofdstuk 34

Was ze al zo ver heen dat haar hersenen de prikkels trager dan normaal verwerkten? Was het haar eigen benauwde ademhaling of het bloed dat ze hoorde suizen in haar hoofd?

Ze zag iets bewegen bij het gat in de muur. Het verdween in een ander gat, lager tussen de stenen, maar een moment later kwam het weer naar buiten. Zag ze het goed? Het was een rat! Een moment keken zij en het beest elkaar aan. In het schaarse licht dat door het gat naar binnen viel zag ze zijn neus bewegen. Hij veegde met een poot langs zijn snuit en roetsjte toen langs de stenen naar beneden, waar hij op een afstand van een centimeter of twintig van haar knieën bleef zitten. Ze probeerde de rat weg te jagen door te bewegen en grommend geluid te maken, maar het leek wel of hij merkte dat ze geen kant op kon want hij bleef gewoon zitten. Was ze zo ver heen dat de aaseters op haar rottende lichaam afkwamen? Het dier zou haar toch niet aanvallen? In de donkere hoek waar hij nu zat, zag ze alleen de contouren van zijn lijf en zijn glinsterende oogjes. Het was een flink beest, even groot als een kleine poes. Ze probeerde hem opnieuw weg te jagen, maar de rat bleef zitten waar hij zat. Misschien wachtte hij tot ze weer buiten kennis raakte. Ze wist dat ratten levende mensen

aten, als ze maar honger genoeg hadden. En als er één voedsel vond, kwam de rest van zelf. Wie weet woonde er een hele kolonie achter het gat in de muur. Ze moest dat beest laten merken dat ze niet dood was. Ze haalde diep adem en maakte weer een grommend geluid en tegelijk een schoppende beweging, voor zover dat ging met haar vastgebonden benen. De rat schrok, rende langs de uitstekende stenen naar boven en verdween door het gat naar buiten.

Hoofdstuk 35

Georgina had keiharde muziek aangezet. Het was een nummer van de Red Hot Chili Peppers, op wie ze nogal dol was, omdat ze de bandleden er zo ruig vond uitzien. Angela tetterde bijna uit de auto. Ze zag de mensen op straat omkijken naar de herrie die voorbereed. Ze leken wel een stel van die jonge gasten, in zo'n *opgetunede* auto op weg naar nergens.

‘Zag je dat?’ riep Georgina boven de muziek uit terwijl ze aan allerlei knoppen zat te rukken en te draaien.

‘Wat?’ schreeuwde Angela terug. ‘Wat zoek je?’

‘De ruitenwisser. Ik zie geen moer!’

‘Aan je stuur! Daar!’

‘O ja, dank je. Maar zag je hoe Martha deed met Luc? Ze denkt toch niet dat ze zijn moeder is? Zo’n kind raakt daarvan in de war. Dat is niet goed voor zijn psychische ontwikkeling, hoor. Voor je het weet heb je er een klant voor de psychiater van gemaakt. Dit moet je niet goedvinden, Angela. Dat kutweer trouwens! Als het niet binnen een paar dagen ophoudt met regenen, ga ik emigreren. Dit is toch niet normaal? Ik kan net zo goed een assortiment kaplaarzen inkopen.’

Angela haalde haar schouders op. ‘Martha is gewoon heel lief voor kinderen. En kinderen zijn opportunistisch, die

voelen feilloos aan dat Martha alles voor ze doet.’

‘Nou, leuk. Ik denk dat ik maar geen kinderen neem. En waarom heeft ze jouw kleren aan? Ze probeert er toch niet net zo uit te zien als jij? Ze heeft ook precies hetzelfde haar.’

Angela had geen zin om erover te praten. Ja, natuurlijk had ze gezien dat Martha Luc vasthield alsof ze van plan was om hem nooit meer los te laten. Maar Angela’s hoofd was leeg. Ze voelde nauwelijks emotie. Het leven glipte als zand door haar vingers. Georgina zou dat niet begrijpen, als één plus één niet twee was, was het voor haar abracadabra. En Angela wilde niet eens dat ze het begreep. Ze moest zich er niet mee bemoeien.

Ze ergerde zich aan Georgina’s oppervlakkige vrolijkheid, haar aanstellerij. Hoe ze zich tegenover Eric had gedragen, om je dood te schamen! Wat moest Martha wel niet denken? Angela ergerde zich ook aan Georgina’s manier van rijden. Ze hing zo ver over het stuur dat haar neus bijna de voorruit raakte.

‘Dit is om je een beetje op te peppen!’ schreeuwde Georgina terwijl ze op de muziek meedeinde en met haar handen op het stuur trommelde. ‘Je zou er eigenlijk ook vaker uit moeten. Zullen we binnenkort weer eens naar de Baja gaan?’

Angela schudde haar hoofd. Ze moest er niet aan denken om naar de Baja Beach Club te gaan, die tent met zijn zwoele

nepsfeer van tropische stranden, waar het bedienende personeel in sexy badkleding rondliep, waar voetballers en zonnebanktypes zich verbeeldden dat Rotterdam een Caribisch eiland was.

Door de keiharde muziek, de onrust van Georgina en alle andere prikkels die hier buiten waren, voelde Angela's hoofd als een pooltafel waarover de ballen alle kanten op kaatsten zonder in het gat terecht te komen. Ze waren nog maar halverwege, maar ze wilde eigenlijk terug naar huis, terug naar haar kinderen.

Ze kwamen bij de rotonde, waar Georgina geen voorrang gaf en door een heftige slinger aan het stuur op het nippertje wist te voorkomen dat een andere auto zich in de linkerflank boorde. Met een knal reden ze de stoep op en landden met de voorkant van de auto in een plantsoen vol gele violen.

‘Godverdomme!’ riep Angela.

Georgina keek gedesoriënteerd om zich heen.

‘Kijk dan ook eens uit!’

‘Het is mijn schuld niet! Die kerel moet uitkijken, ik niet! Ik kwam toch van rechts?’

‘Ja, maar op een rotonde geldt dat niet.’

‘Waarom niet?’

‘Dat is een verkeersregel. Jezus! Hoe heb jij in godsnaam je rijexamen gehaald? Zeker zitten flirten met die examiner. Dat jij jezelf nog niet hebt doodgereden, is een

wonder.’

Angela trok het portier open en stapte uit. ‘Laat mij maar rijden.’

Auto’s toeterden en probeerden zich langs Georgina’s auto te wurmen. Toen Angela omliep, zag ze dat ze met de voorwielen een stuk plantsoen hadden omgeploegd, er hingen een paar viooltjes aan de bumper. Vlug liep ze verder.

‘Je hoeft niet zo tekeer te gaan,’ zei Georgina terwijl ze aarzelend uitstapte. De Red Hot Chili Peppers galmden over het plein.

‘Schiet nou maar op voor we een bekeuring krijgen. Straks moet je nog nieuwe beplanting betalen ook.’

Georgina rende naar de andere kant.

‘Mag die muziek uit?’ Angela zocht naar het knopje.

Zuchtend deed Georgina wat Angela vroeg.

‘Je doet wel overspannen, zeg!’

Angela startte de auto en reed langzaam achteruit de weg op. De concentratie die ze op moest brengen om in het vrij drukke verkeer haar weg te banen, dwong haar helder na te denken. Wat ging ik ook alweer doen? Bank. Gemeentehuis. Eerst daarheen. Licht op oranje. Rechts heeft voorrang. Kijk uit voor die vrouw met die wandelwagen. Waarom duwen die vrouwen altijd eerst hun kinderwagen de weg op? Waar moest ze ook alweer zijn? O ja. Eerst naar de C.N.A. Looslaan en dan naar de Bergse Dorpsstraat. Daar was een bank. Je kon

erachter parkeren als je klant was. Even opletten nu.

Kon ze meteen geld pinnen, want ze had nog maar twintig euro in haar portemonnee. Ze moest Martha terugbetalen wat die aan boodschappen had uitgegeven, al wilde Martha daar niks van weten. Flarden gedachten probeerden binnen te dringen in de wereld van verkeersregels en van normale mensen die recht en zonder problemen op hun doel afgingen. Ze probeerde die idiote, verwarde gedachten te negeren en zich te concentreren op wat ze aan het doen was. Ze wilde zo snel mogelijk terug naar huis, terug naar Luc en Tania. Ze moest proberen weer hun moeder te zijn. Als Martha en Eric weg waren, ging het vast beter. Niet beter, goed! Ja, het was ook wel een beetje gek om alles over te laten aan mensen die ze nog maar zo kort kende. Zou ze toestaan dat Georgina zoiets deed? Nee. Hoewel ze die veel langer kende. Haar ouders dan? Nee. Haar moeder, toen ze nog leefde? Nee, maar die zou het zelf niet willen. Nee, het was niet goed zoals het nu ging, maar waarom liet ze het dan toch gebeuren? Omdat het gebeurde en ze niets deed om het te stoppen. Eigenlijk was het dus raar dat een onbekend stel zich zomaar ontfermde over een moeder met twee kinderen die ze nauwelijks kenden. En dat ze zomaar, zonder voorbereiding, een paar dagen vrij waren. Hadden ze elders dan geen verplichtingen?

‘Parkeerplaats!’ gilde Georgina terwijl ze met een

wapperende arm vlak langs Angela's gezicht wees.

Angela schrok zich wezenloos en riep terug: 'Schreeuw niet zo!'

Haar hart sloeg een paar slagen over en de adrenaline werd met grote hoeveelheden tegelijk in haar lichaam gepompt; haar hersenen kregen ook een flinke stoot en in een flits zag ze alles helder. Het werd tijd dat Martha en Eric weggingen.

Georgina riep: 'Ga daar staan voor die vent die plek inpikt!'

Ze trok aan de hendel van het portier en wilde midden op de rijbaan uit de auto springen.

'Ik hou hem wel bezet!'

'Niet doen! Ik ga daar niet parkeren. Ik parkeer hier.'

Angela sloeg linksaf en reed de C.N.A. Looslaan in waar het kantoor van de deelgemeente gevestigd was in een pas gerestaureerde negentiende-eeuwse villa. Ze parkeerde de auto. Even later liepen ze het gebouw binnen.

'Inschrijven?' herhaalde het meisje achter de balie. 'Dan moet u een verklaring van de verhuurder hebben of een kopie van een koopakte bijvoegen.' Ze schoof een papier naar Angela toe. 'U moet dit invullen, ondertekenen en opsturen met een kopie van uw paspoort. Of langsbrengen. Waar woont u?'

Angela noemde haar adres.

'O, dan moet u bij een ander kantoor zijn, bij deelgemeente

Noord op het Eudokiaplein.’

Angela had zin om het meisje uit te schelden, hoewel dat er niets aan kon doen dat ze op het verkeerde adres waren. Gelukkig kon ze zich beheersen.

Zuchtend pakte ze het stapeltje op. Ze liepen terug naar de auto om door te rijden naar de bank, een eindje verderop. In de bank stond een rij van hier tot Tokio en er zat maar één meisje achter de balie, dat een oud vrouwtje hielp dat zo te horen veel uitleg nodig had.

‘Dit gaat uren duren,’ zei Angela.

Ze keek rond of iemand anders aanstalten maakte om de klanten te gaan helpen, maar de andere bankmedewerkers tuurden allemaal ingespannen naar iets wat voor hen op hun bureau lag.

‘Ik ga morgen wel, morgenvroeg. Ik heb geen zin om te wachten,’ zei Angela

Ze draaide zich om en liep de bank weer uit. Georgina rende achter haar aan. Bij de pinautomaat in het halletje zocht Angela naar haar portemonnee met pasjes. Ze vond haar bankpasje, stak het in de automaat en toetste de pincode in.

‘Shit!’

Georgina stond met haar rug naar Angela en bekeek de mensen die in en uit liepen.

‘Wat?’

Angela staarde naar de mededeling ‘Saldotekort’ op het

scherm; dat had ze nog nooit eerder gezien. Max zorgde er altijd voor dat er meer dan genoeg op de rekening stond. Ze had er nooit over nagedacht dat zoiets kon gebeuren – haar pasje en de pinautomaat waren een onuitputtelijke bron van geld.

‘Het is bijna het eind van de maand,’ zei Georgina. Ze stak een kauwgummetje in haar mond. ‘Ik heb nooit geld aan het einde van de maand. Ik demp het ene gat met het andere. Je went er vanzelf aan.’

Angela haalde het pasje uit de automaat en stopte het terug in haar portemonnee. Geen geld meer? Er stond een paar dagen geleden nog meer dan genoeg op haar rekening. Sinds die tijd had ze geen geld overgemaakt en ook niet gepind. Ze dacht na. Ze had wat rekeningen betaald, misschien waren die nu pas afgeschreven? Max had ook nog een pasje, maar dat gebruikte hij nooit. Ze hadden afgesproken dat de rekening alleen voor Angela’s uitgaven gebruikt zou worden tot ze een nieuwe bankrekening had geopend. Was alles nu al op?

‘Waar gaan we nu heen?’ vroeg Georgina.

‘Naar huis. Ik heb echt geen zin meer. Ik doe het allemaal morgen wel. Ik baal als een stekker. Wat moet ik doen als ik geen geld meer heb?’ zei ze wanhopig.

‘Het komt door je verhuizing, die kost altijd meer dan je denkt. Anders vraag je morgen aan je bank of je een “pé-elletje” mag. Je kunt ook wel wat van mij lenen.’

Angela schudde haar hoofd.

Ze liepen terug naar de auto, terwijl Angela Georgina vragend aankeek.

‘Leninkje. Persoonlijke lening. Heeft iedereen, anders heb je nooit iets. Ik sluit er zo vaak eentje af. Hoe denk je dat ik anders mijn vakanties betaal? Hé, zullen we binnenkort een weekje naar Curaçao gaan? Ik zag een aanbieding bij Kras-reizen. Ik geloof dat het maar iets van vierhonderd euro kostte, all-inn! Weet je dat Marco Borsato en Leontien er ook altijd heen gaan? En José zat laatst in het vliegtuig met dat mens van *Life & Cooking*? Ze gaan er allemaal heen. Misschien loop je tegen een leuke Antilliaan aan, kun je meteen weer verhuizen.’ Georgina knipoogde.

‘Ik heb geen geld meer voor dat soort dingen.’

‘Jammer.’

Angela startte de motor, draaide de parkeerplaats af en wachtte tot ze de weg op kon rijden.

‘Daar gaat José!’ riep Georgina. ‘Kunnen we haar vragen hoe het daar was?’ Ze draaide het raampje open.

‘José! Joehoe, José!’

Angela gaf gas en reed weg.

‘Hé, stop!’ riep Georgina. ‘Ik wil José spreken.’

‘Kan niet meer. Als ik nu stop, veroorzaken we een kettingbotsing.’

Voor het eerst sinds dagen voelde Angela iets van triomf.

Hoofdstuk 36

Het was warm binnen, en het rook prettig: naar frisse lucht en allesreiniger met een vleugje chloor. Op de eettafel stond een nieuwe bos bloemen en een schaal met versgebakken koekjes. Uit de radio klonk een liedje over een liefde in de lente. Eric zat op een stoel een krant te lezen. Met zijn benen over elkaar leek hij op een vader uit ouderwetse verhalen. Jack lag midden in de kamer te kauwen op een rubberen geplukte kip die bij elke knauw benauwd piepte. Martha zat op de bank met Luc tegen zich aan en las hem een boekje voor. Luc had zijn duim in zijn mond en hield met zijn andere hand Beertje Pippeloentje vast. Van de beer was niet veel meer over dan een grauw grijs gerafeld lijf met één arm en één been. Met Pippeloentje op schoot verkeerde Luc in een opperste staat van ontspanning. Angela keek naar het tafereel en was blij dat ze weer thuis was.

‘Mama!’ riep Luc toen hij haar zag.

‘Dag, lieverd.’ Angela liep naar hem toe om hem een kus te geven. Hij stak zijn armpjes naar haar uit. ‘Martha leest voor over een kabouter en een verschrikkelijk enge heks!’

Angela boog zich voorover en gaf haar zoon een kus. Ze vermeed het Martha aan te kijken, want ze voelde een lichte jaloezie opkomen en schaamde zich om dat te laten merken.

‘We gaan straks naar de Ardennen,’ zei Martha. ‘Heb je zin

om mee te gaan? De kinderen hebben er al wel veel zin in.'

'Ardennen? Wanneer?'

'Straks. Eric heeft onze spullen al opgehaald.'

'Vandaag? Maar Tania moet morgen naar school!'

'Ik heb het al met haar juf besproken,' zei Martha. 'Ze mag wel een dagje van school wegblijven. De juf zei dat het voor jou misschien ook wel goed was om er even tussenuit te gaan. Tania is nu met een vriendinnetje mee, we kunnen haar straks ophalen.' Martha haalde een papiertje uit haar zak en legde het voor haar op de salontafel. 'Hier is het telefoonnummer.'

Angela zag in gedachten hoe Martha en Annelies over haar spraken. Arme Angela! Ze is tot niets meer in staat, laat staan om over haar eigen lot te beslissen. Ja, ze is wel in de war, de laatste tijd. Straks moet ze nog worden opgenomen. Goed idee om haar een paar dagen mee te nemen. 'Maar de kinderen moeten het weekend naar Max,' stamelde Angela, verbouwereerd door de vaart die de Ardennen-reis opeens nam.

'Kun je niet zeggen dat ze ziek zijn? We kunnen ook wel een ander weekend gaan, maar er zijn wat problemen met de aannemer en de plannen voor de verbouwing van ons huis. We moeten er eigenlijk meteen naartoe, dus waarom gaan jullie niet gezellig mee? Het weer wordt beter, heb ik op de radio gehoord.'

‘Maar ik moet allerlei zaken regelen.’ Angela wees op het stapeltje papieren dat ze van de medewerker van het gemeentehuis had meegekregen.

Martha had nog steeds haar eigen kleren niet aan, al was Eric blijkbaar naar Den Haag geweest. Angela vroeg zich af of ze haar kleding nog terug zou krijgen.

‘En ik heb geen geld. Ik sta rood.’ Het klonk onwennig, want het was voor het eerst dat ze zo’n zin uitsprak. ‘Ik heb geen cent te maken.’

‘Rood?’

Angela knikte.

‘Weet je het zeker? Heb je niet meer rekeningen?’

‘Nee, daarvoor moest ik juist naar de bank. Deze is van Max en mij.’

Eric liet zijn krant zakken. Zoals die twee haar aankeken, voelde ze zich een schoolmeisje dat haar spaarpot had verbrast.

‘Kun je niet wat van je ouders lenen?’ vroeg Martha.

Ja, natuurlijk kon dat. Maar wilde ze dat ook?

‘Doet je vader zijn bankzaken via internet?’ vroeg Eric. ‘Dan staat het binnen een dag op je rekening, hooguit morgen. Zo lang zing je het nog wel uit.’

‘Ik weet niet...’

‘Hij begrijpt het vast wel,’ zei Martha. ‘Je kunt toch zeggen dat je hem zo vlug mogelijk terugbetaalt? Of wil je wat van

ons lenen?’ Ze keek naar Eric. Hij reageerde niet.

‘Nee, dat hoeft niet. Ik moet jullie de boodschappen van de afgelopen dagen ook nog terugbetalen. Ik vraag het wel aan mijn vader.’

Ze liep naar de telefoon en draaide zijn nummer. Haar vader was blij van haar te horen. Ze legde uit dat ze het druk had en zich bovendien niet zo goed voelde. Natuurlijk was hij bereid haar geld te lenen. Hij stelde zelfs voor tweeduizend euro over te maken, dan had ze voorlopig een buffer. Ze spraken af wanneer hij met Mirthe zou langskomen. Angela bedankte hem uitvoerig en toen spraken ze nog even over de konijnen, die hij voorlopig maar Peppie en Kokkie had gedoopt omdat hij ze anders Konijn en Konijn moest noemen. Daarna hing ze op.

‘Dus dat is opgelost,’ zei Martha toen Angela de hoorn neerlegde. ‘Nou, wat vind je van het idee?’ Ze keek op haar horloge. ‘We moeten trouwens wel snel gaan. Het is al druk op de weg, en anders wordt het te laat. Eric en ik moeten nog even een boodschap doen. Als we jullie nou over een half uurtje oppikken...’

Ze ging staan. Luc bleef met het boekje in zijn handen zitten en keek haar vragend aan.

Angela voelde zich overvallen door Martha’s voorstel en de aankondiging dat ze gingen vertrekken. Luc sprong van de bank, rende naar Angela en klemde zijn armen om haar heen.

‘Mag ik koekies?’ Hij zette meteen een dreinstem op. ‘Ik wil koekies! Ik wil koekies! Mama, toe nou!’ Dat laatste had hij van Tania geleerd, hij gebruikte het te pas en te onpas. Het was om horendol van te worden. Angela voelde het bloed naar haar hoofd stijgen en kreeg een vreemde suizing in haar oren. Martha had nauwelijks gezegd dat ze wegging, of het gezeik begon alweer.

‘Koekjes!’ verbeterde ze streng, te streng voor een driejarige. ‘En je krijgt ze straks!’

Luc reageerde meteen. ‘Nee! Mama, toe nou!’ Hij liet zich vallen en begon hysterisch te gillen en met zijn armen en benen te slaan. Zoiets had hij nog nooit gedaan.

Martha trok hem overeind. ‘Wat doe je nou gek? Als je lief bent, krijg je een koekje. Anders niet.’

Luc knikte en keek triomfantelijk naar zijn moeder. Angela zuchtte, liep naar de tafel en pakte een koekje. ‘Hier dan, zeurpiet! Jij je zin!’

Martha zei niets, maar keek op een manier die Angela niet kon verklaren. Bijna triomfantelijk, maar dat verbeeldde Angela zich vast. Ze had zin om hard weg te rennen, naar boven, en de deur op slot te doen, om met een kussen op haar hoofd in bed te gaan liggen.

‘Ja, eh... Misschien is het wel leuk, die Ardennen. Maar ik moet natuurlijk eerst Max bellen, en als hij per se wil dat de kinderen bij hem zijn dit weekend, kan ik er natuurlijk niks

aan doen.'

Martha knikte. 'Hartstikke leuk! Bel hem meteen, dan kunnen we beginnen met inpakken.'

Angela aarzelde. Ze zag ertegen op om Max' stem te horen. En hoe zou hij reageren als ze zei dat de kinderen dit weekend niet konden komen? Ze was niet zo goed in liegen. Wat voor ziekte moest ze verzinnen? Griep? Hoesten, snot en koorts? Dat was redelijk geloofwaardig, ze waren per slot van rekening de helft van het jaar snipverkouden. Angela pakte de telefoon en draaide het 06-nummer van Max.

'Ja.'

Zijn stem klonk achterdochtig. Hij had natuurlijk al gezien dat zij het was.

'Met Angela.'

'Ja.'

Haar hart klopte in haar keel, die bovendien zo droog werd dat ze bang was alleen nog een raspand geluid voort te kunnen brengen. Max kende haar door en door. Hij moest merken dat ze zenuwachtig was, maar hij zei niets om haar gerust te stellen.

'Eh... vind je het erg als Tania en Luc dit weekend niet naar je toe komen? Ze...' Haar stem stokte.

'Hoezo?'

'Het kan zijn dat ze een griepje krijgen. Er heerst van alles.' Dat klonk nogal stom, vond ze zelf.

Max antwoordde niet. Angela had zin om de telefoon neer te smijten, of om op zijn minst het hele arsenaal scheldwoorden op hem af te vuren dat ze de afgelopen tijd voor hem had bedacht: Boerenhufter! Klootzak! Hondenlul! Hoerenloper!

Eindelijk zei Max iets terug: ‘Tja, dat komt eigenlijk wel goed uit, want we hadden plannen om dit weekend met Frits en Janet naar Antwerpen te gaan.’

Hij bedoelde zeker met Suze. Frits was een studievriend van Max, een arrogante bal vond Angela, een nepkakker die naarmate zijn studie vorderde met een steeds hetere aardappel in zijn keel was gaan praten. Met Janet kon ze wel goed opschieten, ze had haar als een goede vriendin beschouwd; ze belden regelmatig met elkaar en gingen weleens met z’n vieren ergens eten. Maar na de scheiding verkoelde de relatie. Zo hoorde Angela dat Janet haar niet had uitgenodigd voor een boottocht door Amsterdam ter gelegenheid van haar veertigste verjaardag. En ze wist het niet zeker, maar laatst liep Janet haar in de Bergse Dorpsstraat voorbij alsof ze Angela niet zag. Het kwam Max goed uit? Ze waren nauwelijks uit elkaar of het kwam nu al beter uit dat de kinderen niet kwamen? Wat zou er zijn gebeurd als ze niet had gebeld? Had hij ze dan aan een oppas overgelaten of zou hij Angela hebben meegedeeld dat ze het weekend niet konden komen? Waarschijnlijk niet. Hij zou haar nooit iets

vragen, want dan was hij afhankelijk van haar en dat betekende in zijn ogen dat ze macht over hem kreeg.

‘Dat is dan geregeld,’ zei hij. ‘Doe je ze de groeten van me? Dag!’

De verbinding werd verbroken. Ze bleef met de telefoon in haar hand voor zich uit staren.

‘Vindt hij het niet goed?’ vroeg Martha.

Angela knikte. ‘Juist wel. Het kwam hem goed uit.’ Ze keek Martha wanhopig aan.

Martha stak haar hand uit en raakte Angela’s arm aan. ‘Fijn toch! Dus jullie gaan mee?’

Angela twijfelde. Wat moest ze in de Ardennen? Ze had de neiging Martha en Eric te zeggen dat ze het verder wel alleen af kon.

‘Tania verheugt zich er enorm op. Zondag gaan we weer terug. Ga nou mee, joh! Je hebt de kinderen sowieso dit weekend. Beter met ons in de Ardennen dan dat je hier het hele weekend in huis zit.’

‘Misschien heb je gelijk,’ mompelde Angela, nog steeds met haar hoofd bij het korte telefoongesprek met Max.

‘Als jij nu je spullen bij elkaar zoekt, doen Eric en ik even een boodschapje. Ik denk dat we over een half uurtje terug zijn. Haal je dat?’

Angela knikte.

‘Fijn! Ik ben blij dat jullie meegaan. Kom Eric. We gaan.’

Eric keek op van achter de krant. Het leek of hij een beetje had zitten suffen in plaats van lezen.

‘We gaan!’ herhaalde Martha. ‘Angela gaat mee naar Tavigny. O, Angela, vergeet niet Tania te bellen dat we haar zo komen ophalen. En... ook bijna vergeten!’

Martha liep naar de piano en pakte een envelop.

‘Deze vond ik toen ik terugkwam, hij lag op de deurmat met alleen je naam erop. Voor Angel! Tot zo!’

Luc zat op de grond en gooide autootjes tegen de Fisher Price-garage.

‘Kan het iets rustiger, Luc?’

Hij ging gewoon door en begon er ook nog bij te schreeuwen, met één oog naar zijn moeder kijkend. Angela zat aan tafel en maakte met trillende handen de envelop open. Er zat een brief in. Ze vouwde hem open en voelde iets vallen. Ze keek naar de grond en zag een scheermesje liggen. Ze bukte zich, raapte het scheermesje op voor Luc het te pakken kreeg, en legde het op tafel. Maar ze bedacht zich, liep ermee naar de keuken, scheurde een stuk papier van de keukenrol en vouwde het scheermesje erin. Zo gooide ze het in het pedaalemmertje waar Martha net een nieuw plastic zakje in had gedaan. Daarna las ze het briefje.

Angel!

Dood is niet dood.
Als samenzijn
ons doel is,
is dood even goed als levend

4ever you and me

Ze schrok. Dood even goed als levend... Wat bedoelde die idioot nou weer? Ze voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Zou ze nu toch de politie maar niet waarschuwen? Of eerst afwachten of Jurgen achter de afzender kon komen. Ze liep ze naar de telefoon en draaide Georgina's nummer. Jurgen nam op.

‘Angel!’ riep hij.

Ze schrok, maar realiseerde zich vervolgens dat hij de mailtjes al had bekeken.

‘Ik ben net bezig je laptop op te starten.’

Dus niet. Was het toch Jurgen? Jezus!

‘Angela?’

‘Ja. Ja... Ik... Ik... eh...’

‘Is er iets?’

Ze kon niet meer neerleggen. ‘Ik heb weer een brief

gekregen.’

‘En?’

Ze aarzelde. Luc gooide de hele garage om, de autootjes rolden door de kamer. Hij liep naar de bank en smeed het boek waar Martha uit had voorgelezen op de grond. Ze wilde naar hem schreeuwen.

‘Wat stond erin?’ vroeg Jurgen.

‘Niets. Weer zo’n stom gedicht. Iets over samen doodgaan. Er zat ook een scheermesje bij.’

‘*Fokking hell!*’

‘Er stond geen afzender onder. Alleen *4ever you and me*. Ik dacht, ik zeg het maar even. Misschien zie je een verband met die e-mails.’

‘Het is wel een *psycho*, zeg!’

‘Ja.’

‘Logisch dat je bang bent. Georgina zei al dat je er helemaal doorheen zit.’

‘Ik ga misschien een paar daagjes weg. Ik hoop dat hij me dan met rust laat.’

‘Alleen?’

‘Nee, met vrienden. Luc en Tania gaan ook mee. Vertel je het Georgina?’

‘Doe ik. En pas goed op jezelf. Later!’

Angela hing op. Luc lag op zijn buik op de bank naar haar te

kijken. Ze was blij dat Martha en Eric straks weer in de buurt zouden zijn.

Hoofdstuk 37

Het was krap op de achterbank, tussen de kinderen. Luc zat op de groene reistas die Angela gauw had gepakt met kleren voor haar en de kinderen. Tania kon alleen maar met opgetrokken benen zitten, want op de grond voor haar stond een doos met spullen van Martha en Eric en daarop een tas van Angela waarin ze de kaplaarzen voor de kinderen had gedaan. Tania was een beetje wagenziek en keek stil naar buiten. Angela zat met haar knie klem tegen de stoel van Martha, die ze wat haar betrof eigenlijk wel een beetje naar voren had kunnen schuiven. De bagageruimte van de oude witte stationcar was tot de nok toe volgestouwd met tassen, twee koffers, dozen, vuilniszakken vol spullen en wat huisraad, zoals een pedaalemmer, een deurmat en een haardstel. Boven op de koffers lag Jack uit zijn bek te stinken. De achterrait was helemaal beslagen.

Vanaf het moment dat ze de Van Brienenoordbrug over waren, sloeg de stemming om. Waardoor het precies kwam, wist Angela niet, maar eigenlijk hadden Eric en Martha daarvoor ook al niet veel gezegd. Ze kregen ruzie over de route die ze moesten nemen.

‘Breda en dan richting Maastricht is korter,’ zei Eric.

‘Nee, dat is om. Je moet over Antwerpen en daarna naar Luik,’ riep Martha op een hysterische toon.

‘Jij zult het wel weer beter weten.’

‘Ja, als jij je nooit ergens in verdiept.’

Angela vroeg zich af hoe het kon dat ze de beste route naar hun eigen huis niet kenden, maar zei maar niets.

Sinds zij en de kinderen waren ingestapt, vond ze Martha nerveus en gespannen. Ze keek steeds om en probeerde dan vriendelijk te lachen, maar Angela merkte dat het niet van harte was. Eric zei haast niets en na de ruzie reed hij helemaal zwijgend verder.

Angela twijfelde of het wel zo’n goed idee was geweest om mee te gaan. Van het veilige gevoel dat Martha in Rotterdam schiep, was in de overvolle auto niets meer te merken. Angela kon maar niet bedenken hoe het kwam, maar ze was bang dat het aan haar lag: weg van huis en meteen alweer van slag.

Ze reden na Antwerpen en Hasselt verder naar Luik. De auto kadanste over de betonnen platen van de weg. Als je ernaar luisterde, moest je oppassen dat je niet in slaap viel. Niet dat het veel uitmaakte, want gezellige conversatie was er niet en buiten was niets bijzonders te zien. Het landschap was eentonig en troosteloos, met saaie huizen waarvan de luiken bij bijna allemaal waren gesloten. Het was vreemd. Bij een paar waren ze al bij de fundering opgehouden met bouwen, andere hadden ongestuukte muren of met blauw plastic afgedekte daken en toch leken enkele van die huizen

bewoond. Tussen de woningen lagen slordige weiljes met slechts her en der wat vee dat samendromde op een modderige plek, of er lagen rommelige industrieterreinen met verlaten gebouwen. Angela zag nergens mensen lopen.

Pas toen ze door Luik reden, werd het interessanter. Door de brede rivier deed het een beetje aan Parijs denken, maar dan mistroostiger. Ooit moest het hier welvarend zijn geweest, te oordelen aan sommige gebouwen die nog iets van grandeur uitstraalden. Zodra ze de stad uit reden en op de autoweg naar het zuiden kwamen, werd het verkeer minder druk en veranderde het landschap.

‘Mama, bergen!’ riep Tania opgewonden.

De weg klom slingerend langs beboste hellingen omhoog. Hier en daar waren doorkijkjes naar groene valleien, waar vee liep en soms een enkel huisje stond. Luc werd wakker en begon te dreinen.

Martha draaide zich om. ‘We zijn er bijna, hoor.’

‘Ja, nog maar een uur,’ zei Eric schamper.

Martha keek om naar Angela en trok haar wenkbrauwen op.

Angela glimlachte terug. Ze keek naar buiten en probeerde zich te concentreren op het landschap met de beboste heuvels en weiden. Het zag er vredig uit, maar de bewegingen waren minimaal. Als je in zo’n vallei woonde, werd je vast nooit gestrest.

‘Kijk, een kasteel!’ zei Angela na een tijdje tegen Tania om

de stilte te verbreken.

‘Woont daar een prinses?’ vroeg Tania hoopvol.

‘Ik denk het wel. Een prinses en een prins.’

‘Zou jij een prinses willen zijn?’

‘Ja hoor.’

‘Gaan wij ook naar een kasteel?’

‘Ik weet het niet.’

‘Ja, vlak bij ons huis is een kasteel, weet je nog?’ antwoordde Martha. ‘We zijn er nu echt bijna.’

Eric minderde vaart en verliet de grote weg. HOUFFALIZE, las Angela op een verkeersbord. Niet lang daarna reden ze door een klein, schilderachtig plaatsje met enkele eeuwenoude gebouwen. Het leek een beetje op een spookstadje, want hoewel ze een slager, bakkerij en een café ontwaarde, liepen er ook hier geen mensen op straat. Eric parkeerde de auto voor een winkel, Martha stapte uit om wat boodschappen te doen. Hij was nog steeds zwijgzaam, maar Martha kwam gelukkig gauw terug, waarna ze het plaatsje weer uit reden. Op verkeersborden zag Angela CHATEAU DE TAVIGNY staan. Als dat het kasteel was waar Martha over had verteld, waren ze vlakbij. Eric sloeg links af en ze kwamen op een smalle, slingerende weg met aan weerskanten dichte, donkere naaldbossen. Ze leken steeds verder en verder van de bewoonde wereld af te raken: geen huizen, geen auto's, geen verkeersborden of borden met plaatsaanduidingen, geen

hekken, geen paaltjes, helemaal niks. Luc kroop dicht tegen Angela aan; ze legde beschermend haar arm om hem heen. Na een tijdje reden ze de bossen uit en kwamen in een vallei die werd omzoomd door heuvels met hier en daar een plukje bos, waarboven vreemde donkere wolken hingen die deden denken aan plukken kroeshaar. Tussen die wolken zag Angela kleine, helderblauwe stukken, die beloofden dat het weer misschien beter zou worden.

‘Daar!’ riep Tania. ‘Een heel groot kasteel! Is dat van ons?’

Luc klom op Angela's schoot.

‘Ja, daar is het,’ zei Martha. ‘Zie je dat huis daar rechts van de weg? Dat is van ons. Het kasteel is van iemand anders,’ voegde ze eraan toe.

Het was een sprookjesachtig kasteel, precies zoals het hoorde. Aan weerszijden waren twee torens met puntaken die net als het andere dak bedekt waren met grijze leisteen. Om een deel van het kasteel stond een muur, evenals het kasteel van ruwe natuursteen en onderbroken door een smalle weg. Waarschijnlijk had daar vroeger een poort gestaan, want aan weerskanten van de muur zag je nog de lichtgebogen resten van een doorgang. Tegen de muur, aan de rechterzijde van de weg, lag een klein huis, dat je bijna niet kon onderscheiden van de achtergrond omdat het van dezelfde bruingrijze steensoort was gemaakt. Misschien was een poortwachtershuisje geweest. Het was eenvoudig, zoals een

kind het zou tekenen: vierkant en met een puntedak, niet met leisteen bedekt, maar met goedkope grijze dakpannen in het korte stuk een deur en vier kleine ramen aan de zijkant. Het zag er verwaarloosd uit.

Eric parkeerde de auto naast het huis. Terwijl Angela, Eric en Martha de spullen uitlaadden, renden de kinderen en Jack door het hoge natte gras op een veldje aan de andere kant van het huis.

Angela keek om zich heen. Behalve het kasteel en het huis van Eric en Martha zag ze verder geen bebouwing in de vallei. Het kasteel, dat verlaten leek, benadrukte door zijn omvang het desolate van de omgeving. Ze liep het huis binnen in de hoop daar wat warmte en knusheid te vinden, maar het was er donker, koud en vochtig. Via een piepklein gangetje met een donkergrijze hardstenen vloer, die door vele eeuwen voetstappen spiegelglad was geworden, kwam je in een kleine woonkamer waar een oude bank stond met een geruite deken erop. Het leek alsof daar iemand onder had geslapen. Rechts ervan, naast een zwarte oliekachel, stond een versleten geruite fauteuil met houten armleuningen en tegen de wand een houten eettafel met vier stoelen. In een hoek achter de fauteuil stond een staande lamp met een witte plastic kap die Angela weleens bij ikea had gezien. Naast een andere deur stond een ouderwets, glimmend gepolitoerd dressoir met koperen handgrepen. Behalve een scheefhangend schilderij

met een kronkelend riviertje in een winterlandschap hing er niets aan de muur. Op de vloer lag een oud Perzisch tapijt. De oude balken van het lage plafond waren zichtbaar.

Eric liep naar de kachel en stak die aan. Hopelijk zou het wat warmte brengen.

‘Ik zal je laten zien waar jullie slapen,’ zei Martha.

Angela liep met haar mee naar een achterkamer waarin een groot onopgemaakt tweepersoonsbed stond. De matras zat onder de kringen.

‘Hier zijn lakens en dekens.’

Ze trok een met behang beplakte deur open en pakte een stapeltje linnengoed en vier oude roze dekens uit de kast.

‘Het kan ’s nachts best fris zijn, hier.’

De lakens roken muf en de dekens voelden hard aan.

‘Ik ga even verder met uitpakken. Zin in een kop thee straks?’ Ze liep de kamer uit.

Angela was het liefst linea recta terug naar huis gegaan. Ze keek rond in het kleine, bedompte kamertje. De muren zaten vol schimmelplekken. En die vieze matras, moest ze daarop slapen? Op de vloer lag oud donkerbruin zeil met barsten en voor het raam hing vitrage die in geen eeuwen gewassen leek te zijn, en dat gold ook voor het donkerrode fluwelen gordijn. In Angela’s huis in Rotterdam was Martha voortdurend bezig geweest met opruimen en schoonmaken en gezelligheid. Hoe was het dan mogelijk dat iemand als zij in deze ongezellige

bende kon leven? Ze had over een verbouwing gesproken, maar nodigde in de tussentijd wel een vriendin en haar kinderen uit om te komen logeren.

Ze pakte een deken van de stapel die Martha op het voeteneind van bed had gelegd en sloeg die open om hem over de matras te leggen. Er kwam zo veel stof uit dat Angela een hoestbui kreeg. Ze trok de deken naar zich toe en liep ermee naar het raam om het ding uit te kloppen. Er zat een hangslot aan de sluiting van het raam. Angela keek rond of er ergens een sleuteltje lag. Ze vond het uiteindelijk op de grond, half onder het zeil. Ze aarzelde even en besloot dat het toch gemakkelijker was om door de voordeur naar buiten te gaan en de dekens daar uit te kloppen. Toen ze de deur naar de woonkamer passeerde, hoorde ze Eric en Martha op gedempte toon praten: gehaast, alsof ze nog even snel iets overlegden. Ze ving een paar woorden op: ‘Nee, niet vandaag... Morgen kunnen we naar de bank, zeg ik toch... Dan zal het er wel op staan... Die andere...’

‘Die andere!’ herhaalde Martha. ‘Verdwenen...’ Ze zei nog iets wat Angela niet verstond.

Naar de bank? Hadden ze niet voldoende geld bij zich? Ze begreep niet goed waarover nou precies gesproken werd.

‘Je hebt dat spul toch gekocht...’ zei Martha geïrriteerd. ‘Dat moet genoeg zijn...’

Angela voelde haar wangen gloeien en haar hart ging als een

razende tekeer. De sfeer was onaangenaam en op een bepaalde manier dreigend, al wist ze niet precies waarom. Ze kuchte en stapte de woonkamer in voordat ze merkten dat ze hen stond af te luisteren.

‘Kan ik deze dekens ergens uitkloppen?’ Ze forceerde een glimlach.

Martha en Eric staarden haar aan alsof ze van Mars kwam.

‘Eh... ja, daar. Buiten. Zijn ze stoffig?’ vroeg Martha.

‘Ja, nogal.’

Hadden ze door dat ze hen had gehoord? Vlug liep Angela langs hen heen naar de voordeur. Ze hoorde Tania en Luc buiten lachen. Ze klopte de dekens uit en bleef even naar haar kinderen staan kijken. Luc gooide voor Jack een stok weg en Tania klom op een muurtje aan de overkant van de weg. Angela bedacht hoe fijn het was om de kinderen zo buiten te zien spelen, zo vrolijk en zonder dat ze beziggehouden moesten worden. Misschien had Mirthe gelijk toen ze zei dat ze beter naar Overijssel kon verhuizen. Het was misschien ook beter geweest als ze dit weekend naar haar ouders waren gegaan.

Eric liep haar voorbij naar de auto en zei kort: ‘Ik moet nog even iets halen. Ik ben zo terug.’ Hij stapte in, startte de motor en reed weg. Angela keek de auto na. Met een schok zag ze het kenteken. De letters DP brandden op haar netvlies. Ze bleef staan tot de auto uit het zicht was verdwenen. De

rest van de nummerplaat had ze de vorige keer niet onthouden, maar waarom zou Martha zeggen dat de auto niet klaar was, als Eric er al wel in rondreed? Ze liep weer naar binnen om het nog een keer aan Martha te vragen, maar die was nergens te bekennen.

‘Mama!’ hoorde ze Tania roepen.

Angela legde de dekens op een stoel en ging weer naar buiten. ‘Ik kom, lieverd!’

Tania zat boven op het muurtje aan de overkant van de weg en zwaaide lachend. Angela zwaaide terug. Luc stond langs de kant van de weg te kijken.

‘Niet oversteken, Luc! Even op mij wachten!’ Niet dat hij gevaar liep, want in geen velden of wegen was er enig verkeer te bekennen. Ze liep naar hem toe en dacht intussen aan het vreemde gedrag van Eric en vooral van Martha: van haar vriendelijkheid was niet veel meer over, ze leek gespannen en geïrriteerd. Angela voelde zich op de een of andere manier buitengesloten. Lag het aan haarzelf? Had ze iets verkeerd gezegd? Ze kon het zich niet herinneren.

Ze had een knagend gevoel in haar buik, een soort heimwee. Ze wilde weg; weg uit dit smerige huis, weg uit deze nare sfeer. Maar hoe? Het zag er niet naar uit dat hier openbaar vervoer was, en taxi’s kwamen in deze uithoek vast ook niet zomaar langs. Daar had ze trouwens niet eens genoeg geld voor. Straks zou ze Eric vragen of hij haar ergens heen kon

brengen waar ze kon pinnen; hij deed nog best wel aardig, al zei hij niet veel. Als het dan echt niet meer ging, kon ze misschien wel een taxi vinden, en anders lifte ze naar Houffalize.

‘Mama, kom nou kijken!’ riep Tania ongeduldig.

Angela pakte Lucs hand en stak de weg over.

‘Kom!’ Tania was op een afgebrokkeld stuk muur geklommen, de resten van een bijgebouw van het kasteel.

‘Val je er niet af?’

‘Nee. Kijk, mama. Daar loopt een mevrouw. Is dat de prinses?’

Tania sprak zacht, alsof ze bang was dat de prinses zou merken dat ze bespioneerd werd.

Angela klom op het muurtje en zag een vrouw in een prachtig aangelegde tuin aan het werk. Met een schoffel maakte ze het onkruid los tussen de met buxus omzoomde perken.

‘Ik ook, mama!’ riep Luc.

Angela sprong van de muur af en klom met Luc op haar armen weer terug. Net toen ze weer van het muurtje af wilde springen, keek de vrouw op. Ze zag hen en stak haar hand op. Angela had haar handen niet vrij, maar Tania zwaaide terug.

‘Kom, Tania, die mevrouw vindt het vast niet fijn dat we zo naar haar staan te kijken.’

Tania reageerde niet. De vrouw liep op hen af.

‘Eh... Excusez moi!’ begon Angela. ‘Ma fille eh... pense que vous êtes une princesse.’ Het kwam eruit alsof ze een beurt kreeg bij Franse les op school. ‘Eh...’ Ze dacht koortsachtig na over een volgende zin.

‘Jullie zijn Nederlands, hè?’ riep de vrouw uit. Ze veegde een lok uit haar gezicht. Ze had hazelnootkleurig haar, dat met een speld op haar achterhoofd bij elkaar werd gehouden. Haar huid had de kleur van iemand die veel buiten was: bruin en blozend.

Angela knikte. ‘We logeren hiernaast. Mijn dochter vindt het kasteel prachtig, ze denkt de laatste tijd alleen maar aan prins en prinsessen. Sorry dat we zo staan te gluren. Kom, Tania, we moeten die mevrouw niet lastigvallen.’

De vrouw lachte. ‘Jullie mogen best even komen kijken, hoor. Ben je weleens in een kasteel geweest?’ vroeg ze aan Tania.

Die schudde verlegen haar hoofd.

‘Loop dan maar even om. Daar is de poort.’

Ze wees naar rechts, waar een groot ijzeren hek een poort afsloot, die toegang gaf tot een kleine binnenplaats.

‘Weet u het zeker? Vallen we u echt niet lastig?’

‘Welnee! Kom maar!’

Even later stonden ze een beetje onwennig op de binnenplaats van het kasteel. Die was omgeven door hoge muren met hier en daar smalle ramen.

‘Ik heet Marie-Louise van den Bos.’ De vrouw gaf Angela een hand.

‘Angela Altman.’

‘En hoe heten jullie?’

Tania zei zachtjes haar naam, het leek wel of ze voor de koningin stond. Luc zei niets en hield zich aan Angela’s been vast.

‘Kom maar mee!’

Marie-Louise had een mooie zangerige stem met vrolijke hoge uithalen. Ze vertelde dat het kasteel al uit het jaar negenhonderd stamde en dat het was begonnen als een donjon, een versterkte vesting. In loop der jaren werd er van alles aan verbouwd tot het kasteel zo groot was als nu. Marie-Louise en haar man hadden het een jaar of tien geleden in verwaarloosde staat gekocht en helemaal opgeknapt. Het was nu een *chambres d’hôtes* waar ze zich bijna voor verontschuldigde.

‘Iedereen begint tegenwoordig zoiets, het lijkt wel een rage. Het barst ervan in de Ardennen, net als in Frankrijk. Mensen hebben er nogal een romantisch idee over, maar ze vergeten dat het hard werken is. Het brengt ook niet veel op, maar je ziet nog eens iemand, zal ik maar zeggen.’ Ze lachte. ‘Soms komen er wel interessante mensen langs. Laatst nog een bekende Nederlandse ontwerper met zijn vriend, heel leuk. Hij heeft ons nog een paar goeie interieurtips gegeven.’

Angela lachte.

‘Kent u Martha en Eric goed?’

Marie-Louise keek haar vragend aan.

‘De buren. Ze wonen in het huis hiernaast.’

‘Nee, we hebben geen contact. Er komen steeds andere huurders. Soms zie ik alleen een auto staan.’

‘Andere huurders? Ik dacht...’

Marie-Louise liep voor haar uit een smalle, steile stenen trap op en deed een deur open. ‘Dit is eigenlijk de achteringang. Kom, dan geef ik jullie een rondleiding.’

Ze kwamen eerst in een donkere hal, waar de grote trap opviel met brede, lage treden. In het trapgat hing een soort moderne kroonluchter vol afbeeldingen die uit Japanse erotische prenten geknipt leken te zijn en die aan metalen knijpertjes bevestigd waren.

Marie-Louise zag dat Angela ernaar keek. ‘Dat is een ontwerp van Ingo Maurer, Blushing Zettel, heet die lamp.’

De zwarte stenen vloer was spiegelglad door de honderden jaren dat erop gelopen was. Door de rood geverfde muren, de twee zwarte houten Chinese kasten en het ontbreken van daglicht, was het er donker. Via de hal kwamen ze in een grote keuken met vier ramen die uitkeken op de binnenplaats en aan de andere kant openslaande deuren naar een terras dat grensde aan een groot grasveld met een aantal bronzen beelden. Er zat een jonge vrouw met donkerblond opgestoken

haar aan tafel. Ze droeg een grote bril met getinte glazen. Voor haar op het glazen blad lagen stapels tijdschriften en kranten. Het leek alsof ze een ongeluk had gehad: haar gezicht zat vol blauwe plekken en schaafwonden, en om haar rechterhand zat verband. Alleen op haar houten eettafelstoel lagen kussens op de zitting en tegen de rugleuning, zeker om haar pijnlijke lichaam te beschermen. Ze keek Angela een moment onderzoekend aan en lachte toen vriendelijk.

‘Dit is Eva,’ zei Marie-Louise, ‘een vriendin van me.’

Angela gaf Eva een hand. Ze voelde hoe tenger de linkerhand was waarmee de vrouw de begroeting beantwoordde. ‘Hallo. Mag het zo?’ vroeg ze met zachte stem. Ze hield Angela’s hand even vast.

‘Natuurlijk.’

‘De keuken is niet meer origineel,’ legde Marie-Louise uit.

Ze wees naar een groot roestvrijstalen keukenblok, dat je eerder in een restaurant verwachtte.

‘Dat hebben we op een veiling gekocht.’

Angela keek rond. Er stond een grote allesbrander waarin een rood vuurtje gloeide. Aan de wanden hingen moderne kunstwerken en foto’s. Eentje viel op. Het was een zwart-witfoto van een lachende Eva met een meisje van ongeveer dezelfde leeftijd als Tania. Hun haren wapperden in de wind. Eva zag dat Angela ernaar keek.

‘Dat is Barbel, mijn dochtertje. Ze logeert bij een vriendin.’

Angela deed een stapje dichterbij om de foto beter te kunnen bekijken.

‘Ze is acht. En hoe oud ben jij?’ vroeg Eva aan Tania.

‘Zeven.’

Ze keek naar Luc. ‘En jij?’

‘Drie,’ antwoordde Angela, want Luc dook achter haar weg.

‘Het is net of ik die foto eerder heb gezien,’ zei Angela.

‘Deze?’

Angela knikte. ‘Ja. Of... hij komt me in ieder geval bekend voor.’ Ze wilde nog iets tegen Eva zeggen, maar die zat weer aandachtig te lezen.

‘Willen jullie een geheime gang zien?’ vroeg Marie-Louise.

‘Jaaa!’ riepen Tania en Luc in koor.

Voor ze de keuken uit liepen, draaide Angela zich nog even om. ‘Dag, hoor.’

‘Dag!’ zei Eva terug.

Angela knikte en sloot de deur.

Ze liepen terug naar de hal en kwamen via een smalle gang met hoge ramen, waarvoor op frames gespannen witte stof als raambedekking fungeerde, in een deel van het kasteel terecht dat als appartement was ingericht. Het bevatte enkele kleine kamers met gedrapeerde zijden gordijnen en moderne meubels, wat een mooi contrasterend effect gaf met de ruwe dikke muren, de krakende houten vloeren en de eikenhouten deuren die piepten als je ze opendeed. In de hoek van een

kleine kamer in een van de torens, wees Marie-Louise naar een houten deurtje, niet hoger dan een centimeter of zeventig. Ze trok aan de ijzeren ring die erop bevestigd was.

‘Als je dat trapje afgaat, kom je in een gang die helemaal onder de tuin door loopt naar het riviértje, een eindje verderop. Vroeger was dat een veel bredere rivier en kon je daar met een bootje ontsnappen.’

Tania staarde onder de indruk in het donkere trapgat, waar grijze stenen treden oneindig naar beneden leken te gaan.

‘En weet je dat hier ook nog een paar oubliëttres zijn?’ zei Marie-Louise.

Angela keek haar vragend aan.

‘Maar misschien kan ik dat beter niet zeggen. Vanwege de kinderen,’ zei Marie-Louise er zachtjes achteraan.

Ze liepen verder.

‘Oubliëttres zijn vergeetputten,’ fluisterde ze even later buiten gehooraafstand van de kinderen tegen Angela. ‘Ik vertaal het nog maar even voor je je gaat afvragen waar ik het over had. Vroeger werden daar gevangenen in gegooid. Ze zijn zo diep, dat je ze niet kon horen kermen. Er zijn er een paar, ook aan de andere kant.’ Ze bewoog haar hoofd in de richting van het huis van Martha en Eric.

‘Wat een eng idee!’

Marie-Louise lachte. ‘Ja, vreselijk, hè? Moet je je voorstellen hoe die arme mensen daar lagen te creperen!’

Maar ze worden niet meer gebruikt, hoor. Boven op de heuvel is ook nog een ijskelder die uit de middeleeuwen stamt. Daar bij dat groepje coniferen.’ Ze pauzeerde even. ‘Maar ga daar maar niet heen. Het is er donker en vies.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Er is daar niets te zien.’

Angela keek op haar horloge. ‘Ik denk eigenlijk dat we maar weer eens terug moeten.’

Marie-Louise liep mee naar buiten.

‘Hoe lang blijven jullie?’

‘Overmorgen gaan we weer weg.’

‘Misschien zie ik jullie dan nog.’

Hoofdstuk 38

Toen ze terugkwamen bij het huis van Martha en Eric was Jack in geen velden of wegen te bekennen. Angela had hem buiten gelaten toen ze het kasteel ingingen. Ze liep het huis in om te kijken of hij daar was. Overal waar hij kwam, was de keuken zijn favoriete plek.

‘Jack! Martha, heb jij Jack gezien?’ riep ze.

Geen hond, en verder bleef het ook stil. Onder aan de trap riep ze Martha nog een keer. Toen er geen antwoord kwam, liep ze de smalle, houten trap op. Halverwege zag ze Martha met haar rug naar haar toe over haar bed gebogen staan. Ze neuriede zacht en vlak naast haar loeide een elektrisch blaaskacheltje, waardoor ze Angela waarschijnlijk niet hoorde. Op een kastje stond een foto van een vrolijk lachende Martha met aan weerszijden Tania en Luc; Martha zat gehurkt en had de armen om de kinderen aan weerszijden van haar geslagen. Angela schrok. Ze wist niet dat die foto bestond. Wie had die gemaakt en wanneer? Ze wilde niet dat Martha zou denken dat ze haar stond te bespieden, dus liep ze stilletjes achteruit de trap weer af. In de logeerkamer maakte ze het bed op.

Toen Jack tegen etenstijd nog niet terug was, begon Angela zich zorgen te maken. Samen met Eric liep ze, roepend en

fluitend, nog een rondje in de omgeving. Ze liepen de weg af in de richting van Buret, zoals het bord langs de kant van de weg aangaf.

‘Dat is het volgende dorp,’ zei Eric.

Na de eerste bocht klom de weg licht omhoog en toen zagen ze een andere vallei, met maar enkele huizen en een krans van glooiende weilanden omzoomd door dennenbossen.

‘Hij zal wel achter een haas aan zijn,’ zei Eric. Zijn stem trilde na in de avondmist, die het landschap als een deken bedekte. Hij stak zijn handen in de zakken van zijn jack. ‘Je moet je er maar niet zo veel zorgen over maken, hij komt wel terug.’

‘Maar hij is is al oud, ik kan me niet voorstellen dat hij ergens achteraan is gegaan.’ Angela sloeg haar vest dicht om haar lichaam.

Het regende niet, maar de grond was verzadigd van het water.

‘Hij heeft ook een beetje last van staar, een haas ziet hij pas als die voor zijn neus zit.’

‘Zijn neus! Precies! Honden doen alles met hun neus. Hij heeft gewoon een spoor geroken. Hier zit hartstikke veel wild. In het najaar zie je voortdurend bordjes waarop staat dat je in een bepaald gebied niet mag lopen, anders word je overhoopgeschoten. Je moet echt oppassen, want op groot

wild schieten ze met scherp.'

'Dan hoop ik niet dat hij wordt doodgeschoten. Hij draagt geen penning en is ook niet gechipt.'

'Hij komt wel terug,' zei Eric op geruststellende toon. 'Honden komen altijd terug naar de plek waar ze hun baas voor het laatst hebben gezien.'

'Ja, maar er kan van alles gebeuren waardoor hij daartoe niet in staat is, hij kan onder een auto zijn gekomen of...' Eric bleef staan, legde zijn hand op Angela's schouder en keek haar aan.

'Hij komt echt wel terug. Maak je toch niet zo veel zorgen!'

Ze liepen een stuk de weg af. Bij een bocht zei Eric, wijzend op een klein voetpad dat naar een veld in het dal liep: 'Laten we daar even kijken. Er woont daar een hondenfokker, misschien heeft Jack een loops teefje geroken.'

Het pad was glibberig na de regen van de afgelopen weken, overal lagen diepe plassen. Bovendien was er een auto met zware banden overheen gereden, waardoor er diepe kuilen waren ontstaan. Angela sprong over een grote plas, maar verloor bijna haar evenwicht. Eric schoot te hulp door haar bij haar middel te grijpen en voorkwam zo dat ze languit in het water viel. Ze wankelde weer, maar hij trok haar naar zich toe en sloeg zijn armen om haar heen. Een moment stonden ze een beetje onhandig te balanceren. Toen maakte Angela zich los uit Erics greep en riep de hond weer.

Jack was niet bij de kennel en de fokker had hem ook niet gezien. Eric wees naar een rijtje bomen verderop in de vallei.

‘Als we zo omlopen, komen we vanzelf terug bij ons huis. We kunnen aan mensen die we tegenkomen vragen of ze Jack hebben gezien en of ze willen uitkijken naar een zwarte labrador.’

Ze liepen naast elkaar. Er hing een vreemd soort spanning. Angela merkte dat Eric nerveus was. Ze probeerde de conversatie luchtig te houden door over de omgeving te praten, maar na op zes manieren de schoonheid ervan te hebben bejubeld, wist ze niks meer te zeggen.

‘Martha is niet al te gezellig, hè?’ zei Eric opeens. ‘Ze heeft nogal last van pms.’

‘O, is dat het!’

‘Het lijkt wel of het erger is doordat we geen kinderen kunnen krijgen, ze baalt ervan dat ze die hele cyclus voor niks moet doormaken. Daarom is ze zo dol op jouw kinderen, begrijp je? Ze zijn ook ontzettend leuk en ik geloof dat we echt een band met ze hebben. We zeiden gisteravond nog tegen elkaar: “Als we ze konden adopteren, zouden we het doen.”’

‘Adopteren?’

‘Het klinkt misschien gek omdat we elkaar nog maar zo kort kennen, maar als je ooit... als er ooit iets met je gebeurt...’

Angela keek Eric verbaasd aan.

‘Nou ja... Ik bedoel... Er kan toch altijd wat met iemand gebeuren, een ongeluk zit in een klein hoekje. Ik bedoel te zeggen: dan zouden wij heel graag de zorg voor Tania en Luc op ons nemen. We zouden het op schrift kunnen stellen voor het geval.’

‘Be... bedoel je... Als ik dood ben? Maar dan gaan ze naar hun vader en anders naar mijn vader en zijn vriendin.’ Angela wist niet goed raad met Erics opmerking. Hoe kon hij dit nu voorstellen?

Eric schopte tegen een steentje. Het rolde een heel eind de weg af. ‘Ja, maar als die er ook niet meer zouden zijn, bedoel ik. Er zijn veel mensen die afspreken wie er in zo’n geval voor de kinderen gaat zorgen. Je moet ze willen opvoeden, hen begeleiden naar volwassenheid... Daar moet je je voor willen inzetten. En familieleden zijn daar niet altijd de geschikte mensen voor. Je ouders zijn, denk ik, te oud. En dan zou je het financieel ook kunnen vastleggen.’

‘Financieel?’

‘De kinderen erven, maar je kunt zelf bewindvoerders aanwijzen.’

Angela wist niet wat ze moest denken. Adoptie? Bewindvoerders worden? Wat haalden Eric zich in zijn hoofd?

Hij en Martha waren aardig en behulpzaam geweest en de

kinderen waren inderdaad dol op hen, maar om hen nu zomaar als mogelijke pleegouders aan te wijzen! Ze kenden die mensen nauwelijks een week. Max zou het er bovendien al helemaal niet mee eens zijn; bij hem kwam familie op de eerste plaats, of ze nou wel of niet geschikt waren. Ze schudde beslist haar hoofd.

‘Het is heel aardig van je, maar we hebben zoiets al geregeld.’

Eric wendde zijn hoofd af. Zwijgend, met enigszins samengeknepen lippen, liep hij naast haar verder. Was hij teleurgesteld? Hij had er toch niet op gerekend dat ze zomaar ja zou zeggen?

‘Het was leuk om even in het kasteel te kijken,’ zei Angela toen ze er langслиepen, om het gesprek een andere wending te geven.

Het leek of Eric schrok.

‘De buurvrouw heeft ons een rondleiding gegeven.’

‘Wanneer?’

‘Vanmiddag, toen jij een boodschap deed. Daar is toch niets mis mee?’

‘Was Martha erbij?’

‘Nee.’

Angela bespeurde een zekere irritatie bij Eric. ‘Het lijkt me wel eenzaam om hier het hele jaar door te wonen,’ zei ze maar, in een poging de spanning te doorbreken.

Eric haalde zijn schouders op. ‘Het zou mij geen moer kunnen schelen als ik zo veel poen had.’

‘Het is best een aardige vrouw.’

‘Wie?’

‘Marie-Louise. Ze dacht dat jullie je huis hadden gehuurd.’

Eric keek haar aan, zijn blik priemde in de hare. ‘We hebben het pas gekocht. We hebben nog niet de tijd gehad om ons aan haar voor te stellen.’

Ze waren bij het huis aangekomen. Zonder verder nog iets te zeggen, liep Eric voor Angela uit naar binnen.

Angela bleef staan en keek hem na. Wat een vervelende manier van doen! Op het onbeschofte af, eigenlijk. Ze besloot er niets van te zeggen, maar met twee chagrijnige types het weekend doorbrengen, was niet bepaald een leuk vooruitzicht. Zodra ze kans zag, wilde ze terug naar huis. Ze zou wel zien hoe ze dat regelde.

Hoofdstuk 39

Op de houten tafel lag brood, en op uitgevouwen vellen vetvrij papier lagen gekookte, gerookte en nog een ander soort ham. Het leek niet op de bij Angela thuis gedekte tafel. Daar had Martha de vleeswaren op schaaltes gelegd en zou ze het gesneden brood in een mandje hebben gedaan. Het maakte Angela niet zo veel uit, maar Eric vroeg schamper: ‘Kon je niets anders krijgen? Wie koopt er nou drie soorten ham en verder niks? Je had ook paté mee kunnen nemen, bijvoorbeeld, of van die lekkere worstjes en wat tomaten en komkommers. Verzin eens iets!’

‘Dit is wat er is,’ bitste Martha terug. ‘Je had het ook zelf kunnen halen in plaats van alles aan mij over te laten, zoals je je hele leven al doet. Je behandelt me als je huishoudster, zoals je vroeger je moeder behandelde. Martha stond op en liep de kamer uit.

Eric keek naar Angela en trok zijn wenkbrauwen op.

Angela zei maar niets. Eric had na hun zoektocht naar Jack nauwelijks meer gesproken, zijn humeur was er niet beter op geworden. Angela dacht aan wat Martha had verteld over Erics behoefte om vreemd te gaan. Hij had het toch niet op haar voorzien?

‘Ik lust geen ham, mama,’ fluisterde Tania, wat Eric natuurlijk hoorde.

Met een ruk schoof hij zijn stoel naar achteren. ‘Ik ga wel iets anders halen.’

Tania schrok en keek naar haar moeder.

‘Eric!’ zei Martha vermanend, terwijl ze weer de kamer in liep. ‘Doe een beetje rustig, joh! Maak je niet zo druk. Ik zal kijken of ik iets anders heb.’

Angela maakte een gebaar met haar hand. ‘Tania eet niet zo veel, hoor. Heb je misschien een pot jam? En anders eet ze het brood wel met boter.’

‘Ik wil zelf ook wat anders,’ zei Eric kortaf.

‘Laat mij dan betalen!’ Angela stond op om haar portemonnee uit haar tas te pakken. ‘Nee, weet je wat? Ik ga wel even met je mee, dan kan ik pinnen. Misschien staat het geld van mijn vader al op mijn rekening. Blijven jullie hier?’ vroeg ze aan de kinderen. ‘Dat is toch wel goed, Martha?’

Martha kwam terug uit de keuken met een pot aardbeienjam. ‘Vind je dit wel lekker?’

Tania knikte.

‘Ga maar!’ zei Martha. ‘Ik hou deze twee wel in de gaten.’

Eric zei vanuit de gang met een afgewend hoofd: ‘Nee, dat hoeft niet.’

‘Het is misschien wel handig als Angela nu geld haalt, Eric!’

‘Niet nu!’ Hij liep het huis uit.

‘Laat hem maar,’ zei Martha opeens vergoelijkend. ‘Dat zijn

van die momenten, hè! Ik ben eraan gewend.’

Wat voor momenten? dacht Angela, maar ze beseftte dat je als buitenstaander nooit precies wist wat zich tussen een man en een vrouw afspeelde. Terwijl ze Tania’s boterham smeerde en Luc af en toe een stukje in zijn mond stopte, dacht ze koortsachtig na over een manier om dit weekend snel te kunnen beëindigen. Misschien kon ze een smoesje verzinnen. Dat haar vader plotseling ziek was geworden, of zoiets. Ze haalde haar telefoon uit haar zak en keek of ze bereik had, dan belde ze een taxi. Onderweg in Houffalize kon ze dan geld pinnen. Martha keek haar vragend aan.

‘Ik dacht dat ik een sms’je had,’ zei Angela.

Martha knikte.

Na een tijdje zei Angela: ‘De kinderen zijn moe, ik breng ze naar bed.’

‘Zal ik het even doen?’ vroeg Martha. Ze wilde al opstaan, maar Angela schudde resoluut haar hoofd. ‘Nee, ik doe het zelf.’

Martha’s gezicht betrok. Angela aarzelde even, maar zei toen: ‘Kom, jongens, naar bed!’

Hoeveel later ze wakker schrok wist ze niet. Ze was tussen de kinderen op het bed in slaap gevallen. Ze hoorde Eric en Martha ruziën. Erics stem klonk hard en driftig, die van Martha hysterisch.

Angela staarde naar het kale peertje aan het plafond en probeerde niet te luisteren. Maar het was een gehorig huis, ze kon bijna letterlijk verstaan wat er gezegd werd. Ze had er flink genoeg van om te moeten bivakkeren in dit half vervallen huis met een vrouw die aan een ernstige vorm van pms leed en een man met een onverklaarbare humeurigheid. Waar maakte ze zich de laatste tijd toch zo druk over? Ja, die stomme berichtjes waren beangstigend, maar dit weekend benauwde haar net zo zeer. En waarom zou ze dit allemaal laten gebeuren? Ze was vrij, ze kon een nieuw leven beginnen, dat was toch ook een uitdaging? Wat was er geworden van het kind dat vrolijk en onbezonnen het leven tegemoet trad, van Angie die dacht dat alles één groot feest was?

De vrouw die ze nu was, kende ze niet. Ze had geen referentiekader, en daarom voelde ze zich steeds zo gestrest. Ze moest zorgen dat ze de Angela van vroeger weer terugvond. Ze keek naar Luc. Hij had zijn duim in zijn mond en maakte in zijn slaap sabbelende geluidjes. Tania had een glimlach op haar gezicht. Ze droomde vast over het kasteel en dat ze een prinsesje was. Ze kuste zachtjes hun hoofdjes.

‘Hoe kun je nou zo stom zijn?’ schreeuwde Martha. ‘Wie vraagt dat nou? Wat heb ik aan jou? Met.... heb je het ook al verpest, omdat je je handen niet thuis kon houden.’

Angela schrok. Wat bedoelde Martha?

Eric riep iets terug. Ze verstond het niet goed. ‘Het is niet mijn schuld, ik weet niet waar ze is, dat zeg ik toch! Het is ook jouw probleem niet. Je bent veel te bezitterig!’

Martha schreeuwde weer iets en meteen klonk er een dof geluid, alsof er iets omviel. Eerst bleef het stil, toen hoorde Angela Martha huilen.

‘Het is wel jouw schuld! Alles mislukt altijd door jou!’ riep ze met jankende uithalen. ‘Barbel was van mij!’

Angela’s adem stakte. Barbel? Zo heette Eva’s dochtertje.

Ze dacht aan de foto in Martha’s tas. Nu wist ze het! Dat meisje was dezelfde als het meisje op de foto van Eva, die Angela in het kasteel had gezien. Kenden Eva en Martha elkaar?

Marie-Louise had gezegd dat zij geen contact had met Martha en Eric, dat ze er pas woonden en dat er steeds andere huurders in dit huis kwamen. Marie-Louise zou toch moeten weten van een relatie tussen Martha en haar vriendin, Eva? En wat bedoelde Martha met ‘Barbel was van mij’?

Op de achtergrond ruzieden Martha en Eric door, tot het opeens doodstil werd. Angela luisterde met ingehouden adem. Hadden ze elkaar iets aangedaan? Ze stapte voorzichtig uit bed, liep naar de deur en deed die zachtjes open. Op de gang hoorde ze geen stemmen. Waren ze nog in de woonkamer?

Er waren opeens zo veel vragen: Erics auto, waarvan ze

bijna zeker wist dat ze hem in Rotterdam had zien rijden terwijl Martha stellig beweerde dat Eric er nog mee in de garage was, de opmerking van Marie-Louise dat haar burens het huis huurden; maar Martha en Eric zeiden dat ze het hadden gekocht, het vreemde gedrag van hen beiden sinds ze naar hier op weg waren, de foto's met Eva's dochter. En wat deed Eva hier zo dichtbij als zij en Martha elkaar kenden, en waarom had geen van beiden er iets over gezegd? En hoe kwam Eva gewond? Angela hoorde een geluid dat klonk alsof er iets zwaars werd verschoven. Op haar tenen sloop ze terug naar haar kamer, sloot de deur en stapte voorzichtig naast Luc het bed in. Zodra het licht werd, zou ze vertrekken.

Hoofdstuk 40

Een hele tijd lag Angela voor zich uit te staren, ze kon de slaap niet vatten. Ze voelde zich niet op haar gemak in dit huis. De dikke muren, de diepe vensterbanken en de brede deuren deden haar denken aan kerkers. Ze had een vreemd zenuwachtig gevoel en dacht steeds aan de vergeetputten die hier in de buurt moesten zijn, relikwieën uit een tijd waarin mensen voortdurend bang waren en op hun hoede moesten zijn voor anderen die het op hen of hun bezittingen hadden voorzien. Jack was nog steeds niet terug, er moest wel iets met hem gebeurd zijn. Hij kon bang zijn geworden van een andere hond, ervandoor gegaan en verdwaald zijn. Ze waren hier nog maar net, hij kende de omgeving niet. Als hij er morgenochtend nog niet was, zou ze de politie waarschuwen, misschien hier en daar een oproep ophangen, zodat ze in de buurt wisten dat die zwarte labrador geen zwerver was.

Ze viel onrustig dromend in slaap en schrok wakker van een vreemd, schrapend geluid. Ze schoot omhoog. Jack! Hij krabde aan de voordeur. Het was pikkedonker. Voorzichtig stapte ze uit bed. Haar ogen wenden langzaam aan het duister, al zag ze slechts contouren. Uit de groene reistas aan het voeteneind van het bed, trok ze op de tast haar joggingbroek. Over het T-shirt waarin ze sliep, trok ze het vest aan dat over de stoel in de hoek lag, de wol kriebelde aan haar blote

armen. Op haar tenen sloop ze de kamer uit. In de gang onder aan de trap bleef ze even staan luisteren. Er kwam geen geluid uit de kleine slaapkamer boven. Zachtjes liep ze door naar de woonkamer. De kachel straalde nog warmte uit. Ze zocht naar de schemerlamp en knipte het licht aan. Behalve het brood en de ham stonden alle resten van het avondeten nog op tafel. Op blote voeten liep Angela over de koude stenen vloer van de hal en trok de voordeur open. Haar ademhaling stokte even in de koude avondlucht.

‘Jack!’ riep ze zachtjes. ‘Jack! Hier, Jack!’ Ze wachtte en riep nog eens. Ze tuurde de duisternis in. ‘Jack!’

Aan de hemel stonden miljoenen sterren, soms in clusters die witte vlekken vormden. Eindelijk een heldere lucht, dacht Angela. Nergens was straatverlichting, alleen het kasteel werd vanaf de grond door een paar schijnwerpers verlicht. De nog kale takken van een grote beuk bewogen in een lichtbundel langs een van de ramen en wierpen er hun schaduw op, waardoor het leek of iemand in het kasteel naar haar stond te zwaaien. Ze keek nog eens goed. Het rijtje berkenbomen links naast de toegangspoort, was net een stel stramme wachters. Het zag er allemaal spookachtig uit. In de verte blafte een hond. Angela liep over de modderige grond naar de weg. Ze floot. Gejank. Hij moest hier ergens zitten. Dieren kropen weg als ze gewond waren, in de hoop dat ze voor roofdieren onvindbaar waren. Maar als hij aan de

voordeur had gekrabbd, moest hij in de buurt zijn. Angela trok haar vest dicht en om zich heen en liep een stukje de weg af. Ze voelde steentjes in haar voeten prikken, maar besloot dat te negeren.

‘Jack! Waar zit je toch? Vrouwtje is hier! Kom maar!’

Ze sprak de woorden zo geruststellend mogelijk uit in de hoop dat hij zich veilig genoeg ging voelen om uit zijn schuilplaats te komen. Ze liep over de weg tussen de twee stukken muur door. Op de helling erachter lag een wei, waarin overdag een stuk of zes Blanc Bleu Belges, zoals de dikbillen officieel hetten, nieuwsgierig naar haar en Eric hadden staan kijken toen ze langskwamen op hun zoektocht naar de hond. Toen had ze halverwege het weiland een houten schuurtje gezien, meer een dak dat steunde op een wand en wat palen en met een baal stro op de grond. Misschien zat Jack daar. In het licht van de maan zocht ze een goede plek om naar boven te klimmen. Ze pakte een tak van de grond en duwde daarmee de bovenste van de twee rijen prikkeldraad omhoog. Ze stak een been in de ruimte en dook er toen helemaal doorheen. Haar vest bleef haken, maar ze rukte zich los. De vochtige helling was glibberig. Steunend op haar handen klauterde ze naar boven. Hoog tegen de helling aangeplakt, lagen de koeien smakkend te herkauwen en nieuwsgierig te staren naar wat er gebeurde.

‘Jack!’

Ze stopte, waarbij ze zich aan graspollen moest vastgrijpen om niet naar beneden te glibberen, en luisterde of ze de hond hoorde. Maar behalve het roepen van een uil, het geluid van de wind en het smakken van de dikbillen, hoorde ze niks. Ze keek omhoog naar het verstilde beeld van miljarden sterren die misschien al niet meer bestonden, maar waarvan het licht pas nu de vrouw bereikte die in deze nacht op blote voeten een hellinkje in de Ardennen beklom. De koeien hadden zich rond het schuurtje gegroepeerd, alsof ze het lekkere plekje wilden bewaken en bewaren voor slechtere tijden. Ze zag hoe hun glinsterende ogen haar volgden toen ze hun schuilplaats in kroop. Ze rook hun vochtige, warme adem en hoorde zelfs het geborrel van hun ingewanden.

‘Jack?’

‘Hier!’ Het was de stem van een man.

Ze schrok en tuurde in het donker om zich heen.

‘Angela!’

Hoofdstuk 41

Eva sloot haar ogen. Meteen begonnen haar gedachten weer te tollen, haar oogleden werden zwaar en ze voelde een intense moeheid in haar lichaam. Als ze er nu aan toegaf, werd ze waarschijnlijk nooit meer wakker. Ze probeerde het gezicht van haar dochter voor zich te zien, maar de beelden bleven vaag of flitsten heel snel voorbij. Alle moeite die ze deed om bij bewustzijn te blijven, leidde tot niets anders dan tot een nog ellendiger einde. Ze dacht aan Sam. Als hij nog had geleefd, was ze hier niet terechtgekomen. Een intense wanhoop overviel haar. Ze had niet alleen zichzelf in deze vreselijke positie gebracht, maar ook haar kind in de steek gelaten. En door haar toedoen was ze straks haar béide ouders ook kwijt.

De herinnering aan wie ze was kwam langzaam terug. Haar man was een twintig jaar oudere architect die op een avond naar zijn borst had gegrepen, van de bank was gerold en dood was blijven liggen. Ze was verbijsterd en wist zich geen raad. Ze had genoeg geld, maar de eenzaamheid sloot zich als een natte deken om haar heen, verstikte haar. Alle sociale contacten die zij en Samuel hadden, waren de zijne. Hij had haar verwend als een kostbaar kleinood, haar gegeven wat ze maar verlangde.

In de loop der jaren was ze vergeten hoe ze zich ergens voor moest inspannen. In die totale ambitieloosheid, was ze haast verworden tot een kind.

Al snel na Samuels dood hielden de meelevende telefoontjes op en kwamen er geen brieven en kaarten meer. De eenzaamheid werd zo groot dat ze soms pijn deed. Barbel gaf troost, maar meestal vond ze het moeilijk om de verantwoordelijkheid voor het kind alleen te dragen.

Op een dag was ze langs een wasserette gelopen waar mensen met elkaar zaten te praten en te lachen. Ze bleef even staan kijken en liep daarna door. Onderweg naar huis kreeg ze een idee, en met twee volle tassen wasgoed vertrok ze naar de wasserette. Vanaf dat moment ging ze er om de dag naartoe, en leerde ze de vaste klantenkring kennen. Zij hielpen haar over haar verdriet heen en langzaam maar zeker nam de eenzaamheid af. Op een dag stapte er een nieuwe klant binnen, een vrouw, iets ouder dan zij. Ze was groot, en bezat een bepaalde schoonheid die ze vooral ontleende aan haar krachtige persoonlijkheid. Ze was vriendelijk, begrijpend en behulpzaam. Niet lang daarna nodigde ze de vrouw bij haar thuis uit voor een kop koffie. Een fatale vergissing.

Opeens zag ze Sam helder voor zich. Hij lachte en riep

iets. Ze wilde terugroepen maar zelfs in haar gedachten was ze er niet meer toe in staat. Toen hoorde ze zijn stem weer, die weergalmde in haar hoofd. Droomde ze of hoorde ze dit echt? Ze was zo verzwakt dat er nauwelijks nog verschil was tussen dromen en waken. Met veel moeite draaide ze haar hoofd om het geluid beter te kunnen opvangen.

Uit de kakofonie van geluiden die haar stervende brein produceerde, probeerde ze de stem te filteren. Met haar laatste kracht riep ze om hulp, maar het geluid werd gesmoord in de lap om haar mond.

Ze zag de spinnenwebben zacht heen en weer gaan in de wind die door het gat boven in de hoek blies. Nog even, en haar ziel zou daarlangs naar buiten zweven om vervolgens in de eeuwigheid te verdwijnen. Het vooruitzicht bracht berusting. Ze wilde haar ogen sluiten om voorgoed weg te zakken, toen ze weer iemand hoorde. Heel dichtbij.

Ze haalde zo diep mogelijk adem. Toen klonk er een dierlijk geluid, diep vanuit haar borstkas. Het leek wel of haar ingewanden meekwamen. Ze kokhalsde en voelde het maagzuur naar boven komen. Het beet in haar keel, brandde aan de binnenkant van haar mond en vrat zich in de gelei die ooit haar lippen vormden

Opeens voelde ze warme lucht de koude vochtige ruimte binnenstromen. Een bundel hel licht scheen over de stenen vloer naast haar. Warme handen raakten haar ijskoude lichaam aan en wreven de klamme haren uit haar gezicht. Opeens was de doek voor haar mond weg. Ze proestte het uit.

‘Ze is nog niet dood,’ zei iemand terwijl Eva op adem probeerde te komen.

Hoofdstuk 42

Angela keek in de richting van waar het geluid kwam en ontdekte Eric onder aan de wei op de weg, bij het prikkeldraad. Hij stak zijn hand op. ‘Wat doe je daar?’

‘Ik zoek Jack. Ik hoorde hem aan de deur krabbelen. Hij moet hier ergens zitten.’

‘Ik kom naar je toe.’

‘Nee, hij is hier niet. Ik kom terug.’

Glijdend en glibberend kwam ze beneden, waar Eric het prikkeldraad voor haar omhooghield.

‘Sorry. Heb ik je wakker gemaakt?’

Hij pakte haar hand en trok haar naar zich toe. Ze schrok, ook van de vreemde sensatie van gevaar en tegelijk aangename spanning, die de stevige greep van zijn warme hand gaf. Even liet ze haar hand in de zijne rusten.

‘Angela. Je weet wat ik voor je voel, hè?’ Hij wilde haar kussen. Ze ontweek hem, maar hij trok haar nog dichter naar zich toe. Ze voelde hoe zijn handen haar steviger omklemden.

‘Ik weet dat...’

Hij kuste haar nek. Ze voelde zijn baard prikken. Door zijn warme adem merkte ze hoe koud ze het had.

‘Angela, ik weet dat je me wilt... Ik verlang al zo lang naar je...’

Opeens voelde ze hoe zijn hand in haar broek schoof. Ze

probeerde hem weg te duwen, maar hij verstevigde zijn greep. Zijn mond zocht de hare.

‘Nee, Eric. Niet doen!’ Ze probeerde hem weg te duwen.

‘Ik wil je...’ hijgde hij in haar oor.

‘Nee. Eric, nee! Niet doen.’ Ze probeerde hem uit alle macht van zich af te duwen.

‘Ik weet dat je me wilt. Ik wist het vanaf het eerste moment dat ik je zag, op het strand... Kom! Niemand hoort ons.’ Hij greep haar nu zo hard beet dat ze merkte dat het menens was.

‘Nee! Donder op! Ik wil dit niet!’ Ze porde haar rechterelleboog in zijn borst.

‘Verdomme!’ Hij beet in haar nek.

‘Au! Hou op!’

‘Je wilt het... Ontken het maar niet... Martha weet het ook...’ Hij probeerde met zijn hand haar de mond te snoeren.

‘Wat?’ Angela trok haar knie op en stootte die in zijn kruis.

‘Bitch! Niemand hoort je. En Martha komt je niet te hulp, reken daar maar niet op.’

Allerlei gedachten schoten door haar hoofd. Dat Martha had gezegd dat ze de types waar Eric op viel soms eerder herkende dan hijzelf. Hadden ze haar daarom hiernaartoe meegenomen? Hadden ze dit samen bekokstoofd? Wat waren ze van plan?

Eric rukte haar broek naar beneden. ‘Laat je gaan... Ik weet het... Je houdt van me...’

Een siddering trok door haar hele lichaam. Hij was het! De roos in haar bed... Het was allemaal begonnen op de dag dat hij voor het eerst was langsgekomen. Opeens overzag ze de hele situatie helder. Martha en Eric hadden haar bang willen maken, haar murw krijgen om dan toe te slaan. Uit alle macht porde ze haar beide ellebogen in zijn borst en joeg haar knie opnieuw zijn kruis in.

‘Aoew!’

Zijn greep verslapte. Angela rukte zich los en rende de weg af. Waar moest ze heen? Het kasteel! Ze twijfelde. Iedereen sliep. Ze zouden haar pas horen als het te laat was. En Tania en Luc dan? Voetstappen, rennend over het asfalt, kwamen steeds dichterbij. Ze was bijna bij het huis. Ze had de deur expres opengelaten omdat ze geen sleutel had, maar had Eric hem daarna achter zich dichtgetrokken? Ze was nu vlakbij en zag dat de deur niet dicht was. Ze vloog naar binnen en knalde de deur achter zich dicht.

‘Martha!’

Verstijfd van schrik keek ze in het gezicht van de vrouw aan wie ze pas nog al haar vertrouwen had geschonken. Martha had zich heel subtiel in haar leven gedrongen en geprobeerd haar plaats in te nemen, ze had haar kleren aangetrokken en hetzelfde kapsel genomen. Met welk doel? Om haar leven over te nemen? En dan? Wat waren ze van plan?

Eric bonsde op de deur.

Angela wees in zijn richting. ‘Hij...’

Martha glimlachte. ‘Ik weet het... Ik heb je toch gewaarschuwd?’

‘Gewaarschuwd!’ schreeuwde Angela. ‘Jij! Je wist ervan! Was dat jullie plan? Mijn kinderen inpalmen en mij misbruiken? En dan...’

Martha haalde haar schouders op. ‘Vul het maar in! En zeg nou eerlijk! Vind je dat je zo’n goede moeder bent? Kijk eens naar jezelf! Je bent een wrak. Je kunt het niet aan. Ze zijn veel beter af bij mij. Ik hou van ze.’

‘Ben je gek geworden?’ schreeuwde Angela. ‘Zijn jullie gek geworden? Denk je heus dat ik mijn kinderen zomaar aan jullie geef? Ze kennen jullie nauwelijks! Je bent gek, Martha. Gestoord! Wat haal je in je hoofd? Denk je dat je mijn plaats kunt innemen door mijn kleren aan te trekken en hetzelfde kapsel te nemen als ik? Door de inrichting van mijn huis te veranderen? Door een foto naast je bed te zetten van jezelf en mijn kinderen? Ik heb hem zien staan, hoor. Je bent gek! Je kunt jezelf niet in mij veranderen! En ik? Wilden jullie mij uit de weg ruimen? Hadden jullie het zo bedacht?’

Eric bonkte en trapte tegen de deur. Angela probeerde de slaapkamer te bereiken waar de kinderen lagen, maar Martha hield haar tegen.

‘Stel je niet aan! Je maakt je weer veel te druk.’ Martha haalde iets uit haar zak. ‘Hier, daar kalmeer je van.’

‘Sodemieter op!’ Angela duwde Martha ruw opzij en rende haar voorbij naar de slaapkamer. Martha kwam achter haar aan, maar Angela kon net op tijd de deur voor haar neus dichtgooien en op slot draaien. Even bleef ze staan om bij te komen.

‘Doe open, Angela!’ riep Martha.

‘Laat dat wijf zitten,’ hoorde ze Eric zeggen. ‘Ze komt er vanzelf wel weer uit. Het raam kan niet open.’

Martha gilde iets, ze begonnen tegen elkaar te schreeuwen.

‘Hoerenloper!’ krijste Martha.

‘Je wist het toch, zei je?’ riep Eric. ‘Nou dan!’

Ik moet hier weg, dacht Angela. Ik moet hier zo gauw mogelijk weg zien te komen. Voor ze me wat aandoen.

‘Mama!’ Tania werd wakker.

Angela deed het licht aan. Haastig pakte ze wat spullen bij elkaar.

‘Mama, wat is er. Waarom ben je zo vies?’ vroeg Tania. Ze ging rechtop zitten en wreef de slaap uit haar ogen.

‘Doe maar stil, lieverd, zachtjes!’

‘Angela!’ Martha bonkte op de deur. ‘Doe open!’

Tania keek met een angstig gezicht naar de deur. Angela fluisterde: ‘Kleed je vlug aan!’

‘Blijft Luc hier?’ vroeg Tania met een angstig stemmetje.

Angela schudde haar hoofd. ‘Hij gaat ook mee, maar zolang

hij slaapt, laat ik hem nog liggen. Mondje dicht! Trek gauw deze trui aan!’

Het lukte zowaar om haar dochter zich stilletjes te laten aankleden.

‘Niks zeggen, we gaan weg. Eric en Martha mogen ons niet horen. Ik vertel je later wel waarom.’

Tania zat op de rand van het bed en wreef weer in haar ogen.

‘Wacht even.’

Angela zocht haar schoenen en gaf Tania de hare. Ze hing haar handtas over haar schouder. Van onder het zeil pakte ze het sleuteltje en stak dat in het hangslot aan het raam. Ze had moeite de verroeste sleutel in het slot te krijgen, eindelijk lukte het, maar het slot ging niet open.

Martha bonkte weer op de deur en rammelde aan de kruk. ‘Angela! Doe geen domme dingen!’

Met zweet in haar handen probeerde Angela het sleuteltje te draaien, maar het bewoog geen millimeter. Ze moest oppassen dat het sleuteltje niet afbrak.

‘Mama, gaan we nou?’ fluisterde Tania.

‘Ja, ssst!’

Eindelijk klikte het hangslot open. Het raam klemde. ‘Nu moet je goed luisteren,’ fluisterde ze tegen Tania. ‘Ik til je door het raam naar buiten. Daar blijf je op me wachten.’ Ze legde haar vinger tegen haar mond. ‘Stil zijn. Ik kom zo achter je aan met Luc. Begrepen? Zachtjes, hè?’

Tania knikte. Angela tilde haar op. ‘Springen! Wacht daar!’

Snel liep ze terug naar het bed. Ze tilde Luc op, sloeg haar vest om hem heen en klom met het kind in haar armen naar buiten. Luc kreunde.

‘Ssst! Kom mee, Tania!’

In het donker slopen ze langs het huis naar de weg.

‘Mama, Jack moet nog mee.’

‘Hij komt later,’ loog Angela. Als ze haar telefoonnummer had achterhaald, zou ze morgen Marie-Louise bellen en haar vragen naar Jack uit te kijken. Nu kon ze zich niet veroorloven er langer over na te denken. Ze slopen naar de voorkant van het huis. Als Erics auto niet open was en de sleutel niet in het contact stak, kon ze alleen nog lopend over de weg naar Houffalize, waar ze ander vervoer hoopte te vinden. Misschien moest ze dan toch bij Marie-Louise aankloppen. Maar voordat die haar hoorde, hadden Martha en Eric haar waarschijnlijk al te pakken. Het licht in de woonkamer was aan, de gordijnen waren niet dicht. Bij de auto voelde ze met haar vrije hand aan het portier. Dat was open! Ze liep om en zette Luc op de passagiersstoel.

‘Wacht even,’ fluisterde ze tegen Tania.

Er zat geen sleutel in het contact. Ze deed het dashboardkastje open en voelde gehaast met haar hand. Het lag vol met rommel, maar ze vond geen sleutel. Shit! Luc begon wakker te worden. ‘Stil!’

‘Mama, ik ben bang!’ zei Tania, net iets te hard.

De voordeur ging open.

‘Angela, stop!’ Eric kwam naar buiten.

Angela greep Luc stevig vast en probeerde weg te komen.

‘Laten we dit rustig bespreken!’ Eric liep langzaam op haar toe.

‘Mama!’ riep Tania.

‘Rennen, Tania! Ren weg! Verstop je!’

Even later hoorde ze haar dochters voetjes op het asfalt van de weg. Martha kwam nu ook naar buiten.

‘Het kind!’ riep Eric met een hoofdknik in Tania’s richting. Martha ging achter Tania aan. Een auto toeterde.

‘Angela! Deze kant op!’ riep iemand.

In een flits zag Angela een donkere auto uit de poort van het kasteel in haar richting rijden.

‘Hierheen! Rennen!’ hoorde ze een vrouw roepen.

Met Luc in haar armen rende Angela zo hard ze kon naar de auto.

‘Hé, stop!’ Eric rende achter haar aan. ‘Bitch!’

‘Stap in!’ riep de vrouw.

‘Eva?’ Angela sprong in de auto. Luc hilde.

Met het portier nog open scheurde Eva weg.

‘Tania!’ riep Angela. Ze wees naar Tania die voor Martha uit rende. Martha had haar bijna te pakken, maar Eva toeterde keihard en dwong Martha opzij te springen. Ze passeerden

haar. Angela zag dat Martha even niet begreep wat er gebeurde. Ze draaide haastig het raampje open en schreeuwde naar Tania, die als een gek verder rende: ‘Instappen, Tania! Stop!’

Eva trapte op de rem. Net voorbij Tania gooide Angela het portier open en sleurde haar dochter de auto in. Nog voor ze het portier dicht kon trekken, scheurde Eva al weer weg.

‘Naar de achterbank!’ riep Angela in een kluwen van kinderarmen en -benen. Luc krijste.

Toen Tania op de achterbank zat en ook begon te huilen en Angela bovendien angstig omkeek of ze gevolgd werden, zei Eva: ‘Jullie zijn veilig, we hebben de banden van hun auto doorgesneden.’

‘Maar... Hoe wist je...?’

Ze reden keihard langs de paar huizen van het dorpje Tavigny en over de bochtige weg door het pikdonkere bos. Eva tuurde geconcentreerd voor zich uit, haar linkerhand omklemde het stuur, terwijl haar in het verband gestoken rechterhand er slechts op leek te rusten.

Eva zag dat Angela ernaar keek. ‘Maak je geen zorgen, het gaat best. Marie-Louise heeft geen rijbewijs, anders was zij je te hulp gekomen.’

Angela besloot nog maar even niet verder te vragen. De auto reed met piepende banden door de bochtige straten van het uitgestorven Houffalize. Door de hoge snelheid misten

ze bijna de afslag Luik. Half door de berm schoten ze de oprit op en toen de autoweg.

Eva ontspande, keek opzij en glimlachte naar Angela. ‘Ik breng jullie naar huis. Jullie zijn veilig.’

‘Maar Eva...’ Angela schudde vertwijfeld haar hoofd. ‘Wat is er gebeurd? Ik begrijp er niets meer van.’

‘Relax. Je bent veilig,’ herhaalde Eva nog een keer.

‘Mama, Jack!’ riep Tania. ‘We zijn Jack vergeten!’

‘Jack is bij Marie-Louise,’ zei Eva. ‘Hij was achter jullie aan het kasteel binnen geglipt en ligt lekker op een deken in de keuken.’

‘Godzijdank, ik ben je zo dankbaar! Maar ik begrijp er niks van. Hoe wist je wat er ging gebeuren?’

Eva haalde diep adem. ‘Ik volg Martha en Eric al een tijdje. Ik wist dat ze bij jou zaten. Het zijn profiteurs, nietsnutten. Ze proberen te leven op de zak van anderen. Parasieten, dat zijn ze. Ze hebben het bij mij ook geprobeerd, en dat is ze bijna gelukt: ze lieten me voor dood achter. Eric is een smeerlap. Martha kan heel charmant zijn, ze neemt mensen makkelijk voor zich in, maar eigenlijk is ze gevoelloos en egoïstisch. Ze gaat zó ver in haar gedrag dat ze haar slachtoffer als het ware vernietigt door zich volkomen met haar te vereenzelvigen. Op het laatst leek het wel of ze dacht dat ze mij was en de moeder van mijn dochter. Ze is een psychopaat. En eigenlijk is zij de drijvende kracht van dit duo.

Ze hebben een symbiotische relatie, de een kan niet zonder de ander: hij zijn liefjes en zij haar eigen slachtoffers; zij zorgt voor een inkomen en hij helpt haar daarbij.'

Angela luisterde ademloos. Het duurde even voor ze iets kon zeggen. 'Jezus, ik kan het haast niet geloven. Dus jij bent ook in hun handen gevallen.'

Eva knikte. 'Ik was pas weduwe en erg kwetsbaar. Naïef ook. Ik ben er met open ogen in gelopen. Ik was zo blij dat ik hen tegenkwam. Ze hielpen me over mijn verdriet en eenzaamheid heen. Ze waren fantastisch, dacht ik. En Barbel was dol op hen.'

'Barbel!' herhaalde Angela. 'De foto. Ik had hem in Martha's tas zien zitten.'

Eva knikte. 'Mijn dochttertje. Martha palmde haar helemaal in. Op het laatst vroeg ik me zelfs af of het niet beter voor haar was als Martha verder voor haar zorgde. Kun je nagaan. Net als jullie wilden ze ons op een dag meenemen naar Tavnitz, maar op het laatste moment bleef Barbel bij een vriendinnetje logeren. Dat gooide hun plan in de war, maar Martha rekende erop dat ze haar later wel kon ophalen. Het was een geluk dat Barbel niet meeging, anders waren Martha en Eric misschien wel voorgoed met haar verdwenen. Ik ging wel mee naar Tavnitz, en op een avond deed Eric een poging me te verkrachten. Net als bij jou.'

Angela schrok. 'Hoe weet jij dat?'

‘We hebben alles gezien, Marie-Louise en ik. We hielden jullie constant in de gaten. We hebben alles op video en foto staan. We wilden zo lang mogelijk wachten met ingrijpen, om zo veel mogelijk bewijs te hebben. Met mij liep het anders. Ik herinner me alleen nog dat iemand mij vastgreep, wat er daarna gebeurde ben ik kwijt. Ze hebben me willen vermoorden en in de ijskelder gedumpt. Marie-Louise heeft me net op tijd gevonden.’

‘Jezus!’ Angela kromp ineen.

Eva vertelde hoe ze Martha en Eric had ontmoet. Hun kennismaking leek in veel opzichten op die met Angela. Eva vertelde ook dat ze allerlei anonieme berichten ontving.

‘Ik denk dat het bij hun manier van werken hoort,’ zei Eva. ‘Bij mij deden ze alsof iemand had ingebroken en iets had achtergelaten.’

‘Een doosje met een roos erin...’ onderbrak Angela haar.

Eva knikte. ‘Met een of andere rare boodschap erbij. Daarna werd er voortdurend gebeld door iemand die met een verdraaide stem allerlei vunzigheden naar mijn hoofd slingerde en me bedreigde. Ik werd er doodzenuwachtig van. En dat was precies de bedoeling. Martha en Eric probeerden me murw te maken. Ik denk dat het voor hen op die manier makkelijker werd om zich in mijn leven te wurmen.’

‘Mama, ik ben bang,’ zei Tania.

Angela keek om. ‘Je hoeft niet meer bang te zijn, we gaan

naar huis.'

'Komen Martha en Eric ons dan niet achterna?'

Angela schudde haar hoofd. 'Nee, schat, maak je maar geen zorgen. Martha en Eric doen niets,' loog ze. 'Ik zal het je morgen allemaal uitleggen.'

Luc zei niets. Hij probeerde troost te vinden door verwoed op zijn duim te zuigen.

'Gaven ze je ook iets om je zogenaamd te kalmeren?' vroeg Eva.

'Nee, dat wilde ik niet.'

'Dan denk ik dat ze het je stiekem gaf. Je wordt er willoos van, slap, je kunt niet goed meer denken. Je merkt wat er gebeurt, maar door dat spul is het net of het je niets kan schelen. Ik heb geïnformeerd: waarschijnlijk is het GHB, GammaHydroxyBoterzuur. Het smaakt een beetje zoutig, maar in kleine doseringen heb je niets in de gaten. Het werkt ontspannend en seksueel stimulerend. Als je te veel krijgt, word je misselijk en duizelig.'

Angela knikte. 'Ja, dat moet dan haast wel... Ik voelde me de hele tijd zo beroerd. Dat ze dat ook hebben gedaan! Ik bedoel: ik begreep al niet waarom ik het allemaal liet gebeuren.'

Pas nu zag Angela dat Eva hetzelfde kapsel had als Martha toen ze haar voor het eerst op het strand ontmoette.

'Het is ziek,' zei Eva. 'Ze zijn levensgevaarlijk, die twee.'

‘Waarom heb je de politie niet gewaarschuwd?’ vroeg Angela.

‘Dat wilde ik wel, maar ik kon niet bewijzen dat het Martha en Eric waren die mij voor dood in die ijskelder hadden achtergelaten. En van dat vreemde parasiterende gedrag zou de politie waarschijnlijk zeggen dat het niet strafbaar was, en hun plan om er met Barbel vandoor te gaan was mislukt. Maar toen ik ze op het spoor kwam en merkte dat ze met jou bezig waren, hoopte ik ze op heterdaad te kunnen betrappen. Ik heb foto’s gemaakt.’ Eva keek opzij. ‘Van jou, je huis, van Martha en Eric als ze je huis binnengaan. Ik was steeds in de buurt. Die keer bij de Albert Heijn... Ik zat in een auto. Je keek mijn kant op. Alleen...’

‘Wat?’

‘Ik was te laat om hen te betrappen toen ze iets achter je ruitenwisser staken.’

‘En nu?’

‘Marie-Louise belt de politie. Als het goed is, worden ze snel gepakt.’

Pas tegen de tijd dat Angela het bordje Hasselt zag staan, werd ze rustiger. De puzzelstukjes vielen langzaam op hun plaats. Tania lag op de achterbank te slapen en Luc lag met zijn duim in zijn mond tegen haar aan. Voor het eerst sinds tijden voelde Angela iets van haar eigen kracht terugkomen.

Hoofdstuk 43

Ze had het er nog niet met Max over gehad, maar Angela was tot de slotsom gekomen dat een verhuizing naar Overijssel toch het beste was. In een nieuwe omgeving kon ze alles achter zich laten en echt opnieuw beginnen. Met haar vader en zijn vriendin in de buurt om af en toe op Tania en Luc te passen, was het ook makkelijker om een baan te vinden. Ondertussen probeerde Angela de herinneringen aan de afgelopen tijd te verdringen. In het begin schrok ze nog wel als de telefoon ging, maar dat ging snel over. Even kwam de angst terug toen Eva belde om te zeggen dat Martha en Eric waren verdwenen, maar de politie had haar verzekerd dat het niet lang meer zou duren voor ze hen te pakken kreeg. Er waren weinig bewijzen, maar zowel van Eva als van haar was geld van de bankrekening afgeschreven, waarschijnlijk hadden Martha en Eric de handtekeningen van hun slachtoffers vervalst. De politie was een onderzoek gestart en verwachtte daarmee genoeg bewijsmateriaal tegen het stel te kunnen verzamelen.

‘Maak je geen zorgen,’ zei Eva. ‘Ze zullen echt niet meer in je buurt durven komen. Ga er eens lekker tussenuit. Een weekendje Parijs zonder kinderen doet wonderen.’

Georgina was direct te porren voor zo’n uitje en boekte op internet twee tickets met de Thalys voor het eerstvolgende

weekend. Angela bracht de kinderen naar Max, die voor het eerst van zijn leven informeerde hoe het met haar ging en zei dat hij blij was dat het zo goed was afgelopen.

‘Ach, ik had steeds al het idee dat er iets niet klopte,’ antwoordde Angela met geveinsde zelfverzekerdheid, waar hij in trapte. ‘Maar die mensen gaan zo geraffineerd te werk, je hebt het pas door als het bijna te laat is, hè?’

Max knikte. ‘Ik ken ze. Ik kom ze dagelijks tegen in mijn praktijk.’

Even leek Max zich normaal te gedragen, maar toen keek hij op zijn horloge en zei op zijn oude commanderende toon: ‘Je trein! Je moet zo gaan!’

‘Ik moet eerst nog naar huis. We gaan met Georgina’s auto naar het station.’

‘Dan mag je helemaal wel opschieten.’

Ze nam afscheid en reed snel naar huis. Ze had de sleutel nog maar net in het slot van de voordeur toen haar mobiel ging. Op het schermpje zag ze dat Georgina belde.

‘Je gaat me toch niet zeggen dat je te laat komt, hè?’

‘Nee. Het is iets anders. Ik kon niet wachten om het je te vertellen.’ Haar stem klonk opgewonden. ‘Waar ben je? Ben je thuis?’

‘Bijna. Ik sta nog buiten.’

‘Hou je vast. Dit geloof je niet.’

‘Wat?’

‘Jurgen heeft eindelijk ontdekt van wie die mailtjes afkomstig zijn. Eerst kwam hij er maar niet achter, en als ik niet toevallig een oud mailtje van jou had bewaard, hadden we het nooit ontdekt. Ze hadden hetzelfde IP-adres. Het was Max!’

‘Wat?’

‘De mailtjes hebben hetzelfde IP-adres als de mailtjes die jij mij stuurde toen je nog bij Max woonde. Ze komen van dezelfde computer.’

Angela voelde de grond onder haar voeten wegzakken. ‘Max? Hoe kan dat nou? En Eric en Martha dan?’

‘Zij waren het niet.’

‘Niet? Maar wat hebben ze dan met elkaar te maken?’

‘Ik weet het niet.’

Angela probeerde na te denken. ‘Wacht even!’ Angela deed de deur open, stapte naar binnen en ging op de trap zitten. ‘Maar dat klopt niet, Georgina, want Eva heeft die

mailtjes ook gekregen. En zij kent Max niet.'

Het bleef even stil aan de andere kant. 'Ik weet ook niet hoe dat zit. Maar de mailtjes zijn echt van Max' computer afkomstig. We hebben het een paar keer gecheckt. Bel Eva op, misschien kent ze Max wél. Had ze een advocaat...? De erfenis van haar man wellicht! Haar man was toch rijk? Of... of misschien kende haar man Max, weet jij veel. Er moet een connectie zijn.'

'Ik begrijp het niet... Waarom Max?'

'Om je bang te maken, zodat je gek wordt en niet meer voor de kinderen kunt zorgen?'

'Maar waarom heeft hij zoiets dan ook bij Eva gedaan?'

'Ik weet het ook niet. Misschien weet Eva meer. Jurgen kan zo nagaan of de mailtjes die zij kreeg ook van Max afkomstig waren. Ik kom naar je toe, dan praten we verder. En we

moeten naar de trein. Tot zo!’ Georgina hing op.

Angela staarde voor zich uit. Allerlei gedachten schoten door haar hoofd. Max... Martha en Eric... Eva... Wat hadden die allemaal met elkaar te maken? Begon alle ellende nu opnieuw? En de kinderen waren bij Max! Als Georgina kon bewijzen dat hij het was, moest ze dan niet meteen naar de politie gaan?

Ze hoorde gestommel en keek onwillekeurig naar boven. Haar adem stakte. Haar blik gleed omhoog langs zwarte laarzen onder een strakke spijkerbroek. Toen zag ze het sieradenkistje van haar moeder. ‘Suze! Wat doe jij hier?’ riep Angela.

Suze staarde haar geschrokken aan, het was duidelijk dat ze zich betrapte voelde.

Angela ging staan. Opeens werd het haar

duidelijk. Niet Max had de mails gestuurd, maar zijn vriendin. Vanaf de computer die Angela vroeger gebruikte toen ze nog bij Max woonde, maar die Max zelf nooit gebruikte. ‘Suze! Jij was het! Waarom?’

Opeens vloog het kistje rakelings langs Angela's hoofd en knalde naast haar tegen de muur van de gang. De bloedkoralen oorbellen die van haar moeder waren geweest, vlogen in het rond, eentje brak in tweeën. Angela zag het allemaal als in slow motion gebeuren, terwijl een enorme woede zich van haar meester maakte. Ze keek toe hoe Suze de trap afstormde, schreeuwend: ‘Hoer! Hoer! Jij denkt dat je iedereen om je vingers kunt winden, hè? Max en Eric...’ Ze stortte zich op Angela, die met haar hoofd tegen de muur sloeg. ‘Jullie willen alles!’ krijste Suze terwijl ze met haar vuisten op Angela in beukte. ‘Geld, een man

en een minnaar!’

Angela probeerde op te staan, maar Suze was jonger en sterker.

‘Eric is van mij!’ gilte Suze hysterisch. ‘Van hem moeten jullie afblijven! Ik vermoord je... Het maakt me allemaal niets meer uit... Jullie zijn allemaal rot...’

Angela greep een been en trok Suze onderuit. Ze viel hard met haar achterhoofd op de grond. Angela sprong boven op haar buik en probeerde Suzes armen naar achteren te duwen. Suze schopte wild met haar benen, spuugde en wilde zich onder Angela uit wurmen.

‘Eric!’ riep Angela. ‘Hoezo Eric?’

‘Hij is van mij!’ krijste Suze. ‘Ik heb gezien hoe eerst Eva en daarna jij hem probeerde te verleiden. Jullie moeten oplazeren! Eva is dood, nu ben jij aan de beurt, bitch.’ De haat

die uit Suzes woorden klonk was zo groot, dat hij door Angela's ziel sneed. Ze keek in een paar ogen waarvan de irissen in de pupillen leken te zijn opgelost tot zwarte, oneindig diepe gaten.

‘Eva? Wat weet jij van Eva? Die is niet dood!’ riep Angela.

‘Ze is dood!’ herhaalde Suze krijsend. ‘Ik heb haar gezien! Niemand kan overleven in de ijskelder! Levend verrot, dat is wat er met haar is gebeurd! En anders is ze wel verzopen!’

Met een onverwachte beweging van haar knie schopte ze Angela van zich af. Voor Angela zich realiseerde wat er gebeurde, staarde ze in de loop van een klein, zilverkleurig pistool.

‘Eva is dood!’ zei Suze met een vlakke, ijzige stem. ‘Nadat ik ze had betrapt, Eric en dat kreng, heb ik met haar afgerekend. Daarna in een ijskelder gedonderd. Niemand kan haar

ooit nog vinden. Ze is al lang dood. Nu ben jij aan de beurt. Angel!’ zei ze er spottend achteraan. ‘Zo lief en onschuldig als een engel, maar intussen!’

‘Eva is niet dood,’ herhaalde Angela. Haar stem trilde. ‘Ze is net op tijd gered. En ze had niets met Eric, hij is een schoft, hij wilde haar verkrachten. Je vergist je, Suze.’

‘Denk niet dat ik je spaar. Ik ben niet gek. Ik heb zelf gezien dat Eric je huis een paar keer binnenging.’

‘Martha was er ook.’

‘Martha!’ zei Suze schamper. ‘Eric gebruikt haar alleen, bij mij vond hij de liefde die zij hem niet gaf.’

‘Je vergist je. Eric gebruikt Martha net zo goed als zij hem gebruikt. Het zijn rasprofiteurs en leugenaars. Je bent erin getrapt, Suze. Eric heeft je van alles

wijsgemaakt. Hij is een schoft.'

'Bullshit! Bull... shit!' herhaalde Suze langzaam. 'Je denkt dat je me aan de praat kunt houden met je verhaaltjes en dat er dan wel iemand zal komen om je te redden.' Ze schudde haar hoofd. 'Er komt niemand. We zijn samen, jij en ik en...' Ze richtte het pistool op Angela's hoofd.

Angela zocht koortsachtig naar nog meer woorden, maar ze zag dat Suzes vinger die op de trekker rustte, zich spande. 'Het is echt waar wat ik je vertel. Bel Eva! Dan hoor je dat ze niet dood is en dan zal ze je precies hetzelfde vertellen als ik heb gedaan.' Ze wees naar haar tas die op de grond lag. 'Je vergist je... '

'Uh!' zei Suze vermanend. 'Je liegt, kreng!' Er klonk een schot.

Hoofdstuk 44

Met een bos bloemen, die leek op een bruidsboeket, stond Frans bij het bed. Zijn vaalgrijze, te vaak gewassen sweatshirt zag er nóg versletener uit onder het zwarte colbert dat hij eroverheen droeg. Het leek wel het jasje van een begrafenispak. Hij was de eerste die haar kwam opzoeken in het ziekenhuis. De aanblik van de knalroze en witte anjers waartussen groene sprietten als voelhorens staken, deed Angela in snikken uitbarsten. Frans schrok zich dood en keek wanhopig naar de deur. Toen er niemand kwam, legde hij de bloemen op het voeteneind van het bed en liep naar de wastafel. Hij pakte een glas, gooide de tandenborstel eruit en liet het vollopen met water. Met een uitgestrekte arm om niet te dichtbij te hoeven komen, reikte hij haar het

glas aan. ‘Hier dan!’

‘Dank je, Frans. Sorry hoor,’ zei Angela terwijl ze met het uiteinde van het laken haar tranen droogde. ‘Zo lief van je om die bloemen mee te brengen.’ Ze glimlachte.

Frans knikte verlegen. ‘Ja, ik vind ze ook erg mooi.’

‘Heb je de tekeningen van Tania en Luc gezien?’ vroeg Angela maar gauw, om Frans zich niet nóg ongemakkelijker te laten voelen. Ze wees naar de muur boven haar bed.

Hij deed een stap naar voren en bestudeerde de tekeningen zogenaamd aandachtig. Toen pakte hij een stoel en ging zitten. ‘We waren net op tijd,’ zei hij met een blik die trots verraadde. ‘Zo’n jong meisje, dat ze zoiets kon doen, hè? Het zal wel poging tot doodslag worden.’

Angela knikte. ‘Blijkbaar had ze een

verhouding met Eric, ze kenden elkaar via een datingsite. Ze is hem gevolgd en dacht dat Eva en daarna ik iets met hem had. Toen ik met Eric en Martha in Tavigny zat, was Suze met Max en zijn vrienden in Antwerpen, daarom kon ze Eric die keer niet achterna reizen, anders had ze mij misschien daar om zeep geholpen, net zoals ze met Eva heeft geprobeerd. Het leek er even op dat ze met Eric en Martha onder één hoedje speelde, maar dat blijkt toch niet zo te zijn. Zonder dat Eric en Martha ervan wisten, kwam het hun toevallig wel goed uit dat Suze Eva en mij al die mailtjes stuurde. Het was gewoon een afschuwelijke samenloop van omstandigheden.’ Ze voelde aan haar schouder. ‘Als ik niet vliegensvlug opzij was gerold, had Suze mij dwars door mijn hoofd geschoten.’

Frans schudde vertwijfeld zijn hoofd. ‘Het is

onbegrijpelijk allemaal... Dat mensen tot zulke dingen in staat zijn. En zo'n jong meisje nog wel... Nou, rust maar lekker uit.' Frans stak zijn hand uit. 'Ik denk dat ik maar weer eens opstap. Rust maar lekker uit,' herhaalde hij. 'Ik knap intussen nog wat dingetjes in je huis op, als je het goedvindt, tenminste. Als je terugkomt, zul je het niet meer herkennen.'

Angela wilde zeggen dat hij geen moeite hoefde te doe, omdat ze had besloten te verhuizen, en zocht naar woorden om dat te vertellen, maar hij zei: 'Nou, dan ga ik maar.'

Niet lang daarna ging de deur open en stak haar vader zijn hoofd om de hoek. Hij liep naar het bed en gaf Angela een kus. 'Ik kwam die man tegen... Je huisbaas, Frans. Ik heb hem bedankt voor het feit dat hij je leven heeft gered.'

‘Samen met Georgina, hè, want zij heeft hem

meteen geroepen toen er niet open werd gedaan.’

Angela’s vader knikte. ‘Ik heb hem verteld dat je in Delden komt wonen. Hij was er, geloof ik, een beetje teleurgesteld over dat je ging verhuizen. Maar uiteindelijk begreep hij het wel. Ik ben blij dat je weer terugkomt, Angie!’

Angela lachte. ‘Ik ook.’

Hoofdstuk 45

Naast het pad langs het meertje stonden twee bankjes. Op een ervan zat bijna elke dag een jonge vrouw met haar baby te genieten van de zon, die na weken regen eindelijk weer een beetje doorbrak. Ze keek naar de eendjes die met hun jongen voorbijkwamen en de aalscholvers die op de rand van de houten brug zaten te wachten om het water in te duiken. De futen die met hun jongen op hun rug zwommen vond ze nog het grappigst. De Hollandse namen van al die vogels kende ze niet, maar die leerde ze van een aardige vrouw die al een paar keer naast haar was komen zitten. Ze heette Martha.

Deze digitale uitgave is gebaseerd op de 2de druk.

© 2007 Elisabeth Mollema en Uitgeverij Arena

Omslagontwerp: HildenDesign, München

Foto omslag: © Shutterstock.com/Ben Heys

ePub: Mat-Zet bv, Soest

ISBN 978-94-609-2121-6

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print outs, kopieën, of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.